# DIARI DE SESSIONS
## DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · primer període · sèrie P · número 13


## Ple del Parlament

Sessió 11, dimecres 6 de juny de 2018

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

Dossier

TAULA DE CONTINGUT


Composició de la Mesa del Parlament
398-00001/12 3

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions 3

Compareixença del president de la Generalitat davant el Parlament per a donar compte de l'estructura i la composició del Govern
350-00001/12 4

Proposició de llei de modificació de la Llei 6/2003, del 22 d'abril, de l'estatut dels ex-presidents de la Generalitat
202-00007/12 42

Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre el projecte Castor
252-00004/12 58



Dos fascicles, fascicle primer

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reprodueix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

## Sessió 11

La sessió s'obre a les deu del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament).

2. Composició de la Mesa del Parlament (tram. 398-00001/12). Elecció del secretari quart o secretària quarta.

3. Compareixença del president de la Generalitat davant el Parlament per a donar compte de l'estructura i la composició del Govern (tram. 350-00001/12). President de la Generalitat. Substanciació.

4. Proposició de llei de modificació de la Llei 6/2003, del 22 d'abril, de l'estatut dels expresidents de la Generalitat (tram. 202-00007/12). Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta de tramitació en lectura única i, si escau, de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 55, 8).

5. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre el projecte Castor (tram. 252-00004/12). Grup Parlamentari Republicà, Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem i Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació (text presentat: BOPC 77, 64).

### El president

Bon dia. Diputats, diputades, membres del Govern, bon dia, comença la sessió.

Abans d'iniciar l'ordre del dia, els faig avinent que, d'acord amb l'article 95 del Reglament, els recordo les delegacions de vot presentades. En aquest cas, dels diputats Oriol Junqueras, Raül Romeva i Najat Driouech, que han delegat el seu vot en el senyor Sergi Sabrià, president del Grup Parlamentari Republicà; i dels diputats Carles Puigdemont, Jordi Turull, Josep Rull i Jordi Sànchez, que han delegat el seu vot en el senyor Albert Batet, portaveu del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

### Composició de la Mesa del Parlament

398-00001/12

Comencem, doncs, amb l'ordre del dia. El primer punt, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus, és l'elecció del secretari quart o la secretària quarta de la Mesa del Parlament, després de la renúncia efectuada per la consellera Vergés, que n'era la secretària quarta, d'aquesta Mesa. Per tant, hem de procedir a la votació d'aquest secretari o secretària.

Saben que es fa..., l'elecció d'aquest lloc a la Mesa es fa d'acord amb l'article 43.2 del Reglament; és a dir, per mitjà de paperetes que s'hauran de lliurar a la Mesa perquè siguin dipositades a l'urna preparada per aquesta finalitat.

Segons l'article 44.3 del Reglament, cada diputat o diputada ha d'escriure un nom a la papereta i sortirà elegit o elegida aquell o aquella que obtingui una majoria de vots.

Es consideraran nul·les les paperetes il·legibles i les que contenen un nombre de noms superior al requerit o noms relatius a persones que no són membres del Parlament. Les paperetes sense cap indicació escrita es consideraran vots en blanc.

Recordo a la cambra que els membres del Govern que siguin parlamentaris i els membres de la Mesa, votarem al final.

En tot cas, ara procedirem a la votació, però abans deixin-me, en nom de la Mesa i en el nom meu personal, agrair els serveis de la consellera Vergés com a secretària quarta de la Mesa. Han estat pocs mesos, però molt intensos. Moltes gràcies, secretària. Estic convençut que aquest és un plantejament que coincidim tots els membres de la Mesa, gràcies per haver-nos posat molt més fàcil la feina i per la seva dedicació. Moltes gràcies, consellera Vergés.

Passem ara a la votació. Haurem d'extreure... *(Veus de fons. Pausa.)* Estem cridant a votació. El número que ha sortit és el cinquanta-vuit, que correspon a la diputada Gemma Geis. Per tant, començarem a votar... *(Veus de fons.)* Cinquanta-vuit, no? *(Veus de fons. Pausa.)* Disculpin, Rosa Maria Ibarra; cinquanta-vuit correspon a Rosa Maria Ibarra. Per tant, començarem a partir d'aquí. En tot cas, estem cridant a votació.

*(D'acord amb l'article 99.2 del Reglament, els diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la taula presidencial i dipositin a l'urna les paperetes. Els diputats que són membres del Govern i que són membres de la Mesa són cridats al final. Es procedeix a l'escrutini i, després, al recompte.)*

Molt bé. Un cop fet el recompte, el resultat final de la votació ha estat el següent: la senyora Adriana Delgado i Herreros ha obtingut 63 vots, 69 en blanc i cap nul.

Així doncs, ha estat elegida secretària quarta, per 63 vots a favor, la senyora Adriana Delgado i Herreros, a qui li demano que ocupi el seu lloc a la Mesa.

*(Aplaudiments.)*

### Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions

Bé, seguim ara amb l'ordre del dia. El segon punt és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. Com bé saben, el proppassat 31 de maig es van constituir les comissions legislatives i les comissions específiques.

De conformitat amb l'article 49.2 del Reglament, una vegada elegides les meses de les comissions, la seva composició ha de ser comunicada al Ple.

La composició actual de les meses de les comissions ha estat publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament*, i també està inclosa en el dossier del Ple, que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades. Els prego, doncs, que se m'eximeixi de la seva lectura.

Molt bé. Doncs complert així el que estableix l'article 49.2 del Reglament, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

### Compareixença del president de la Generalitat davant el Parlament per a donar compte de l'estructura i la composició del Govern

350-00001/12

El punt tercer és la compareixença del president de la Generalitat davant del Parlament per donar compte de l'estructura i composició del Govern.

D'acord amb l'article 172 del Reglament, i atès que el president de la Generalitat ha sol·licitat comparèixer davant del Ple del Parlament, per donar compte de l'estructura i la composició del Govern, té la paraula el president de la Generalitat, el molt honorable Joaquim Torra i Pla.

**El president de la Generalitat** (Joaquim Torra i Pla)

President Torrent, diputats i diputades, senyores i senyors, molt bon dia a tothom. Consellers, conselleres, gràcies; avui em sento molt ben acompanyat.

Comparec davant aquesta cambra, on resideix la sobirania del poble de Catalunya, a petició pròpia, per explicar l'estructura i la composició del Govern, una vegada els nomenaments han estat publicats al *Diari Oficial de la Generalitat* i les conselleres i els consellers han pres possessió del càrrec.

Deixin-me, però, recordar-los com hem arribat fins aquí. Aquest no és el Govern que legítimament governava el país i va donar veu a la ciutadania el primer d'octubre. La il·legal aplicació de l'article 155 va expulsar-lo de les institucions catalanes. Aquest és el Govern que ha vingut a fer fora de les institucions el 155, just el contrari, i a treballar pel mandat rebut de la ciutadania en les darreres eleccions, i naturalment amb el resultat del referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre. I així ho farem.

Mirin, el president Puigdemont va prendre possessió del càrrec un dimarts, i el dijous següent ho va fer el seu Govern, dos dies després. Jo mateix vaig prendre possessió un dijous, i el meu Govern un dissabte. Dos dies després? No, dues setmanes i dos dies després. El Govern del PP, amb la seva negativa a publicar el Decret de 19 de maig, de nomenament del vicepresident del Govern i dels consellers i conselleres dels departaments de la Generalitat, va vulnerar els drets polítics, una vegada més, del president de la Generalitat i va actuar amb una evident arbitrarietat i sense cap empara legal. Un estat espanyol que ha vetat persones amb els seus drets polítics intactes, i que ha volgut corregir des d'un despatx de Madrid el que la ciutadania ha votat al carrer. Per això vaig presentar una querella per prevaricació contra l'anterior president del Govern espanyol, Mariano Rajoy, i contra la vicepresidenta Soraya Sáenz de Santamaría.

Han estat set mesos d'intervenció del Govern de la Generalitat que han aturat bona part de l'activitat al nostre país. És cert que ha seguit funcionant de forma ordinària, però hi ha hagut una manca d'impuls polític de grans mesures. Aquest dilluns i dimarts, els nous membres del Govern han fet el traspàs de carteres a la presó i a l'exili, i han visitat les seus de les conselleries. I en aquests primers contactes amb els departaments, els treballadors públics els han explicat alguns dels impactes concrets de l'aplicació de l'article 155; un impacte que hauria de preocupar qualsevol demòcrata: indefensió jurídica, subvencions denegades, expedients aturats, alentiment de processos i increment de burocràcia, qüestionament constant de qualsevol iniciativa.

Això ha generat un dany en els serveis públics que no es pot menysprear i que no menysprearem. Per aquest motiu, el Govern crearà el comissionat pel desplegament de l'autogovern, per avaluar l'impacte real de l'aplicació de l'article 155 i per garantir i desplegar l'autogovern de Catalunya; un autogovern que l'Estat espanyol vol laminar constantment –no ens cansarem de denunciar-ho cada vegada. Tal com els vaig anunciar en el debat d'investidura, el comissionat serà l'encarregat de crear un pla de xoc per avaluar i reparar els efectes de l'aplicació de l'article 155.

Deia el senyor Enric Millo: «Con el articulo 155, Cataluña funciona mejor.» Això és mentida. Potser n'hi ha que voldrien que no hi hagués mai govern a Catalunya –i això és una altra qüestió–, però el que és cert és que l'article 155 ha estat nefast per als nostres interessos. I cal dir-ho: els serveis públics ni han funcionat millor, ni han funcionat amb normalitat, però si han funcionat bé i els serveis públics essencials no s'han vist afectats ha estat gràcies als servidors públics, als treballadors de l'Administració, que, dia a dia, han volgut mantenir viva la dignitat i el bon servei de la nostra institució. No pararem de donar gràcies als servidors públics. I ho faig aquí públicament, una vegada més: moltíssimes gràcies.

Però no només s'han vist afectades les institucions públiques. També les persones i les entitats han viscut una pèrdua de drets i una persecució que ens fa recordar, malauradament, temps passats. Per això crearem l'oficina de drets civils i polítics, que, en estreta coordinació amb el Síndic de Greuges, tingui l'objectiu de posar fi a la vulneració d'uns drets que han de ser respectats. No podem tolerar que cap persona hagi de suportar que es vulnerin els seus drets, siguin de llibertat d'expressió, siguin de llibertat de reunió, siguin de llibertat de manifestació.

Deixin-me dir, per acabar aquest bloc, que una de les primeres actuacions del Govern en la seva reunió de dissabte passat, ha estat tornar a crear l'Oficina del Presi-

dent i l'Oficina del Vicepresident, suprimides, ambdues, pel 155, i que calia recuperar per dignitat, però també per la seva vocació de servei públic.

Com ja deuen haver vist, al llarg d'aquests dies el nous membres del Govern i jo mateix ens hem fixat el compromís de mantenir un diàleg fluid i regular amb l'anterior Govern, amb visites periòdiques a les presons i a l'exili. No podem normalitzar, i no ho farem, una situació com aquesta. A més a més, no podem deixar perdre la valuosa experiència adquirida al llarg dels anys anteriors.

Una novetat que ens enorgulleix és la configuració d'un govern paritari. Si al Govern hi tenim set consellers i sis conselleres, a les secretaries generals dels departaments hi tenim sis homes i set dones. La paritat és un repte i és una obligació en la qual hem de seguir avançant. Les polítiques de gènere són una de les prioritats del Govern de la Generalitat. Hem d'intensificar el desplegament de la Llei 17/2015, d'igualtat efectiva de dones i homes. Tota l'acció de govern ha d'estar impregnada de la perspectiva de gènere, amb una orientació feminista per cada actuació.

Amb la publicació del Decret 1/2018, del 19 de maig, de creació, denominació i determinació de l'àmbit de competència dels departaments de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, s'han fixat els àmbits de competència dels departaments, amb l'objectiu de millorar la coordinació i l'eficàcia de les polítiques públiques que impulsa la Generalitat de Catalunya. A aquest decret és, en concret, al que em refereixo amb la intervenció d'avui. Com saben tots vostès, en els propers dies cada un dels consellers, en l'àmbit de les comissions respectives, exposarà el seu programa de govern i el debatrà amb els diputats d'aquesta cambra.

Com deuen saber, es manté el nombre de departaments que hi havia en l'anterior legislatura, tretze. Volem mantenir la continuïtat del llegat i la feina feta pels nostres predecessors. A continuació, passo a detallar-los les modificacions orgàniques més rellevants i amb el seu permís començo per aquells departaments que presenten variacions competencials.

El Departament de Presidència, com no podia ser d'una altra manera, manté el seu lideratge en les matèries transversals i de coordinació entre departaments. Una de les seves primeres prioritats serà l'aprovació del Pla de govern, que marcarà les línies estratègiques que es portaran a terme en aquesta legislatura i que, entre d'altres, seran recuperar les lleis que van ser suspeses pel Tribunal Constitucional i reiniciar així una part important de les polítiques socials que es van impulsar durant la legislatura passada i que ara volem recuperar, perquè són els drets socials el motor del canvi republicà.

Com a novetat en l'estructura departamental, podem destacar, a banda del comissionat que els he comentat abans, la incorporació de la cooperació amb l'Administració local de Catalunya. Ja vaig avançar-los la importància del món local en els valors republicans i en l'actuació que aquest Govern vol portar a terme. En aquest sentit, una de les vies d'acció republicana és, sens dubte, juntament amb el Govern de la Generalitat i el Parlament, el paper dels ajuntaments, i també la creació de l'Assemblea de Càrrecs Electes. El Govern vol liderar, conjuntament amb el món local i les entitats municipalistes, l'enfortiment de la interlocució i l'aliança entre administracions públiques al servei de la modernització i la millora del servei als ciutadans.

El Govern vol tractar l'estratègia en relació amb la Barcelona metropolitana al servei del conjunt del país i de la seva projecció internacional. La cohesió social i la cohesió territorial van juntes, es reforcen mútuament. Per això el Govern vetllarà, des de la màxima proximitat, perquè els municipis trobin l'impuls dels seus projectes de sostenibilitat econòmica i de progrés social. El Govern defensarà al màxim nivell l'autonomia local davant de qualsevol amenaça recentralitzadora de l'Estat. Que sàpiguen, alcaldes i regidors d'aquest país, que el Govern serà sempre al seu costat.

El Departament d'Economia i Hisenda s'emmarca en la Vicepresidència del Govern. L'aixecament de l'article 155 suposarà, suposa també, l'aixecament de la intervenció financera que imposava aquest article. Demanarem que es posi fi, també,

a les condicions específiques per a Catalunya imposades el novembre del 2015 per rebre partides del FLA. Aquest aixecament ha de permetre el bon funcionament dels serveis públics i la reducció de les càrregues burocràtiques imposades fins ara, tal com ha explicat aquests dies el vicepresident Pere Aragonès.

Impulsarem la fiscalitat ambiental, l'eficiència en la gestió dels tributs, i continuarem treballant per una societat fiscalment més justa, que lluiti contra el frau fiscal i respongui a les necessitats i als reptes canviants del país.

El Departament d'Economia i Hisenda, que té també una visió transversal, incorpora com a novetat l'Àrea d'Atenció Ciutadana, Informació i Difusió de l'activitat del Govern de la Generalitat, la coordinació i direcció dels sistemes d'informació, gestió i comunicació corporativa de la Generalitat.

També assumeix, Vicepresidència, la implementació de la millora en la contractació pública, amb l'objectiu, entre d'altres, de continuar facilitant l'accés a la pime, a la contractació pública; impulsar la compra pública innovadora, i seguir aplicant les mesures de transparència, simplificació i eficiència.

El Departament d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència tindrà com a objectius garantir, enfortir i ampliar la presència, el reconeixement i la dignitat de Catalunya en les seves institucions a Europa i al món. És imprescindible seguir enfortint la implicació de Catalunya en les diverses organitzacions multilaterals.

El departament va posar en marxa, la legislatura passada, la Llei de la comunitat catalana a l'exterior, que va permetre millorar el registre de catalans a l'exterior i reconèixer els drets i deures de les persones residents fora de casa. Amb la nova estructuració, aquest departament inclou l'assumpció de competències en matèria de processos electorals, fet que suposa agrupar les competències relacionades amb les diferents formes d'exercir la participació ciutadana, directa, representativa i deliberativa en una única entitat, amb els avantatges que això implica des d'un punt de vista estratègic i operatiu.

Pel que fa al Departament de Territori i Sostenibilitat, destaca la incorporació de les polítiques d'habitatge, com ja ho havien estat en anteriors legislatures. Una part important de la població de Catalunya, malgrat la incipient recuperació econòmica, pateix encara les conseqüències de la crisi dels darrers anys, i massa sovint d'una manera devastadora. La dificultat per accedir a l'habitatge, els problemes en el pagament de lloguers i hipoteques, els desnonaments o les ocupacions són alguns dels fenòmens que es mantenen i han agafat força aquests darrers anys. Davant d'aquesta situació es fa necessària una major acció coordinada entre territori, administracions públiques i agents socials. És important, doncs, desenvolupar una estratègia integrada que aporti coherència al conjunt de les polítiques sectorials i que permeti que les accions siguin tan efectives i coherents com sigui possible.

Reconeixem l'habitatge com el centre de la vida dels ciutadans i el punt de partida de la seva dignitat i de la seva integració a la societat. Per això, amb la integració de les polítiques territorials podrem actuar integralment davant de la insuficiència del parc públic, davant de la dificultat d'accés al mercat de l'habitatge i davant l'emergència dels desnonaments.

Per la seva banda, el Departament de Justícia incorpora com a novetat les competències d'afers religiosos, així com la regulació i supervisió dels grups d'interès, que és una de les eines de transparència més importants del Govern. D'aquesta manera s'unifiquen, sota una única direcció pública, les competències en matèria de registre de les entitats religioses i les competències vinculades de manera directa amb la relació institucional que hi té el Govern.

També s'hi incorporen la memòria democràtica i el foment de la pau. Les polítiques de memòria democràtica, també anomenada «memòria històrica», impliquen una mirada transversal que va més enllà del relat purament historiogràfic, perquè afecten els drets humans més bàsics, com són la recerca de la veritat, la justícia, la reparació i les garanties de no repetició. No hi ha memòria sense justícia i no hi ha

justícia sense reparació. Aquests drets bàsics tenen un encaix molt clar en el marc del departament competent en justícia; prova d'això és que en diversos governs europeus les polítiques de memòria estan estretament relacionades amb les competències de justícia. Així, pensem, es pot tractar de manera integral millor la protecció dels drets humans esmentats.

Amb voluntat d'aglutinar esforços hem creat, a partir de la reformulació del Departament de Governació, el Departament de Polítiques Digitals i d'Administració Pública. La fusió d'aquests dos àmbits importants del país –tecnologies de la informació i la comunicació, les TIC, i Administració pública– és una declaració d'intencions de la voluntat de potenciar la figura del servidor públic amb els avantatges, potència i beneficis de la tecnologia digital.

I ara volem fer un pas més, un pas decidit: volem que l'Administració pública lideri i implementi les tecnologies digitals dins seu, transformant-la per tenir una administració més propera, més eficaç, defensora dels drets als quals tenen accés els ciutadans. De l'*eGovernment*, del *big data*, de l'*open government*, de les tecnologies del mòbil i de les tecnologies *smart*, entre d'altres, en farem una veritable política digital de qualitat. I un govern avançat ha de tenir una funció pública també avançada; sé que la tenim, però volem reforçar-la i posar-la al nivell dels països punters en la matèria. Per això impulsarem l'Escola d'Administració Pública de Catalunya com a eina de modernització de la nostra Administració.

Com deuen haver vist, aquests sis departaments que els he explicat han vist modificada la seva estructura competencial per a millorar el funcionament global i buscar sinergies que potser abans no tenien. Els set departaments restants, si bé no presenten, a hores d'ara, modificacions substancials, sí que podrien tenir variacions en els propers decrets d'estructura i treballaran per exercir amb plenitud les seves competències i maximitzar el valor de servei públic.

Però voldria fer-ne un esment: un exemple paradigmàtic és el Departament d'Interior, un dels departaments més afectats per l'aplicació del 155, i polititzats, no pas pel Govern català, sinó pel Govern espanyol. Treballarem per restituir la normalitat i el ple exercici de les competències al costat d'equips tècnics, cossos d'emergència i de seguretat al servei del país, de les institucions i dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I aprofito també aquesta ocasió per valorar la tasca excel·lent feta pels membres del Cos de Mossos d'Esquadra i dels seus comandaments. Deixem als professionals l'exercici de la seva professió.

El Departament d'Ensenyament, que també és i ha estat en el punt de mira de l'Estat espanyol, és i continuarà sent l'única autoritat educativa a Catalunya. Ha de ser així. És la peça clau en el projecte de país, perquè volem un país que formi ciutadans competents i crítics en una societat democràtica; és potser el valor republicà més important. Només hi ha una cosa que hem de valorar més en aquest país que les nostres escoles, que són els mestres de les nostres escoles; que sàpiguen, tots els mestres de Catalunya, que aquest Govern serà sempre al seu costat en tot moment. Volem una educació de qualitat, que vetlli perquè tot l'alumnat assoleixi l'èxit educatiu, una educació compromesa amb l'equitat i sense cap mena de discriminació. Serà, ho sé, un departament orientat a aplicar polítiques educatives d'inclusió i de cohesió social.

El Departament de Salut ha vist com una de les seves raons de ser –proporcionar un sistema de salut per a tothom, per a tots els que viuen a Catalunya– ha estat portada als tribunals i suspesa. Fa menys d'una setmana, el Tribunal Superior de Justícia ha tombat l'ordre que garantia la salut universal des del 2015, i la llei que ho blindava ha estat recorreguda al Tribunal Constitucional. Som conscients, diputats i diputades d'aquesta cambra –tots els diputats i diputades d'aquesta cambra–, del que significa això? Som conscients que aquesta llei no beneficiava a uns o a uns altres, sinó que beneficiava els 7 milions i mig de catalans? Per això mantenim el compromís de garantir l'atenció sanitària a tothom, i potenciarem el diàleg amb els profes-

sionals del sector per identificar plegats les seves necessitats. Hem de seguir enfortint el sistema sanitari, en col·laboració i constant coordinació amb el sector, així com continuarem reforçant la recerca, la innovació i les polítiques d'igualtat.

Continuarem també impulsant el Pla integral per a la millora de les llistes d'espera sanitàries, per reduir el temps d'espera per al diagnòstic i el tractament, amb la implicació, col·laboració, debat dels professionals sanitaris en la seva gestió.

El Departament de Treball, Afers Socials i Famílies manté les seves competències. És un dels departaments més importants d'aquest Govern. I un dels principals objectius d'aquesta legislatura serà la creació d'ocupació de qualitat. Continuarem avançant en el desplegament de la renda garantida de ciutadania, amb la creació de la comissió de govern. Treballarem per garantir un envelliment de qualitat per a la gent gran, la millora del sistema de protecció de la infància, així com el desplegament del model català d'acollida i refugi, i el model d'atenció i promoció de l'autonomia personal i de les discapacitats.

Recuperarem la Llei de garantia dels drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgèneres i intersexuals per erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia. Aquest és, sens dubte, un departament que té al davant algun dels objectius de més pes que ens hem proposat, perquè volem construir una república plena de contingut. El benestar, els drets socials, els drets civils, el dinamisme econòmic, exigeixen un sistema d'oportunitats i garanties per a tothom.

Totes aquestes coses són el projecte de país que ja hem començat a fer, són el motor de canvi que ens han de transformar en un país pensat i dedicat a les persones, on les persones són el centre de l'acció pública; que siguin elles el centre de la política. Cal que les institucions i l'economia estiguin al seu servei, i massa sovint –gairebé sempre– passa al revés, són les persones les que estan al servei de l'economia i de les institucions. Hem de canviar-ho. La nostra república ha de capgirar completament aquest paradigma.

Des del Departament de Cultura treballarem per un accés igualitari i equitatiu a la cultura, conscients que és ella, la cultura, un veritable pilar de l'estat del benestar; imprescindible per assolir la necessària cohesió social. Incrementarem el pressupost per acostar-nos als països europeus més avançats; per desplegar el Pla nacional del llibre i la lectura; per impulsar el projecte de carnet únic de biblioteques; la reactivació del cànon digital audiovisual, suspès pel Tribunal Constitucional, o la defensa d'un IVA cultural súper reduït.

La cultura és el ciment també de la llibertat, perquè no hi ha llibertat sense cultura ni cultura sense llibertat. Quan Montserrat Roig deia –en una frase que citem massa sovint, i n'hauríem de trobar una altra– la cultura és l'opció política més revolucionària a llarg termini –però és que és tan bona!–, què vol dir això? Vol dir que invertir en cultura és invertir en una societat més democràtica, més justa, més lliure. Aquest Govern no ho perdrà mai de vista.

I la frase de la Roig, aquesta dona admirable que no hem de deixar de llegir mai –que no hem deixat de llegir mai–, quedarà escrita al frontispici del Palau de la Generalitat. Sí, perquè la cultura és la llavor de la llibertat.

Per la seva banda, el Departament d'Empresa i de Coneixement té com a objectiu encarar alguns dels grans desafiaments de l'economia del futur en concertació amb tots els sectors. Per això seguirem desplegant el Pacte nacional per a la indústria, per donar resposta als desafiaments com ara la globalització, els avenços tecnològics i el canvi de model industrial. Volem dotar-nos d'un pacte nacional per a la transició energètica per situar el ciutadà al centre del model energètic. En tots els departaments, el ciutadà és el centre de les polítiques d'aquest Govern; també en el departament d'empreses.

I treballarem per consensuar el Pacte nacional per a la universitat amb l'objectiu de potenciar el sistema universitari, que s'ha demostrat que és un dels potencials que tenim com a pou del coneixement.

I, finalment, una peça clau en la defensa i protecció del territori, potser un dels departaments que particularment més m'estimo, el Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, departament dels nostres pagesos i dels nostres pescadors, que vetllarà per un sector primari fort, que valori tota la seva feina i que ajudi a fer arribar el producte a les comarques consumidores, amb l'objectiu de potenciar el consum de productes locals, de proximitat i qualitat. Som un país productor de qualitat i cal seguir en aquesta direcció.

Impulsarem una llei d'espais agraris i de foment del sector primari per preservar els espais d'alt valor agrari; fomentarem el pacte nacional per la bioeconomia, que promogui un ús eficient de tots els recursos naturals, i promourem un pla d'internacionalització del sector agroalimentari per tal d'internacionalitzar el sector primari català i els seus productes.

Finalment impulsarem una política marítima de país que desenvolupi definitivament el potencial de l'economia blava i que reivindiqui l'espai marítim català com a generador de creixement del sector primari.

Com veuen, posem en marxa una organització endreçada per donar un bon servei i un bon govern a tots els ciutadans d'aquest país. Els faig avinent també que preparem els decrets bàsics d'estructura, que són els instruments que descriuen amb més detall les operatives departamentals i les funcions de cadascuna de les unitats orgàniques que les conformen.

Ahir vam aprovar –per cert, Dia Mundial del Medi Ambient– que les ampolles de plàstic d'un sol ús ja no serien en tot l'àmbit de l'Administració, doncs, autoritzades. Celebro que el Parlament se'ns avanci i que ja utilitzi els vasos des de fa bastant temps.

En els darrers dies he visitat els presos polítics tancats a les presons d'Estremera, d'Alcalá Meco, així com de Soto del Real, on són tancats els dos líders socials del moviment independentista amb més força. La seva situació és una indignitat per a la política espanyola i per als valors de la democràcia. No normalitzarem la situació de crisi política del país fins que tots, presos polítics i exiliats, siguin a casa. Ho repeteixo avui, un cop més: el nostre objectiu vital com a Govern és el seu retorn en llibertat. Calen solucions, cal prendre riscos, cal dialogar i cal negociar. Espero que el nou Govern espanyol del senyor Pedro Sánchez s'avingui a tractar de manera urgent la qüestió de Catalunya. Nosaltres hem fet un camí democràtic i pacífic, no hem sortit mai d'un camí democràtic i pacífic. L'Estat espanyol no pot dir el mateix.

Però nosaltres no esperem que ningú desisteixi dels seus objectius polítics, legítims. No pretenem que aquells que pensen que mantenir Catalunya sota Espanya sigui la seva opció o la seva millor manera d'entendre el futur del país; és legítim, només faltaria, sempre que ho facin per vies pacífiques i democràtiques. Però l'actuació del primer d'octubre no va ser pacífica ni democràtica, com tampoc no ho han estat els processaments judicials posteriors ni el cop d'estat del 155 contra el Govern de Catalunya. No demanem a ningú que es rendeixi per dialogar. No pretenem negociar amb algú que ja ha estat vençut. De què caldria negociar, si ja estaria tot decidit, aleshores?

Amb qui més cal negociar és amb qui és més lluny de les conviccions d'un mateix. És cert que cal valentia, és cert que cal prendre riscos per negociar amb qui està més lluny. Però no hem vingut a amagar el cap sota l'ala. L'esforç del diàleg és valuós entre parts oposades. Aquests dies sentia portaveus de l'oposició demanant que rectifiquéssim, que desistíssim dels nostres objectius polítics per poder dialogar. Si demanen això, això és que vostès no volen dialogar. Perquè, si alcen la mirada d'una vegada per totes dels sondejos electorals, podrien veure que enlloc del món on hi ha hagut conflictes s'ha exigit la rendició com a condició per dialogar.

Mirin, jo els ho dic ara, perquè quedi clar: nosaltres seguim. La democràcia no es rendirà, l'anhel de llibertat no es rendirà, una societat que cerca un futur millor per als seus fills i per als més vulnerables no es rendirà. No hem vingut aquí a ren-

dir-nos, no és aquest el nostre punt de partida per a la negociació. Hem vingut a construir allò que considerem que és millor per a tothom i, encara que no els agradi sentir-ho, allò que pensem que és millor també per a la societat espanyola.

I encara recordaré una altra cosa: després del primer d'octubre i de tota la repressió brutal que va venir després, els ciutadans d'aquest país van donar una majoria parlamentària als defensors de la república. Avui aquest Govern és un govern que sorgeix de les urnes, ratificades el 21 de desembre, és un govern que defensa la república. Aquesta sí que hauria de ser una bona condició per al diàleg: el respecte del vot i la voluntat democràtica de la gent.

Per part meva, per part d'aquest Govern, per part de cada un dels membres d'aquest Govern, la predisposició al diàleg no fallarà mai. Mirin, aquests primers dies de legislatura, tan turbulents, he tingut l'oportunitat d'intervenir en la inauguració de les jornades del Cercle d'Economia a Sitges; he visitat una tancada d'immigrants al Raval; he pogut assistir a l'entrega dels guardons del Català de l'Any; he visitat Berga, Girona, Vilafranca, Lleida, Sant Pere de Ribes i la Cerdanya, i ahir vam lliurar els premis amb motiu del Dia Mundial del Medi Ambient. També m'he reunit amb els presidents de les diputacions catalanes i amb el síndic de greuges, i els anuncio que aquesta mateixa setmana començaré la ronda de reunions i contactes amb els líders dels grups d'aquesta cambra, i començant, naturalment, és clar, amb la líder del grup de l'oposició. En tots aquests actes, se m'ha acostat gent de perfils molt diversos i preocupacions diverses: des d'empresaris de multinacionals a persones sense papers, de polítics a investigadors, d'amants de la gastronomia a activistes de la natura. Tots, tots ells, tenen un element comú: volen un país millor, volen un estat del benestar amb garanties, volen viure sabent que treballem de manera incansable per un futur més pròsper per a tothom, i més lliure, i radicalment democràtic.

Si no faig aquesta cita no seria jo. En un discurs dirigit als diputats de la Mancomunitat, el 1917, Enric Prat de la Riba, reelegit a la presidència, va dir: «Transformar-se de cara a l'esdevenidor és enfortir-se, és créixer, és habilitar-se per tenir el lloc que pertoca.» I és amb aquest compromís que hem format el Govern, per garantir un funcionament òptim dels serveis socials i per actuar sempre amb rigor i transparència al servei de la societat. Hem fet un govern que també ha de fer el trajecte de la restitució a la constitució, al projecte de la constitució catalana; un govern amb un mandat republicà i democràtic que hem de complir, perquè és el mandat del primer d'octubre, el mandat portat al Parlament el 27 d'aquell mes en una declaració política d'independència, i un mandat ratificat per les urnes del 21 de desembre.

Els ciutadans d'aquest país mereixen un govern que governi al servei del benestar, de les oportunitats i del progrés de tothom. Aquest Govern, i la república que estem construint, no preguntarà a ningú què ha votat o què se sent, ni quina llengua parla, ni d'on va venir ell o els seus pares. Ja fa molts anys que l'independentisme no pregunta res de tot això. Aquest Govern vol un país on tothom se senti a casa, perquè és a casa. El Govern, com diria avui Prat de la Riba, vol que el país sigui el lloc que pertoca, és a dir, el lloc que els seus ciutadans, democràticament, decideixin.

És ben evident que no serà fàcil, que res no serà fàcil, que pocs moments com aquest, de complexitat, ha viscut el nostre país. Però el nostre compromís, el compromís de cada un dels membres d'aquest Govern, és oferir el millor de nosaltres; el màxim esforç per construir, sense defallir, sense ni un pas enrere, el futur en llibertat que ens mereixem.

Moltes gràcies.

*(Aplaudiments.)*

**El president**

Gràcies, president. Ara té la paraula, per un temps de deu minuts, la senyora Inés Arrimadas, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

**Inés Arrimadas García**

Gracias, señor presidente. Señor presidente de la Generalitat, señores *consellers*, señoras *conselleres*, hoy estamos ante la presentación del Govern. No tenemos mucho tiempo para hacer toda la valoración que nos gustaría, solamente diez minutos, pero en cualquier caso voy a empezar diciendo que a nivel personal les deseo lo mejor en sus nuevos cargos, pero a nivel político vamos a analizar para qué están ustedes aquí, quiénes son y, sobre todo –sobre todo–, qué van a hacer en los próximos meses.

¿Para qué están ustedes aquí, el Gobierno de la Generalitat? Ustedes, básicamente, están aquí para repetir errores –repetir errores–, los errores que nos han traído hasta aquí y que han provocado la fractura social, que han provocado la huida de empresas, la crisis institucional sin precedentes en Cataluña. Todo eso de lo que ustedes no hacen nada de autocrítica, de lo que están muy orgullosos y sacan pecho, ustedes aquí están para repetirlo. Y además no se esconden, eso hay que reconocérselo, no se esconden, ustedes lo dicen: «Vamos a recuperar las leyes que se suspendieron, vamos a hacer lo que hizo el señor Puigdemont, no descartamos la unilateralidad de nuevo», como decía la señora Artadi –y además asiente con la cabeza, ella, muy convencida, sí, sí... ¡Ustedes van a volver a violar los derechos de los catalanes!

¿Se acuerdan de los días 6 y 7 de setiembre aquí, cuando ustedes, con setenta y dos escaños de un parlamento como el de Cataluña, dinamitaron el Estatuto de autonomía y la Constitución española? Ustedes quieren hacer lo mismo. Ustedes, que han provocado la fractura social, quieren volver a hacer lo mismo. Ustedes, que han provocado una crisis institucional sin precedentes, quieren volver a hacer lo mismo. Ustedes, que han provocado la huida de cuatro mil empresas, están dispuestos a hacer lo mismo.

¿Quiénes son, quiénes son los miembros del Govern? Para empezar, hay que decir que muchas de las *conselleres* que están aquí, según el señor Torra, no deberían estar aquí, porque él quería un gobierno con más imputados que mujeres –más imputados que mujeres. *(Aplaudiments.)* ¿Y usted viene aquí a hablar de feminismo, que había diseñado –no sé si usted o Puigdemont, pero usted le había dado el visto bueno, supongo– un gobierno con más imputados que mujeres? ¿De verdad que va venir aquí a dar lecciones de feminismo? No me diga eso, señor Torra.

Además, ¿cuáles son los perfiles? Vamos a ver, ¿quién es el presidente de la Generalitat? El presidente de la Generalitat ya sabemos quién es, el señor Torra; ya sabemos lo que piensa, y entonces, a la hora de decidir a quién elige de *consellers* o *conselleres*, supongo que lo hará a su imagen y semejanza. ¿Qué piensa el señor Torra de los españoles? Pues el señor Torra dice textualmente que los españoles solo saben expoliar. ¿A quién elige el señor Torra –o el señor Puigdemont, pero que al señor Torra le parece bien– para *conseller* de Economía? Pues a un señor que hace campaña diciendo que España nos roba. Muy bien. Se parece mucho, señor Aragonès, ¿no? «España nos roba, los españoles solo saben expoliar. ¿A quién pongo de *conseller* de Economía? Pues a un señor de "España nos roba"». Muy bien. *(Remor de veus.)*

¿Qué piensa el señor Torra de la lengua, de la cultura? El señor Torra piensa que no es natural hablar en castellano en Cataluña. Supongo que para usted yo estoy haciendo algo muy raro, una cosa muy antinatural ahora mismo, que es hablar en castellano en Cataluña; lo ha dejado por escrito. Usted considera que los catalanes son una cosa y «los españoles que viven con nosotros aquí» son otra. En sus artículos, sí, sí, literal: «espanyols que viuen amb nosaltres». Usted, ¿qué considera? Usted considera que hay que hacer un homenaje, organizarle un homenaje a un señor, señor Cardona, que decía que los cráneos de Vic, pues, nunca van a ser iguales que los cráneos de la gente de Ávila, ¡hombre, por favor, dónde va a parar!

¿A quién elige este señor para *consellera* de Cultura? Pues a una señora que dice públicamente que una cosa son los catalanes y otra cosa son los españoles nacidos

en Cataluña. No sé ya qué considerará la señora Borràs que soy yo, que ya ni he nacido en Cataluña; no sé qué clase, en qué casta me ubicará usted en esas castas mentales que seguro que se ha hecho entre la población de Cataluña.

¿Qué piensa la señora Borràs de la lengua? La señora Borràs firmó el Manifiesto Koiné, el Manifiesto Koiné que dice que la única lengua oficial de Cataluña tiene que ser el catalán y que los castellanoparlantes que vinieron de otras partes de España hicieron colonización lingüística. Está usted llamando «colonos» a millones de catalanes, señora Borràs. Y encima, no sé..., se ríe, le parece bien. Además, en esta misma semana usted se ha ratificado: «Sí, sí, sí, Cataluña ha sufrido un proceso de *colonización*.» Esta semana; no hace tres años, no, esta semana. Y además es que, señora Borràs, de Cultura, yo no sé si sabe que durante muchísimos..., bueno, durante muchísimas décadas y siglos, en Cataluña la principal lengua en la que se emitía, en la que se editaban libros era el castellano. ¿Exactamente cuándo empezó el proceso de colonización, señora Borràs? *(Remor de veus.)* ¿Cuándo, en qué momento? *(Aplaudiments.)* ¿En el siglo XVI, cuando en Barcelona se hacían más libros en castellano que en catalán, allí empezó? ¡Pues qué vida tan larga han tenido para ustedes los franquistas!, ¿no? En fin.

Señor Torra, ¿qué piensa de lo que son las prioridades de *govern*? El señor Torra dijo textualmente: «He decidit que a partir d'ara només m'interessa la independència del meu país.» Como solo le interesa la independencia, ¿a quién ha elegido para ser *consellera* de Salud? A la señora Vergés –que ahora mismo no la veo, pero que está por aquí–, que era la presidenta de la Comisión de Salud y que la cerró, la chapó a cal y canto en julio del año pasado. *(Aplaudiments.)* A esa, sí, a esta señora vamos a ponerla al frente de la Generalitat; que, como no le interesa mucho la salud, porque cerró la comisión en julio, mientras aquí había plenos de lo que a ustedes les interesa, pues vamos a ponerla de *consellera* de Salud.

Pero, sobre todo, ¿para quiénes están ustedes aquí?, ¿a quién se dirigen ustedes cuando hablan? A los que llevan un lacito amarillo, única y exclusivamente; solo a los del lazo. Ustedes son el Gobierno de los del lazo, únicamente para los del lazo. Y eso nunca puede ser un Gobierno de la Generalitat. Además, no se cortan; el señor Torra dijo el otro día: «No, el símbolo del Govern de la Generalitat es el lazo amarillo.» ¡Ah! El escudo de la Generalitat, ese no; ese que nos representa a todos, ese en el que todos estamos representados, no, ese no: el lazo amarillo. Por cierto, usted hace referencia al plástico, la verdad es que comparto con usted esta preocupación, pero ¡anda que no contamina el plástico amarillo con el que ustedes llenan carreteras, plazas, verjas...! *(Aplaudiments.)* Sí... Empiecen por eliminar ese plástico, que también es muy contaminante, empiecen por eliminar ese. Y estoy totalmente de acuerdo con el tema de las botellas, ¿no?

¿Qué pasa? Yo le hago una pregunta, señor Torra. ¿Qué pasa, que los que no llevamos lazo amarillo no pagamos impuestos?, ¿no somos dignos de tener un gobierno que nos represente? Ustedes han substituido el logo, el escudo de la Generalitat, por un símbolo político que solo representa a una parte de la población. ¿Se dan cuenta de la barbaridad que ustedes están haciendo? ¿Y usted viene aquí a decir que es un gobierno de todos? No, es un gobierno del lazo para los que llevan lazo. Eso es lo que son ustedes.

Y yo le digo una cosa. Usted ha hecho una apelación a la ronda de contactos que usted va a iniciar, yo le digo que yo estoy encantada de poder hablar con usted, tengo muchísimas cosas que decirle, pero le pido una cosa: retire usted la pancarta con el lazo amarillo de la fachada de la Generalitat de Catalunya. ¿Usted realmente quiere hablar con nosotros? ¿Usted quiere hablar con los que representamos a 1.100.000 catalanes? ¿Usted quiere hablar con los que somos representantes de aquellos que no llevan lazo amarillo? Demuéstrelo. Quite de la fachada de la Generalitat de Catalunya un símbolo que solo es para los del lazo. ¿Usted realmente quiere dialogar? Hágalo –hágalo. Es muy fácil. Si usted quiere demostrar que usted se dirige también a los

que no llevamos lazo, quite el lazo de la fachada de la Generalitat de Catalunya. Es que es muy sencillo de entender, señor Torra. Que los que no llevamos lazo también pagamos impuestos, también le pagamos el sueldo. Los que no llevan lazo también se merecen un gobierno que les represente. Hágalo –hágalo–, será un pequeño gesto, y después, si acaso, pues, deje de decir que va a volver a saltarse las leyes, que va a volver a repetir errores.

Por cierto, deje de decir que va a sustituir usted este Parlamento. Usted quiere sustituir este Parlamento por una asamblea de electos donde solo va a haber independentistas. Deje de atacar usted a las instituciones catalanas, al escudo de todos, al Parlamento de todos. Deje de decir que va a hacer un *consell* ejecutivo donde no va a haber control parlamentario, porque eso es atacar al Gobierno de la Generalitat. Deje de decir que el presidente de la Generalitat realmente es el señor Puigdemont, que no se ha elegido en esta cámara siguiendo las normas de esta cámara y que no puede ser sometido a control parlamentario. Dejen de atacar las instituciones catalanas, dejen de sustituirlas por otras: por la asamblea en la que solo están ustedes, por el símbolo que solo representa a ustedes... Hágalo.

Y le digo: ¿qué van a hacer ustedes en los próximos meses? Dos cosas, básicamente: victimismo y confrontación. Victimismo: toda la culpa de todo lo malo es de España, del Gobierno de España y del 155. Si hay un dato bueno en estos meses...: «¿Ven ustedes cómo el *procés* no afecta a la economía?» Si hay un dato malo...: «El 155.» Ya les resumo lo que ustedes van a decir durante los próximos meses: victimismo del 155. ¿Una comisión para ver cuánta corrupción ha habido en Cataluña, duplicidades administrativas, cuántos enchufados que no tienen los requisitos para ser..., bueno, tener un cargo en la Generalitat? Eso no, eso no se va a investigar. Se va a investigar lo del 155. Muy bien.

Y, después, confrontación. Usted va a ir al choque, porque no tiene nada más. No ha hecho autocrítica: todo lo que han hecho ustedes está muy bien, no hay ningún problema derivado del *procés*, solo es el 155. ¿Qué va a hacer usted? Volver a la confrontación. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Usted ha prometido a los suyos, señor Torra...

**El president**

Senyora Arrimadas, se li ha acabat el temps.

**Inés Arrimadas García**

...–acabo–, un estado propio en forma de república. ¿Sabe lo que realmente le va a dar usted a los suyos? Un CDR en forma de *govern*, dirigido únicamente a los que tienen un lazo amarillo. Eso es lo único que usted va a ofrecer a los catalanes. Desgraciadamente, vamos a tener que esperar más tiempo, vamos a tener que perder más tiempo y más oportunidades hasta que llegue el día en el que aquí va a haber un gobierno de todos los catalanes, no solo para los que lleven un lazo o no lo lleven, sino para todos los catalanes, y un gobierno que no esté instalado en el victimismo y la confrontación...

**El president**

Senyora Arrimadas, se li ha acabat el temps.

**Inés Arrimadas García**

...sino en un proyecto para Cataluña para los próximos años.
Muchas gracias.
*(Aplaudiments.)*

**El president**

Gràcies, senyora Arrimadas. És el torn, ara, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, del senyor Miquel Iceta.

**Miquel Iceta i Llorens**

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt honorable president de la Generalitat, la veritat és que estem molt satisfets de poder mantenir aquest intercanvi sobre la composició i els objectius del nou Govern de la Generalitat. I aprofito, d'entrada, per desitjar-los a tots vostès sort i encert. I, si m'ho permet, amb el to que faig servir sempre, m'ho permet la líder de l'oposició, espero que no es compleixin els temors que ella ha expressat des d'aquesta tribuna. Perquè certament vostès són –han de ser– el Govern de Catalunya, el Govern de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Això no vol dir que siguin un govern neutre, això no vol dir que sigui un govern sense ideologia, això no vol dir que no siguin un govern determinat a defensar uns plantejaments; però mai poden perdre de vista que aquest país és plural, és molt ric i divers i en ell hi conviuen sensibilitats molt diferents.

La presa de possessió del Govern ha comportat de forma automàtica l'aixecament de l'article 155 de la Constitució. I vostè sap que nosaltres el que haguéssim volgut és que pogués ser abans. Des del 31 de gener podíem tenir nou president; des de mitjans de febrer podríem haver tingut nou govern. Hem tingut més de tres mesos més de 155. Hem discrepat en això. Vostès han volgut mantenir un pols amb el Govern d'Espanya i amb el poder judicial pel que fa a l'elecció de president i pel que fa a la designació dels membres del Govern. Però finalment s'han vist obligats a acceptar novament que fora de la legalitat no hi ha possibilitats de desenvolupar una acció política viable.

Els discursos ho aguanten tot, però la realitat és tossuda: només anirem bé quan discursos i realitat vagin de la mà. I això no és rendir-se –li agafo el mot–, això és acceptar la realitat sense renunciar a canviar-la, però des de la realitat. Un ha de ser tossut amb la voluntat, però no ser cec davant de la realitat.

I no pensin que els dic això com a retret ni per fer valdre que nosaltres des del primer dia diem que s'han de presentar candidats viables, no; els hi dic perquè jo crec que a tots ens convé ser conscients dels marges de l'acció política. I com tots ens omplim la boca –i suposo que ho fem sincerament– de les paraules «convivència» i «respecte», la convivència i el respecte ens exigeixen l'estricte compliment de la legalitat. O, dit d'una altra manera, trencant la legalitat trenquem la convivència i impedim la política.

És veritat que també voldríem –i vostè ho ha dit també en la seva intervenció– un diàleg profitós amb el Govern d'Espanya. Jo crec que aquest diàleg, president, exigeix respecte a la legalitat i respecte a la separació de poders; és a dir, no pretendre demanar, exigir, reivindicar davant d'un poder de l'Estat el que li correspon a un altre.

Sobre el respecte a la legalitat hem sentit ja missatges equivocs i fins i tot contradictoris. Quan la portaveu del Govern torna a posar sobre la taula la unilateralitat, què està fent? Ens està dient, com s'ha dit ja des d'aquesta tribuna, que faran el que van fer en els darrers quatre mesos del 2017? No fa pas tant de temps, d'aquells fets. I, per tant, el que és impossible és desconèixer el cost i les conseqüències de la deriva unilateral i il·legal de l'anterior legislatura.

I, per tant –i permeti'm la pregunta–, és que pretenen posar en marxa les previsions ja anul·lades de la Llei de transitorietat jurídica i fundacional de la república? És això fer república? O, si ho vol, més genèricament: què entenen vostès per «fer república»? Pensen seriosament que es pot negociar prenent com a base la votació de l'1 d'octubre? Nosaltres creiem –i no creiem estar sols en això– que començar aquí és equivocar-se.

Ja sap que en el debat d'investidura vàrem insistir-li –i no voldria fer-ho més, perquè crec que vostè en aquest cas va ser clar– que és vostè i ningú més el president de la Generalitat, i que el Govern de Catalunya és el que s'asseu avui aquí, en aquest primer banc del Parlament, i cap altre; i que la seva legitimitat deriva d'una votació parlamentària que es fonamenta en unes eleccions establertes en l'Estatut i la LOREG i, per tant, emparades en la Constitució. I massa sovint ens hem perdut

en jocs de paraules, creant equivocs i fantasies que han confós l'opinió pública i que, de vegades, i en darrer terme, han portat a la intervenció de les nostres institucions d'autogovern i a elevats costos personals dels quals en tenim bona prova en alguns escons d'aquest hemicicle.

Tenim ara la possibilitat de fer les coses d'una altra manera; no dic de renunciar, no dic de rendir-se, no dic de canviar d'idees, no estic dient això. Però sí que estic parlant de fer les coses d'una altra manera i de reconèixer algunes qüestions que, efectivament, els dies 6 i 7 de setembre de l'any passat van ser desconegudes. Reconèixer que el canvi de les regles del joc requereix una amplia majoria, requereix el vot favorable d'almenys noranta diputats i diputades, perquè així ho estableix l'Estatut, no perquè ens ho hagi imposat Madrid.

Jo crec, president..., i potser no és el moment de fer-ho, però crec que caldria un compromís solemne de renunciar a imposar un nou marc institucional que no tingui almenys el suport que la reforma estatutària reclama. Jo crec que això seria un element de confiança, de tranquil·litat, d'estabilitat. Convindria.

Perquè també és cert que massa sovint es presenta la qüestió en termes de conflicte entre Catalunya i Espanya. Però això oblida la divisió per meitats entre els mateixos catalans. Divisió d'opinió; no estic parlant, com a vegades es diu, d'una fractura irresoluble, d'una fragmentació, d'un trencament d'aquest «un sol poble», però sí d'una divisió sobre quin és el camí, quin és el futur a seguir. I, per tant, home, fins i tot una negociació amb el Govern d'Espanya pot ser afavorida a partir d'un ampli acord més transversal. Això vol dir que el Govern no pot negociar per si mateix? No, no, no estic dient això; lluny de la meva voluntat. I vull aprofitar aquest moment per agrair-li que hagi ja convocat una ronda de contactes amb els grups parlamentaris a partir d'aquest mateix divendres.

Vostè té tota la legitimitat per establir l'imprescindible diàleg amb el Govern d'Espanya. Però em permeto dir-li, senyor president, que la seva posició serà tant més solida com més sensibilitats sigui capaç de representar. Em sembla que ho podria dir aquí o a qualsevol altre lloc.

Ara –hi torno–, una negociació que pretengués, que pretengui canviar les regles del joc, canviar el marc institucional, aquesta sí que requereix un ampli consens previ a Catalunya. I, en la nostra opinió, no s'hi val a utilitzar mecanismes, processos participatius, processos constituents, per obviar que ha de ser aquest Parlament que, per una majoria almenys de dos terços, ha de plantejar els processos de reforma institucional.

D'altra banda, no és sobrer recordar que el Tribunal Constitucional ja va anul·lar les conclusions de la Comissió d'Estudi del Procés Constituent en l'anterior legislatura. I, per tant, nosaltres sempre recomanem no tornar a cometre els mateixos errors. En tot cas, assajar-ne de nous.

Probablement hem de començar aquest diàleg aquí i fora d'aquí per qüestions menys ambicioses i tal vegada més concretes, sense renunciar als objectius finals d'horitzó que tingui cadascú. Però aquí tenim des del finançament pendent; les lleis recorregudes davant del Tribunal Constitucional, de les quals vostè mateix va parlar en el debat d'investidura; les demandes pendents que va plantejar al Govern d'Espanya el president Mas primer i el president Puigdemont després, i tantes i tantes coses que permetrien millorar i ampliar el nostre autogovern i el nostre finançament, la nostra dotació d'infraestructures bàsiques –perdó, estratègiques– i la nostra capacitat d'intervenir en decisions que finalment ens afecten, es prenguin a Madrid o a Brussel·les.

Nosaltres volem animar-lo a iniciar aquest camí. I, si ho estima convenient, estem en condicions de contribuir-hi amb idees i amb suport. Com més suports tingui, més possibilitats tindrà d'anar avançant i d'anar aconseguint resultats concrets.

Hem insistit sovint en el caràcter institucional de la presidència. El president surt d'una majoria parlamentària concreta, certament, però ha d'aspirar a representar el conjunt de la societat catalana. L'hi dic d'una altra manera: vostè pot portar el llaç

groc, però amb la seva actuació els que no portem el llaç groc ens hi hem de sentir representats, sobretot quan vostè diu parlar o quan vostè digui parlar en nom de tot Catalunya, de tot el poble. Ja sé que és una..., és complicat, sé que és difícil, però és la meva obligació demanar-l'hi i plantejar-l'hi.

Nosaltres estem disposats a que tothom expressi amb llibertat el seu plantejament, però al mateix temps volem exigir la neutralitat de l'espai públic i de les institucions. Ja li dic que d'això n'haurem de seguir parlant i haurem de veure en què es concreta per no violentar les sensibilitats i les opcions de cadascú. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Ara bé, vostè també –i si em disculpa, president, em sembla que amb un minut aconseguiré dir tot el que volia– és cap de govern. A vegades s'ha parlat d'aquesta doble dimensió de la presidència de la Generalitat: institució en si mateixa i símbol, i també cap de govern. Com a cap de govern, estem esperant a que els consellers presentin els seus plans en comissió per poder-ne parlar.

Jo el que li vull assegurar és la nostra predisposició a col·laborar des de l'oposició en aquelles qüestions que puguem compartir.

**El vicepresident primer**

Vagi acabant, senyor Iceta.

**Miquel Iceta i Llorens**

Sí; acabo, president. Nosaltres volem demostrar una cosa que és molt difícil, que és que es pot, fent una bona oposició, millorar l'acció de govern. I aquesta és la voluntat del nostre grup.

Gràcies.

*(Aplaudiments.)*

**El vicepresident primer**

Gràcies, senyor Iceta. A continuació té la paraula el senyor Xavier Domènech en nom del Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem.

**Xavier Domènech Sampere**

Aquest matí, senyor president, he vist que passava de citar com a referents en la investidura Acció Catalana –i Republicana–..., i avui se n'ha anat ja a Prat de la Riba. Vagi amb compte, perquè seria anar d'Acció Catalana a la Lliga, i no a la Lliga Catalana sinó a la Lliga Regionalista, i, de fet, passar de la Generalitat a la Mancomunitat; no acabi sent que li acabin dient no només que vostè fa autonomisme, sinó que pot arribar a fer preautonomisme en aquest país.

Bé, dit això, jo crec que avui és un dia que molts catalans i catalanes..., i una gran part –jo crec que una majoria claríssima– d'aquesta cambra esperava. I ho esperava i ho reclamava perquè avui és el dia que es conforma un govern efectiu i avui és el dia que ens traiem d'una vegada de sobre el jou del 155 i, per tant, iniciem el camí de recuperació de les institucions. I no només ho esperàvem nosaltres des de l'oposició, és que crec que era evident que en la majoria del Govern hi havien partits que ho esperaven i ho batallaven també des de gairebé l'inici.

Per tant, avui no hi ha cap mena d'excusa, ni una sola, per mantenir el 155. Per molt que els senyors de Ciutadans, davant de la falta d'alternativa política que tenen a Catalunya i la falta d'alternativa política que tenen a Espanya, que s'han quedat sols, ja no només a Catalunya sinó a Espanya, segueixin defensant el 155 com a únic mandat polític, perquè no saben què més dir. No hi ha cap, absolutament cap excusa per mantenir el 155. Tampoc crec que hi hagi cap, absolutament cap excusa, per seguir mantenint la intervenció econòmica de la Generalitat de Catalunya. S'ha conformat un govern efectiu i cal caminar cap a la recuperació de les nostres institucions.

Ha sigut un camí llarg i tortuós per arribar fins aquí. Jo crec que ha sigut... Podrien defensar vostès que ha sigut un camí d'una estratègia meditada, que ha decidit que

havíem d'esperar set mesos, que havien de passar tota una sèrie de coses. Jo crec que no, jo crec que ha sigut producte de la improvisació, la falta d'estratègia, la tàctica, i moltes improvisacions, sincerament. Crec que és això.

Però el fet és que som ara, aquí, i som aquí en una situació completament nova, probablement molt inesperada també per a la majoria d'aquesta cambra. Es conforma avui un govern a Catalunya, en el mateix moment en què s'està conformant un nou govern a Espanya, i això canvia absolutament l'horitzó de tot allò que havíem previst –o no havien previst vostès–, i fa més urgent la resposta a la pregunta, per a nosaltres absolutament clau, que ja vam preguntar en el debat d'investidura. Una pregunta, ara segur que ja no sobre qui, qui havia de ser el president o quins havien de ser els consellers o les conselleres, sinó sobre el què i el perquè. És a dir, la pregunta sobre què es proposa aquest Govern en la situació que estem vivint. I en aquella pregunta de què es proposa, hi ha coses que no es proposen i que les hem de dir.

Creiem que no es proposa ser capdavanter en la lluita contra el masclisme, quan no decideix ni fer una conselleria d'igualtat. Creiem que era absolutament necessari fer una conselleria d'igualtat en aquests moments. Primer, perquè estem arribant on estem arribant en els temes de violència masclista; després, perquè estem veient coses com la sentència de La Manada. I no n'hi ha prou amb venir al Parlament de Catalunya i fer declaracions solemnes; no n'hi ha prou, amb això. Fan falta recursos, fan falta polítiques, i en aquest cas, per a nosaltres era evident que feia falta una conselleria d'igualtat.

Aquest Govern creiem que tampoc no es proposa, malgrat les seves paraules d'ahir, senyor Joaquim Torra, senyor president de la Generalitat, fer de l'agenda del canvi climàtic una prioritat. Ahir vostè va dir que l'Institut Cartogràfic, que el Servei Meteorològic i que l'ACA eren instruments d'estat. Si això són instruments d'estat, no sé per què necessitem la independència, perquè pràcticament ja ho tenim tot fet, diria. Però més enllà d'això, és absolutament evident que el que feia falta era recuperar la conselleria de medi ambient, tal com li demanaven les entitats ecologistes, que sabem perfectament que havia existit des del 92, que va desaparèixer amb el Govern d'Artur Mas el 2010, i que des que va desaparèixer, les entitats ecologistes denuncien que s'han perdut un 60 per cent de recursos en polítiques de medi ambient. Això són realitats, no paraules –són realitats.

Aquest Govern també creiem que no es proposa fer de la recuperació de la universitat pública un dels seus grans objectius. I ho creiem perquè segueix situant la universitat pública en una conselleria d'Empresa i Coneixement. I quan ho fas així, estàs dient clarament on vols situar la universitat: al servei, en tot cas, d'interessos econòmics, legítims però privats, no públics, i no pas al servei del conjunt del país.

Per no saber, no sabem encara –i aquestes preguntes les hi vaig fer també durant la investidura, no es preocupi, l'hi diré avui, ja no l'hi repetiré seguides més– si aquest Govern es proposa fer una política fiscal progressiva; sí o no? Si aquest Govern es proposa tornar a donar recursos a les escoles bressol; sí o no? Baixarà les taxes universitàries complint el mandat del Parlament de Catalunya del juny de 2016; sí o no? Revertirà totes les retallades del 2010; sí o no? Són preguntes clau i són fàcils de respondre. Després, potser és complicat arribar-hi, però és fàcil de respondre si es té aquesta voluntat o no es té.

Vostè ha dit: «La política d'habitatge és central.» És fàcil fer creïble aquesta proposta. Aturin, en aquests moments, totes les subhastes públiques d'habitatge de la Generalitat de Catalunya, tal com li estan demanant les entitats, i col·laborin amb els ajuntaments per veure quin ús se li dona a aquest tipus d'habitatge.

Al final, ara que ja sabem segur que la senyora Elsa Artadi està al Govern i que la senyora Teresa Jordà també està al Govern, sabent això, valdria la pena saber si les polítiques seran les que representa la senyora Elsa Artadi o les de la senyora Teresa Jordà. Quin govern és aquest? És un govern neoliberal? És un govern progressista? Quin govern és? És important saber quin govern és. Per cert, volia felicitar la

senyora Teresa Jordà i la senyora Esther Capella, perquè les conec i crec que seran unes grans conselleres en aquest sentit.

Tampoc sabem, per no saber en aquests moments, quant durarà aquest Govern. Quant durarà? Perquè també és diferent enfocar una legislatura d'una manera o altra. Encara no sabem si allò que va dir Puigdemont que duraria quatre mesos és cert o no és cert; caldria aclarir-ho d'una vegada. Crec sincerament que no sabem encara massa coses d'aquest Govern. S'ha obert una nova etapa política, a Catalunya i a Espanya, i aquest és el Govern per a la nova etapa? Aquesta és la pregunta clau: és el Govern per a la nova etapa? Crec que no. Crec que és un govern pensat per a una etapa anterior, és un vell govern basat en les legitimitats passades i no en les oportunitats de diàleg i de futur que s'obren en aquests moments. Espero estar equivocat –espero estar equivocat– però crec que no.

Els blocs. És que..., analitzem la situació que hem viscut aquests dies. Aquells blocs que eren absolutament i són absolutament irreconciliables a Catalunya, aquells blocs als quals nosaltres havíem proposat que sorgís una majoria de govern nova, més àmplia, més reforçada, més transversal, per construir una nova etapa per a Catalunya, aquests blocs que a Catalunya no es podien posar d'acord absolutament en res..., d'aquests blocs han sorgit les forces polítiques, la força política per fer fora el Partit Popular a Espanya. És que allò que és bo per a Espanya, protagonitzat per forces polítiques de Catalunya, no ho és per a Catalunya? Allò que és bo per a Espanya no ho és per a Catalunya? Allò que es pot votar juntament a Espanya no pot conformar noves realitats a Catalunya? Aquesta és una pregunta que crec que és absolutament clau per a aquest Govern i per a la dinàmica política que inaugurem.

Nosaltres vam estar dient durant dos anys que hi havia una majoria al Congrés dels Diputats alternativa al Govern del Partit Popular, i ho vam dir, pràcticament, i ho vam predicar en el desert. Nosaltres vam dir: «S'ha de fer una moció de censura.» I, finalment, aquesta majoria que es deia que no existia, que es deia que era irreconciliable, en la pitjor de les situacions possibles, perquè durant aquests dos anys han passat coses gravíssimes, s'ha activat. Doncs, que aquesta majoria també es pugui activar al Parlament de Catalunya per desbloquejar els grans problemes.

Nosaltres, en aquest sentit, que hem liderat aquesta proposta per fer fora el Partit Popular, també treballarem per sortir absolutament de la dinàmica de blocs que ens atrapa, a tothom, i quan atrapa a tothom atrapa Catalunya i atrapa el país. I ho farem. I aspirem a trencar aquests blocs per fer uns pressupostos que siguin realment dignes de la nostra societat, per poder avançar en drets socials i lluitar per tots els nostres drets –per tots els nostres drets– i per totes les nostres llibertats. Per construir un país unit i més fort en la seva diversitat.

Podem seguir en un govern construït des del passat o pensar en el futur. Nosaltres tindrem la mà estesa per obrir una nova època on tots i totes puguem estar definitivament a l'altura d'aquest moment. Per tant, estarem absolutament atents al que fa aquest Govern, absolutament atents. I voldríem que les preguntes que hem fet puguin ser respostes.

Gràcies.

**El vicepresident primer**

Moltes gràcies, senyor Domènech. A continuació té la paraula la senyora Natàlia Sànchez, en nom del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

**Natàlia Sànchez Dipp**

Bon dia. Començo la meva intervenció amb un crit de ràbia contra el patriarcat, que ens viola, ens mata i ens esclavitza. Volem pobles i ciutats segurs, ens volem vives, a Vilanova, a Albacete, a Fuerteventura, i també, com a treballadores dignes, tota la solidaritat amb les treballadores de la maduixa, a Huelva. *(Aplaudiments.)*

President, molt honorable president, conselleres, consellers, diputades, vull començar amb un record especial per la presidenta del Parlament, la Carme Forcadell, i la resta de consellers i conselleres, exdiputades i president de la Generalitat, que avui haurien de ser aquí. La democràcia continua suspesa. La repressió i el pla de l'Estat va fent camí. La repressió té com a objectiu –ho hem dit moltes vegades– desmobilitzar la població i treure el focus de la lluita política i els objectius que té un determinat moviment social, el moviment republicà. Tot el país, com el Parlament, continua sota estat d'excepció, sota persecució inquisitorial. No s'enganyin, no ens enganyin, no enganyin la gent, parin, si us plau.

Per més miratges que vinguin des de Ferraz, per molt que pretenguin fer veure que amb aquest Govern que avui ens presenten hem arribat a alguna mena de lloc on ens havien proposat arribar, no ens enganyin, vostès es van presentar dient que volien restituir el Govern; era el seu projecte, no el nostre. D'altres van dir que volien un govern efectiu per recuperar l'autogovern; era el seu projecte, no el nostre. I m'atreviria a afirmar, doncs, que cap dels seus objectius s'ha complert: ni Govern restituït ni Govern efectiu. I tot plegat ho fan amb una gran habilitat per generar uns miratges que podria dir, inclús, per generar uns escenaris farcits de retòrica i mancats de fets reals. No han recuperat les institucions, les institucions resten segrestades, la sobirania del Parlament seguirà tutelada pels tribunals, amb la bancada del 155 com a comissaris polítics. Les finances de la Generalitat, ho saben millor que jo, continuen intervingudes.

Van començar certament malament, sense ni tan sols complint els mínims de paritat en el Govern que havien presentat i que no van trigar a modificar, no per complir la paritat sinó per acatar. Però els vull dir una cosa, els ho dic a vostès i a la senyora Arrimadas: las mujeres no somos una cuota en espacios gobernados por hombres; menos capitalismo y más vaga feminista, y menos hipocresía, por favor, señora Arrimadas. *(Aplaudiments.)*

A les persones que formen part d'aquest Govern, agrair-los sincerament que entomin aquest repte, que malgrat que sabem que no tenen intenció de dirigir-lo cap a la ruptura amb l'Estat espanyol, s'agraeix la valentia d'entomar la responsabilitat en un estat amb una evident manca de llibertats. En un estat on et condemnen a anar a la presó per dir que *los Borbones son unos ladrones*, potser es veuran perseguits per portar el llaç groc. Per tant, gràcies.

President Torra, l'equip que li han escollit per governar les engrunes de l'autonomia reforça les nostres sospites. President Torra, Convergència i Esquerra Republicana li han escollit un equip continuista amb les polítiques dels anteriors governs, continuista amb les polítiques autonomistes, i a més a més, entenem que és un govern que s'ha constituït per acatar la llei, la Constitució espanyola i l'Estatut d'autonomia retallat i no ratificat pel poble català.

És un govern netament autonòmic, que té com a propòsit desenvolupar plenament l'autonomia. És un govern que seguirà sent intervingut, ja ho he dit, i un govern absolutament compromès amb les polítiques neoliberals, des del nostre punt de vista. I si no és així, respongui'm un exemple, si us plau: quines polítiques podem esperar del nou conseller de Territori i Sostenibilitat? La vella guàrdia de la Convergència més rància, neoliberal, que entén allò comú com un espai on especular i fer negoci. El projecte de país que representa l'antic director de l'Incasòl està basat en la promoció de les grans infraestructures, que trinxen el territori; la promoció de grans centres comercials a través d'una gran habilitat en la requalificació. Aquest és un projecte totalment oposat al nostre.

I no s'enganyi, senyor Torra. En aquest espai no es guanyarà..., i amb aquestes polítiques, no es guanyarà ni una sola engruna de sobirania, perquè si accepta gestors per a governar el país, el que farà serà hipotecar-lo encara més a les grans empreses i corporacions que viuen de la renda gràcies a la vella Convergència.

I aquest és només un exemple, li deia. Perquè, a més a més, li han farcit la Secretaria General i alts càrrecs d'autèntics professionals de la política, que porten anys amb sous milionaris, venent-se, com deia *El País*, al millor postor per mantenir el poder i els seus privilegis.

Quina sobirania volen amb aquesta alineació? Quina base social volen eixamplar si continuen fent el que sempre han fet, sense interpel·lar la majoria social, que ja moltes vegades els hem dit que existeix, que és la de la majoria social precaritzada, la dels treballadors i les treballadores que malden per arribar a final de mes.

Finalment, si volen un projecte de setanta diputades no van pel bon camí. De fet, van totalment en contra direcció. Aquest és un govern amb plena vocació autonòmica, un govern compromès amb les polítiques neoliberals. Ni govern restituït ni govern efectiu.

**El president**

Senyora Sànchez...

**Natàlia Sànchez Dipp**

Vaig acabant. El Govern que acata, govern que continua prioritzant els interessos del poder a les necessitats de les classes populars.

I acabo amb una frase –deixi'm un minut, si us plau, president–, amb una frase que van dir...

**El president**

No, un minut no.

**Natàlia Sànchez Dipp**

...el company Nana i el company Julià de Jòdar al president Puigdemont. Li van dir: «Cap govern sorgit d'aquest Parlament no guanyarà la legitimitat si no aplica les mesures indispensables per pal·liar les desigualtats i les exclusions. No ens pot fallar, president. La llibertat política d'aquest poble no ens pot fallar en la justícia social per a la seva gent.»

Moltes gràcies.

*(Aplaudiments.)*

**El president**

Gràcies, senyora Sànchez. És el torn, ara, del senyor Xavier García Albiol, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

**Xavier García Albiol**

Molt bé. Bon dia, senyor president, senyores i senyors diputats. Consellers i conselleres, les meves primeres paraules són no per desitjar-los sort, però sí per desitjar-los encert en la seva gestió, i ho dic amb tota sinceritat. I em permetran que vagi directe a la feina, perquè, si abans hi havia, doncs, una diputada que es queixava perquè tenia deu minuts, en el meu cas en tinc cinc, eh? Per tant, això m'obliga a intentar concretar una mica més.

Després d'escoltar la seva intervenció amb molta atenció, senyor president, li haig de dir que si haguéssim de prendre alguna conclusió li diria que la conclusió és que vostè està instal·lat en una realitat virtual: la immensa majoria de catalans, amb els seus problemes, amb els problemes quotidians, estem en una dimensió, i vostè està en una superior, una dimensió que no li permet veure la realitat d'aquella terra que li ha tocat governar.

El Govern que vostè ens ha presentat, la realitat el que demostra és que és un govern, senyor Torra, que està segrestat per un fugitiu de la justícia; és un govern que està segrestat pel senyor Puigdemont des d'Alemanya, que és qui de debò controla l'executiu.

Vostè deia en la seva intervenció que respecta, que és un govern que respecta la voluntat del poble de Catalunya. Doncs, bé, s'ho podrien aplicar, també, perquè

la setmana passada en el Congrés dels Diputats, precisament, jo no sé si Esquerra Republicana, el PDECAT, Bildu han respectat la voluntat majoritària del poble, en aquest cas, d'Espanya, no? I aquí a Catalunya també hi ha una altra realitat, és que qui va guanyar les eleccions va ser Ciutadans, encara que no es noti, encara que no hagin fet re, però qui va guanyar les eleccions van ser ells, i el que ha permès que vostè estigui assegut avui en aquesta cadira és un gran acord d'aquells partits que van perdre les eleccions i que –i és el més greu– només representen una part de la societat.

Apuntava en la seva intervenció, que, com l'hi dic, l'hem escoltat amb molta atenció, que vostè ja s'ha reunit i que és la seva voluntat reunir-se de manera reiterada amb l'anterior Govern, amb l'anterior Govern de la Generalitat. I a mi no em sembla ni bé ni malament. Sí que em permetrà que..., en la situació en què es troben no estan per donar massa consells i després del que van fer en l'anterior legislatura no són un exemple precisament a seguir. Però vostè segurament està en el seu dret. I nosaltres no l'hi criticarem. Ara, sí que li criticarem que ens sembla, home, molt poc justificable, senyor president, que vostè s'hagi reunit amb l'anterior Govern no sé quantes vegades i que a dia d'avui encara no s'hagi reunit amb els membres que representem aquella part de la societat catalana que no són independentistes. És cert que ens ha cridat, que ens trucarà la setmana que ve. Però sí que em permetrà que..., els gestos que de moment vostè està traslladant a l'opinió pública i al conjunt de la societat són gestos que van encaminats al que li dèiem en el debat d'investidura, a ser el president únicament i exclusivament d'aquella part de la societat catalana que l'ha votat a vostè i als seus socis de govern.

Nosaltres hi ha un aspecte que home, que no voldríem deixar de passar en un moment com el d'avui. Vostè ens ha presentat el seu Govern, el seu executiu; nosaltres, com li he dit, els hem desitjat encert. Però no ens enganyem: no és el Govern que vostè volia, no és el Govern que vostè desitjava, i el senyor Puigdemont; el que vostè avui ens està presentant és un govern que s'ha vist obligat a constituir perquè l'estat de dret no li ha permès allò que hagués significat..., que allò que era la seva voluntat i hagués significat el principal dels descrèdits per a la classe política i per a Catalunya en general..., i és un govern amb persones que no poden exercir les seves funcions perquè es troben, perquè així s'ho han buscat, en una situació de manca, eh?, de llibertat, de decisió i de moviment.

Per tant, estem davant d'un govern que és una segona o una tercera opció de vostè i que no sabem en aquests moments si és un equip del que vostè té confiança o bé és intentar, doncs, buscar pedaços, eh?, per complir amb el ritual, per complir amb l'obligació de fer un govern, com no pot ser d'una altra manera, per als propers mesos, per a la Generalitat de Catalunya.

Per tant, hi estarem molt atents, estarem molt a sobre de la seva gestió. Amb sinceritat, tenim poques esperances, tenim poques...

**El president**

Senyor García Albiol...

**Xavier García Albiol**

...–vaig finalitzant, senyor president–, tenim molt poques esperances, però a partir d'aquí no parlarem sobre paraules o suposicions, sinó que parlarem sobre els seus fets.

**El president**

Gràcies, senyor García Albiol. És el torn, ara, pel Grup Parlamentari Republicà, de la senyora Anna Caula.

**Anna Caula i Paretas**

Gràcies, president. Bon dia, president Torra; bon dia, honorables consellers i conselleres, diputades i diputats, senyors i senyores, avui em fa especial il·lusió poder començar la meva intervenció saludant ja el nou Govern de la Generalitat que

tenim aquí assegut. Han hagut de passar més de sis mesos, com ens recordava el president Torra, per poder constituir-lo, com a conseqüència dels entrebancs i les ingerències inacceptables d'un estat i un govern de l'Estat que no ha paït la derrota de l'1 d'octubre i del 21 de desembre.

Però ja tenim govern; hem tornat a posar el país en mans de la ciutadania, respectant la voluntat de la gent i els seus vots. Hem recuperat les institucions que ens havien usurpat il·legítimament i reprenem el camí. Ho celebrem, però ho fem, com sempre en aquests darrers mesos, amb un regust agredolç i amb el dolor de saber que hi ha companys a la presó i a l'exili que haurien de poder formar part d'aquest Govern i l'Estat ho ha impedit. I amb un compromís ferm i clar, que ens acompanya tothora: treballarem incansablement perquè pugueu tornar a casa ben aviat. I reconèixer que, tot i la legitimitat del nou Govern, al mirar la vostra bancada, encara jo hi veig el president Puigdemont, el vicepresident Junqueras, les conselleres Bassa, Serret, Borràs i Ponsatí i els consellers Turull, Mundó, Rull, Forn, Puig, Comín i Romeva.

Avui constatem que reprenem la iniciativa, recomencem a caminar, que el Govern de Catalunya tornarà a treballar pels ciutadans, que es recuperen les institucions del país i les tornen a fer funcionar. Fem fora d'una vegada el 155. I quines ganes que hi havia! Com es va veure amb les rebudes que vau tenir tots els consellers en els vostres departaments. La foscor per fi surt dels despatxos de les institucions catalanes.

Un cop recuperat el Govern, però, cal que l'executiu engegui la feina. I, en aquest sentit, des d'Esquerra Republicana ens marquem tres grans línies estratègiques per a aquesta legislatura. Una, revertir el 155 i aixecar la intervenció econòmica, com l'altre dia ens anunciava el vicepresident Aragonès. Caldrà, per tant, avaluar tots els danys que ha creat l'aplicació d'aquest article i desfer-ne tots els desperfectes.

El segon gran objectiu és cuidar a tothom –sí, senyora Arrimadas, a tothom–, fent les polítiques socials necessàries per protegir drets i garantir la igualtat d'oportunitats i la justícia social. Tenim molt clar que fent-ho dins de l'Estat espanyol sempre serà insuficient. També dins d'aquest objectiu ens plantegem la defensa sense fissures de la democràcia i els drets civils polítics dels catalans, amenaçats i trepitjats repetidament per l'Estat.

I, finalment, fer república: desbordar els marcs autonòmics; implementar les lleis que el Tribunal Constitucional va tombar la legislatura passada que aposten per millores tangibles per a la gent i caminar de manera decidida per fer efectiva la república. Ara ens cal ser més i més forts. I avui, amb el Govern de la Generalitat en marxa, som infinitament més forts, perquè hem eliminat el 155 i perquè podem reactivar i implementar totes les polítiques republicanes que ens permetin defensar els interessos de la ciutadania i posar les institucions al seu servei.

N'hi ha que voldrien fer molts gestos i que acostumen a donar moltes lliçons, però ara és l'hora de la feina, de reactivar el país, d'arremangar-se i recuperar tot allò que ha destrossat el 155; és hora de seguir treballant per continuar avançant cap a la república des de tots els fronts, i mentrestant continuar treballant per fer d'aquest país un lloc millor, més just i amb igualtat d'oportunitats.

La lluita social, l'aposta per les polítiques socials és la millor manera de treballar per la república i seguir fent nous republicans. Volem ser la cara de la moneda: treballar a favor i amb la ciutadania. De la creu de la moneda ja n'hem vist massa exemples que no volem repetir. De fet, volem ser al revés del que han estat i demostrat els governs espanyols, que sistemàticament han treballat en contra d'una part dels ciutadans, com, per exemple, amb el Corredor del Mediterrani, les lleis suspeses pel TC, enviant la policia a agredir ciutadans pacífics, tombant l'Estatut votat en referèndum pel poble, incomplint sistemàticament els acords ja sigui d'infraestructures o econòmics, o no executant tot el que aprova el pressupost de Catalunya.

Volem governar per a tothom. Ens faríem nostra l'expressió de la Muriel Casals de «governar per a un sol poble», amb convivència sana, constructiva, recíproca i

enriquidora, defugint la divisió. Apostem per una societat que suma, no creiem en la fractura ni els models que la promouen; una societat que és plural, que es nodreix de la riquesa i virtuts dels altres; eduquem i vivim amb llibertat en la seva màxima expressió, com vam demostrar en la darrera legislatura aprovant la llei que lluita contra la pobresa energètica, l'impost per les begudes ensucrades, la Llei per la salut universal i tantes d'altres. Perquè quan l'Estat espanyol actua contra Catalunya d'aquesta manera ho fa contra aquells que pensen que la independència és la millor solució però també per als que desitgen continuar dins l'Estat espanyol, per als votants de molts de vostès. Perquè el problema dels catalans no és que no tenim un estat, sinó que en tenim un en contra.

Mai en aquests darrers temps m'havia demanat això mateix tantes vegades, i sempre amb una inquietud afegida sobre qui i com pot conduir, per un camí determinat, un grup immens de ciutadans amb pensaments, expectatives, emocions, desitjos i ideologies tan variades. I ningú com aquest Govern –senyora Arrimadas, no ho dubti– té prou sensibilitat per representar la pluralitat d'aquest país, el més paritari de tots, però encara, la veritat, no suficient, amb gent amb molts orígens diferents i de tradicions polítiques diverses, fins i tot amb la primera consellera embarassada. Volem ser com el país que representem.

Jo vinc del món de l'esport i sé que les individualitats en algun moment poden anar bé, però si no hi ha equip és molt difícil guanyar; si no hi ha equip és molt difícil ser els millors. I el nostre repte és aquest: ser el millor Govern per a tothom. Cal treballar en equip; tothom suma, tothom aporta a l'equip; optimitzem els nostres punts forts, i a treure el millor de cadascú perquè l'equip rendeixi i gaudeixi rendint. Això és el que li demanem a aquest Govern: treball en equip i complicitats. Això sí, sabem que hi haurà dues persones que lideraran el grup, com són, evidentment, el president Torra i també el vicepresident Aragonès, que són els nostres capitans.

I celebrem, com ha remarcat el president en la seva intervenció inicial, que el Govern es marqui com a repte vital la paritat. Perquè la paritat no ha de ser només un eslògan, no som dels que fem política només a cops de titular. Ho hem vist el passat 8-M. Palpita. Palpita molt fort una reivindicació d'igualtat efectiva ja, i des del Govern és des d'on s'han d'acompanyar les paraules amb fets, trencant els sostres de vidre i, sobretot –sobretot–, cal feminitzar la política. Fem-nos visibles i, si cal, desafiem també quan calgui, per poder fer política en femení. No volem només conselleres als quals es canviï la essa per una e, essa. Volem conselleres com a potents veus femenines, amb els valors que ens fan diferents i, alhora, complementàries amb els nostres companys de treball.

Però aportem-hi les nostres virtuts, que en són moltes: capacitat per trobar el fil, per enfilar l'agulla i per embastar els bocins, un cop i un altre, amb empatia, treball en equip i en xarxa. Si fem una cosa un cop rere l'altra acabarà esdevenint normal. Si veiem dones presidint governs i conselleries, ens començarà a semblar natural. La periodista Natza Farré, amb l'humor i la ironia que la caracteritzen, però també amb rigor i contundència, al seu últim llibre fa una crida a la revolució de les dones. Ella ens diu, des de la seva perspectiva: «Abans s'havia de ser molt valenta per trencar les normes. Ara s'ha de ser molt pesada.» Conselleres, no deixem mai de ser pesades. La revolució no serà revolució complerta si no té rostre de dona.

Hem de reprendre una nova etapa, amb els valors republicans a sota el braç i situant el ciutadà al centre. No volem un país de purs i traïdors. No volem un país de bons i dolents. No volem un país on es classifiqui o es jutgi pel seu origen, sinó que volem construir un país entre tots i per a tots. I dic «construir» expressament, perquè som els que impulsem, els que el fem, els que construïm, els que teixim, els que dialoguem enfront als que volen dividir, confrontar, fer callar, trepitjar i empresonar. Som els del «sí» davant els del «no» permanent. Se n'adonen, que n'hi ha alguns que sempre estan enfadats? Aquest país és dels que s'aixeca, una i una altra vegada. És

dels que treballa sense descans per als objectius. I aquest país, senyors, serà una república.

Moltes gràcies.

*(Aplaudiments.)*

**El president**

Gràcies, senyora Caula. És el torn, ara, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, del senyor Eduard Pujol.

**Eduard Pujol i Bonell**

Bon dia, senyores i senyors diputats, president del Parlament i, avui, d'una manera molt especial, honorables consellers i conselleres, molt honorable president de Catalunya, portem més d'una hora de debat i, fins ara, vostès han hagut d'escoltar una mica de tot. De fet, res de nou, tot molt de la vella política; tot molt de la política previsible, la que avorreix perquè no proposa.

Aquest és un plantejament legítim, però molt poc generós amb el país. Per això la primera cosa que els diré, en nom del Grup de Junts per Catalunya, és: senyores i senyors consellers, sigueu benvinguts al Parlament; sou molt benvinguts als escons del Govern de Catalunya, als vostres escons, i als escons del president Puigdemont, del vicepresident Junqueras, dels consellers Turull, Rull, Forn, Comín, Romeva, Borràs, Ponsatí, Mundó, Puig, Bassa i Serret. Benvinguts, i gràcies, sobretot gràcies. «Gràcies» és una paraula que és molt bonica i que fem servir poc. I, en canvi, és una expressió que hauria de ser habitual. Estaria molt bé viure en un país que sabés dir «gràcies». Per tant, gràcies per haver acceptat l'encàrrec en un moment de tempesta i d'incerteses. Gràcies.

Estem davant d'un fet nou, excepcional i extraordinari en ple segle XXI. Catalunya té al davant una maquinària estatal molt forta que, de fa mesos, ha afinat una manera d'actuar repressiva, violenta i antidemocràtica. Catalunya té encara mal plantada al davant una maquinària que ha fet por a molta gent i que voldria fer por a tots els que pensem diferent. Catalunya s'enfronta, de fa mesos, a una gran operació d'estat que voldria negar l'1 d'octubre i el resultat del 21 de desembre i que aspira a fer emmudir els que creiem en les urnes i en els vots, els que aplaudim la discrepància.

Però són mals temps per als que no creuen en Catalunya, perquè Catalunya sempre hi és. Catalunya ha viscut i viu mesos d'un atac duríssim, potent i implacable, contra les nostres llibertats, institucions i drets. L'atac que viu Catalunya és duríssim. Quan s'expliqui, no serà un *30 minuts* de trenta minuts per a un diumenge al vespre d'aquí a cinc o sis anys, no, l'atac que vivim escriurà aquest segle.

Però estem aquí, dempeus. Per als que no ens volen conèixer, aquesta és la gran sorpresa. Estem aquí dempeus, i disposats a dir les coses pel seu nom. El Govern Torra ens agrada: diàleg dins i fora; el món local com a pilar del país; creure en les pimes, en l'escola, en els mestres; potenciar les polítiques d'habitatge, d'accés a l'habitatge; jugar fort i apostar per la indústria agroalimentària –que és molt forta–; treure dels tribunals, on no hi fan res, totes les lleis que ens han bloquejat en els últims mesos; atenció sanitària universal, perquè nosaltres no prescindirem de la humanitat, no en prescindirem. Ens agrada i ho diem: ens agrada treballar per la renda garantida de ciutadania. Què volen que els digui? Ens agrada.

I ens agrada saber que Catalunya, i només Catalunya, president Torra, decidirà el seu futur. Aquest és un sol país i no estem disposats a escoltar una sola vegada més la cançoneta de la fractura social. Catalunya té un problema amb l'Estat espanyol, que és un estat fort i que fins ara s'ha mostrat perplex, sord i mut. A Catalunya, sí, és cert –l'altre dia en parlàvem amb el diputat Font–, hi ha un xoc d'idees, és cert –no s'espantin, és normal–, una topada d'idees forta que també s'ha donat en altres societats occidentals després d'una crisi econòmica devastadora.

De les crisis, en surten nous interrogants. Ens hem adonat que podem viure millor i volem viure millor. A Catalunya se'n diu «fer política nacional fent política social». Reivindiquem el dret de les societats complexes a discutir i a debatre, a veure el món des d'òptiques diferents i, si convé, oposades. S'ha acabat fer el joc a una idea perversa. A Catalunya no hi ha fractura social. No n'hi ha.

Saben quin és un dels pilars dels principis republicans? Escoltar, parlar i escoltar. Saben quin és el principi més preuat de les societats que viuen sense democràcia? Sí, he dit sense democràcia. Les societats no democràtiques ni escolten ni parlen, imposen. Per això el nou Govern, com els principis republicans que l'inspiren, escoltarà i parlarà amb tothom.

I, senyors de Ciutadans, posats a dir les coses pel seu nom, en aquest Parlament –ja ho ha avançat el diputat Domènech– vostès estan sols: sols, aïllats i derrotats. Catalunya els ha vençut, perquè la realitat els ha vençut. El que vostès diuen no existeix, per molt que ho repeteixin matí, tarda i nit.

Senyora Arrimadas, vol eliminar els llaços grocs? Ho vol? Doncs elimini la vergonya de la presó i l'exili. *(Aplaudiments.)* Vol acabar els llaços grocs? Vol acabar amb els llaços grocs? Oblidi's de flirtejar amb el franquisme i flirtegi amb la democràcia i les actituds democràtiques. *(Aplaudiments.)* Faci aquest favor.

Però aquest matí..., aquest matí també volem deixar dit que la presó i l'exili continuen i continuaran sent el diapasó de la nostra política. Es vulgui o no es vulgui, és així. Mentre ens adrecem al país, fins i tot mentre ens discutim, hi ha honorables consellers i el president Puigdemont, consellers que haurien d'estar asseguts en aquests bancs vermells, que en aquesta hora estan tancats a la presó. En lloc d'escoltar el debat d'aquest matí, hi ha consellers en el pati d'una presó. És molt bèstia. Només descric una injustícia, una anomalia: presó i exili fins quan? Fins quan aquesta vergonya?

Per això s'ha de posar en valor el seu coratge, el vostre coratge, el coratge dels consellers que heu acceptat l'encàrrec del president Torra per fer govern i arremangar-se al servei d'aquest poble. Gràcies per asseure's en la primera fila d'aquest Parlament, en els escons d'un govern silenciat que va ser eliminat per l'article 155.

En aquest sentit, president Torra, endavant amb totes les accions que ens ajudin a treure l'aigua clara del que ha suposat l'aplicació d'aquest artefacte maligne. Hem de saber el mal que ha fet el 155 i la repressió, i fer polítiques de reparació.

Per cert, qui demanarà perdó a Catalunya pel 155? El 155 té pare i mare, i tiets. I a tots aquests parents els recordo que, si demanar perdó costa, sempre es pot demanar disculpes. Demanar disculpes, que seria, per exemple, una bona manera d'obrir les portes de la Moncloa al diàleg. Als pares del 155, de fet, no els demano res, perquè fa dies que els veig groguis. El senyor Millo, prou feina a fer, amunt i avall fent les maletes. El senyor Albiol també té feina pactant amb els socialistes a Badalona per fer fora un bon govern. Però, i els tiets? Els tiets del 155 què diuen? Què n'ha de dir, el PSC? Què en dirà, el PSOE? La resposta és el diàleg? La resposta a la proposta de diàleg és el diàleg? O el diàleg és Pepe Borrell com a avís a navegants? Els gestos de Pedro Sánchez són posar una de les cuineres del 155, Carmen Calvo, com a ministra? Si es tracta de ser valents, i ho deia el president Torra, siguem valents, assumim riscos, que deia en aquesta mateixa sala fa uns minuts. Però el país es mereix un perdó, encara que sigui amb la boca petita, una disculpa per moltes raons, però especialment pel 155, perquè el 155 ens l'ha feta massa grossa.

Ara bé, la història és tossuda, i el bon govern i l'autogovern, en aquest país, com la democràcia, sempre tornen. És temps de servir al país i és temps per als valents, i vostès, acceptant l'encàrrec del president Torra, han demostrat que són valents. La valentia és una qualitat per a un govern que treballarà amb fidelitat els valors republicans: la igualtat, la llibertat, la fraternitat i la cultura. I el president Torra és valent i intel·ligent quan dibuixa el seu executiu adaptant-lo al moment. El nou Govern és una eina al servei del canvi, amb voluntat de canvi. Fer república és transformar,

transformar és construir, transformar és una responsabilitat, transformar és avançar cap a l'equitat, cap a la responsabilitat social i la igualtat. Transformar...

**El president**

Senyor Pujol...

**Eduard Pujol i Bonell**

...és l'obligació del nou Govern. Acabo. El nou govern és la tractora del canvi. Si vostès fan seva la idea transformadora del president Torra i del president Puigdemont, vostès tindran una actitud encomanadissa que arribarà a tots els racons de la societat i del país. I aquesta és una gran responsabilitat: aptitud i actitud per la república, amb la idea que visquem millor.

Moltes gràcies.

*(Aplaudiments.)*

**El president**

Gràcies, senyor Pujol. Un cop han intervingut tots els grups parlamentaris, és el torn del president.

President Torra, quan vulgui.

**El president de la Generalitat**

Gràcies, president. Gràcies, diputades, diputats. Gràcies per aquest debat, a tots i a totes. I, si els sembla, aniré responent a les seves observacions. En primer lloc, doncs, al grup de l'oposició, Ciutadans, que celebro que li hagi agradat l'estructura del Govern, perquè no n'ha parlat en absolut; per tant, entenc que sobre les tretze conselleries i com ens hem estructurat, doncs, vostès hi estan a favor; és un punt en què ja comencem a entendre'ns, i ho celebro.

Jo pensava que era l'únic que, en lloc de tenir cent dies de gràcia, havia tingut com sis anys de..., bé, de recuperació d'un passat; però és que avui veig que el que vostès han fet amb mi durant aquestes setmanes, doncs, ara pretenen fer-ho amb altres consellers del meu Govern, com la consellera Borràs o el vicepresident Aragonès. Jo no... Em sap greu, parlaré en nom vostre, companys; vosaltres ja us explicareu quan us calgui. Em sap greu que surti una fotografia de l'any 2005 del vicepresident Aragonès, sincerament. Ja no són nou anys, sinó que són ja..., ens retrobem a tretze anys endarrere, no?, per retreure, doncs..., o per explicar aquí el que sigui. O en el cas del Manifest Koiné, que va signar la professora Borràs juntament amb 275 membres més de l'àmbit acadèmic, un manifest que definia el català com «un eix integrador, en un marc d'assumpció pública del multilingüisme», la veritat, aquesta especialitat que tenen vostès de treure unes frases, eh?, aquell punt d'allà, descontextualitzar-lo i amb tot això servir un còctel per, diguem-ne, presentar unes trajectòries públiques que no tenen res a veure, a mi..., jo sincerament, preferiria que vostès no ho fessin; jo penso que això no enriqueix el debat. Fem un debat, si els sembla, un debat constructiu sobre les idees, sobre el projecte de país; tinguem aquests grans debats que no hem tingut –no els hem tingut, en aquest país–, tinguem-los d'una vegada.

I hi ha un gran debat en aquest país, que és dels llaços grocs, hi és. És un debat de país. I hem de ser prou madurs per encarar-lo. Jo li explico, jo li vull explicar què significa per mi aquest llaç groc, i permeti'm que li posi dos exemples; i vostè, com a dona, m'entendrà bé. Jo vaig anar a veure..., potser una de les visites més emocionants que vaig fer a la presó va ser a Alcalá Meco, quan vaig anar a veure la presidenta del Parlament, la senyora Forcadell, i la consellera Bassa. La presidenta Forcadell aquell dia estava una mica tocada, una mica..., no tan animada; la consellera Bassa estava combativa, fantàstica, els que la coneixeu, companys d'Esquerra, sabeu de la seva força..., i em va dir, diu: «Quim, saps per què estic aquí?» Dic: «Consellera, no.» Diu: «No, és que jo presumptament vaig obrir uns centres cívics, perquè la gent pogués votar. Per això estic aquí a la presó.» O sigui, obrir uns cen-

tres cívics: presó, sense sentència, tots aquests mesos? No ho sé, de debò: els sembla mínimament raonable? Els sembla de sentit comú que això pugui estar passant? De debò, apel·lo que tinguem aquest..., fem aquest debat, fem-lo. Si vostès em diuen: «No, no, és que és raonable que una persona que presumptament va obrir i autoritzar que s'obrissin uns centres cívics ha d'estar en una presó sense poder veure la seva família, sense tenir una sentència, durant tots aquests mesos...», si a vostès els sembla raonable, bé..., estem en una situació de debat. Però fem-lo; fem-lo, perquè aquest país ha d'encarar aquesta qüestió, ens hi hem d'encarar, amb tot el punt d'humanitat i de deshumanitat que té aquest tema.

I, si em permeten, també hi ha un altre exemple que jo els vull posar, perquè és un exemple en el qual penso cada dia, perquè és que veiem, estem veient en ell l'exemple del que està passant, que és el fill del Jordi Cuixart i de la Txell Bonet. L'Amat té un any, acaba de complir un any; ha passat set mesos sense veure el seu pare, i em volen dir què va fer el senyor Jordi Cuixart per estar set mesos a la presó, sense sentència? Vostès, els grups de l'oposició, a les mares dels grups de l'oposició –i perdonin-me aquest punt, però..., però és que aquest punt és essencial per entendre què significa aquest llaç groc–, de debò, entenen el que pot significar això? *(Aplaudiments.)*

I jo estic d'acord, senyora Arrimadas, estic d'acord en apel·lar a la justícia, apel·lem a la justícia, d'acord, però deixem l'escarment. Apel·lem a la justícia i deixem l'escarment, perquè ningú no es mereix el tracte que els nostres companys, que els seus col·legues... Perquè nosaltres, alguns de nosaltres acabem d'arribar aquí, però vostès han estat aquí durant diverses legislatures, compartint amb ells, amb elles, moltes estones. Jo, sincerament, no ho puc entendre. I jo li dic, senyora Arrimadas: jo l'acompanyo a la presó d'Alcalà, anem a veure-les, en un gest d'humanitat. Despolititzem-ho, anem senzillament a veure dues dones que estan tancades a la presó: una, per haver permès un debat, per haver permès un debat en el Parlament de Catalunya; l'altra, per obrir uns centres cívics. I qualsevol membre de Ciutadans, de debò, que vulgui venir, jo els acompanyo.

Per tant, justícia i no escarment, això és el que significa el llaç groc, justícia i no escarment. I per això el seguirem portant, i per això per nosaltres és tan important reivindicar-lo. No, no..., és que no seríem nosaltres si deixéssim de portar el llaç groc, jo no seria jo, els hi he de dir, els hi he de confessar.

Dit això, si vostès pensen que per portar el llaç groc jo no aspiro a governar per al conjunt dels catalans, penso que s'equivoca. I penso que intentaré demostrar-los-ho en l'obra de Govern, ho intentaré demostrar.

Sobre la pancarta al Palau de la Generalitat, també, que vostè m'ho demanava, jo no despenjaré la pancarta al Palau de la Generalitat, no la despenjaré. Però és que aquella pancarta ja no és tan sols pels presos polítics, companys diputats nostres; aquella pancarta és per cantants també. És que en aquest país s'han hagut d'exiliar cantants, cantaven una cançó i s'han hagut d'exiliar! És que els sembla possible que normalitzem aquesta situació d'excepcionalitat? És que no és possible normalitzar aquesta situació d'excepcionalitat. *(Remor de veus.)* Aquest punt de partida, aquest punt tan greu que viu el país, de manca de llibertat d'expressió, d'atemptar contra les llibertats democràtiques, nosaltres... *(persisteix la remor de veus)*, nosaltres volem expressar-lo amb aquesta pancarta.

**El president**

Un moment, president...

**El president de la Generalitat**

I sobretot, amb aquesta pancarta...

**El president**

President..., president, un moment. Demano silenci, si us plau, que està parlant el president. Després tindran un torn de rèplica.

**El president de la Generalitat**

Amb aquesta pancarta volem també homenatjar els milers..., els centenars –perdó– d'ajuntaments d'aquest país que s'han partit la cara per, també, demostrar que estan al costat de la gent que està patint aquesta injustícia. I nosaltres som la casa del diputat del general, eh?, és a dir, de la Diputació del General, General, Generalitat, la casa de tots, com enfront tenim la casa dels comuns; per tant, era..., Barcelona s'organitzava sota aquest règim dels comuns, i tot l'àmbit del país, de Catalunya, era la Generalitat. *(Rialles.)* Més o menys anava així, d'acord, perfecte..., bé, menys mal; després parlarem de Prat de la Riba, que el domino una mica més. I la casa de tots, la casa de la Generalitat, del General, ha de representar el que una majoria d'aquest país en aquest moment sent, que hi ha una persecució política, existeix. És que és així!, i volem manifestar-ho, palesar-ho amb aquestes pancartes, que no tenen res de contaminants, sinó que són pancartes i llaços grocs que ens ajuden a recordar el moment d'excepcionalitat política que vivim. És que o resolem aquest moment d'excepcionalitat o és molt difícil parlar de normalitat.

Senyor Iceta, gràcies per la seva intervenció. Jo li plantejaré al senyor Pedro Sánchez i a vostè, en la reunió que tinguem present, tres temes. Quina és l'opinió del PSOE i del PSC sobre els drets civils i llibertats, la defensa radical dels drets civils i llibertats? Segon, nosaltres, efectivament, una de les primeres mesures que prendrem demà en el Consell Executiu és recuperar les setze lleis suspeses pel Tribunal Constitucional, que van ser portades al Tribunal Constitucional pel Govern anterior. Nosaltres tenim la plena confiança que amb un govern d'esquerres aquestes lleis no seran recorregudes, però voldria saber la seva opinió, i li demanaré també al president del Govern espanyol si és així, si hem de confiar que en un govern d'esquerres a Espanya els drets socials seran respectats. I, en tercer lloc, jo li demanaré quina és la seva opinió sobre el dret d'autodeterminació del nostre país, de Catalunya. Jo l'hi demanaré a vostè i l'hi demanaré al senyor Pedro Sánchez, perquè nosaltres partim d'on partim –i sobre aquest tema m'agradaria adreçar-me a les companyes de la CUP més endavant.

Em diuen... Perquè, clar, és que la meva pregunta, ara és: bé, què faran, vostès?, què farà, el senyor Pedro Sánchez?, quin projecte té, el senyor Pedro Sánchez, per a Catalunya? És el senyor Pedro Sánchez que vota l'article 155 o és el senyor Pedro Sánchez que ja començava a insinuar que el delicte de rebel·lió calia canviar-lo, perquè naturalment s'adonava ell perfectament com, de manera molt palesa i explícita, el senyor Felipe González va dir: «De cap de les maneres, el que ha passat en aquest país s'ha d'incloure dintre d'un delicte de rebel·lió»? Amb quin senyor Pedro Sánchez ens trobem?

I amb quin PSOE ens trobem? Jo vaig fer-li una carta oberta, ho sap, al senyor Pedro Sánchez, explicant-li que vam marxar junts a l'exili, catalanistes i socialistes i comunistes; sí, vam marxar junts, però no vam tornar amb les mateixes idees, perquè el PSOE fins a l'any 74 defensava el dret a l'autodeterminació dels pobles. I, per tant, volem saber amb quin PSOE ens trobem. I en tot allò que vostès, ara que tenen aquesta responsabilitat amb els seus companys de partit, en tot allò amb què puguin ajudar a que Espanya avanci republicanament a apoderar-se de la seva sobirania, em sembla que allà, no en tingui cap mena de dubte, nosaltres hi serem. Però necessitem saber qui és, i li asseguro que els primers nomenaments que comencem a conèixer, doncs..., bons, boníssims –boníssims. *(Remor de veus.)*

Miri, que el senyor Josep Borrell sigui ministre d'Exteriors no és una mala notícia: és una pèssima notícia, per nosaltres. *(Aplaudiments.)* I no és una pèssima notícia..., no em referiré..., perquè ara podria fer el que s'ha fet amb mi durant aquestes setmanes;

no, no em referiré a totes les coses que hagi pogut dir el senyor Borrell. Em referiré a la seva idea, que té el senyor Borrell, del dret d'autodeterminació del país on va néixer, de Catalunya. Aquí –aquí– el senyor Borrell ha mantingut unes posicions radicalment en contra. El senyor Borrell va ser president del Parlament Europeu, i el català no s'hi ha pogut parlar. Tots vostès pensen igual que el senyor Borrell? Doncs tenim un problema, perquè és evident que nosaltres pensem tot al contrari del senyor Borrell. Per tant, comencem malament, comencem malament amb aquests primers nomenaments.

Però jo necessito saber del senyor Sánchez: quin és el missatge?, què em vol explicar? Però ja li dic que aquests primers nomenaments, a nosaltres, sincerament, i per als que, com el senyor Iceta i jo, ja tenim pocs cabells, se'ns han posat de punta, els pocs que teníem.

Fer república, què vol dir fer república?, em demanava el senyor Iceta. Nosaltres ho hem intentat explicar. Fer república..., nosaltres creiem que hi ha tres vies d'acció republicana, d'acció política republicana. A l'espai lliure, a través del Consell de la República, molt important, tota la internacionalització, el que suposa la legitimació del president. Sé que és un tema que vostès no l'acaben de veure, diguem-ne *(veus de fons)*, però nosaltres hi serem, hi insistirem. Nosaltres creiem que finalment guanyarem aquest embat amb l'Estat, justament gràcies a la internacionalització del procés català. L'estem guanyant... *(Remor de veus.)* Mirin, no, vostès que riuen –vostès que riuen–, i m'alegro que ara riguin, perquè més aviat passa al... *(Veus de fons.)* Després plorarem, d'acord. A vostès que ara riuen, almenys, jo vaig tenir també l'oportunitat de reunir-me a Brussel·les amb els consellers cessats; clar, resulta que aquests consellers que estan en llibertat a Brussel·les, els quals vaig abraçar, els quals es mouen amb plena llibertat de moviment per Bèlgica, estan imputats per, exactament, els mateixos motius pels quals altres consellers estan a la presó. I què deu passar, aquí? Que és que la justícia belga..., no ho sé, què passa amb la justícia belga respecte a la justícia espanyola?

Vostès què creuen que passarà amb el cas de la Clara Ponsatí? Vostès pensen que a Suïssa, que és un país que conec prou bé, extradirà mai per motius polítics la companya Anna Gabriel o la companya Marta Rovira? I llavors què passarà? *(Veus de fons.)* No, perdoni, què passarà? Que resulta que Espanya és una cosa especial, on la justícia funciona d'una manera diferent de la resta dels països d'Europa? Allà guanyarem; allà guanyarem, a Europa, i això ens permetrà acabar guanyant. Allà guanyarem, no en tinguin cap mena de dubte. Per això és per nosaltres tan important l'espai lliure, l'espai lliure d'Europa, i el Consell de la República amb el president Puigdemont, liderant el president Puigdemont.

Una altra via d'acció republicana? Amb les institucions de l'interior. I hem de... I nosaltres parlem així, eh?, ja comencem a parlar d'exili i interior. Amb les institucions a l'interior, amb el Govern de la Generalitat, amb el Parlament, que s'ha de convertir en una àgora republicana i on puguem parlar de tot, on tinguem els grans debats de país, clar que sí! I, finalment, amb una ciutadania apoderada, que enceti el procés constituent. I aquí, companyes de la CUP, us necessitem a vosaltres, perquè ningú com vosaltres sap com tirar endavant el procés constituent. Per tant, comencem-lo.

I finalment agrair, senyor Iceta, de tota manera, la seva predisposició, el seu desig, amb els consellers, de que facin bon govern. Espero que quan tinguin l'oportunitat d'explicar-se en el que seran les diferents compareixences en les comissions, doncs, efectivament, tinguem aquest debat ja més concret sobre el pla de govern.

Als companys de Comuns..., Prat de la Riba diu allò de «construir el cos d'estat», eh?, i per això la referència anava per aquí, però deixem-ho. El Govern..., diu: «Bé, és un govern de neoliberals?, és un govern de socialdemòcrates?, és un govern de democratacristians?» És un govern republicà –és un govern republicà. Això és el que ens uneix en aquests moments. És un govern republicà. I això em sembla que és una dada molt important. Què més m'agradaria a mi que el Partit Socialista sortís al Congrés i digués: «Som un govern republicà.» És el que estem desitjant els republi-

cans catalans: que des d'Espanya, els partits d'esquerra surtin amb força a demanar la república, perquè és l'única manera de que Espanya trenqui amb el franquisme, és l'única manera que abraci la llibertat, que l'hi desitjo, com la desitjo a Catalunya.

Parlava –i a vostè l'hi agraeixo, perquè vostè sí que ha entrat a parlar de l'estructura del Govern– que no hi ha una conselleria d'igualtat, i ho posava com una mancança. Per nosaltres, igualtat, feminisme, la lluita contra el racisme... Jo vaig tenir l'oportunitat de contrastar aquest tema, aquesta setmana passada, amb gent. Em deien: «Escolta'm», diu, «això són fenòmens estructurals; per tant, ataquem-los transversalment, que cada un dels departaments de la Generalitat l'abordi.» I nosaltres abordarem tots aquests temes transversalment, clar que sí, perquè el problema és estructural, i, per tant, s'ha d'abordar d'una manera àmplia i global, no?

Subhastes públiques, zero –subhastes públiques, zero. El conseller us ho explicarà, però zero subhastes d'habitatges públics, cap ni un. La recepta per a l'habitatge és complexa, però l'ingredient principal és l'augment del parc públic d'habitatges, sense cap mena de dubte, d'habitatges de lloguer. Hi estem compromesos. És clar, necessitem recursos; sempre sortirem amb això. I un país que està amenaçat, tenallat per un 8 per cent de dèficit fiscal crònic, que comença cada any..., rac!, amb un 8 per cent ja de menys, doncs, és evident que necessita recursos, és que sempre en necessitem. És que a mi em sembla que això no és fer victimisme, de cap de les maneres. És que això és posar una cruel situació que pateixen els ciutadans de Catalunya. O és que no podríem tenir millors escoles, millor sanitat, millors carreteres, finalment el Corredor Mediterrani, si disposéssim d'aquests recursos i els gestionéssim nosaltres? Perquè, clar, aquest és el punt de la qüestió. Per tant, no tingui cap dubte que nosaltres anem per aquí.

Diu: «Nova etapa.» I nova etapa, clar que..., nova etapa? A veure..., drets socials, motor del canvi republicà; llibertats públiques, radicalment defensades, i dret a l'autodeterminació. Jo penso que aquí hi som, els comuns i nosaltres –penso que aquí hi som. I, per tant, nosaltres aquí haurem de parlar, i haurem de parlar molt sovint, aquí i a Madrid; però sobre aquests tres punts i sobre la proposta que havia fet en el seu moment el president del Parlament sobre aquell front de llibertats públiques... –a mi em va semblar una iniciativa interessantíssima, espero que la reprenguem, i sé que allà hi serem i ens hi trobarem–, mà estesa que recullo, i moltes gracies per la mà estesa.

Nosaltres..., diu: «Bé, l'alternativa al PP, no?, i per què van votar el PP.» Perdó: «Per què van votar per fer fora el PP o a canvi de què?» És que, és clar, és que el PP va ser el Govern que va enviar la policia contra ciutadans indefensos que estaven votant. És que això és una ignomínia tal que gairebé el nostre vot anava assegurat a això. Ara –ara–, això no és de cap manera un xec en blanc al PSOE, i necessito urgentment parlar amb el senyor Pedro Sánchez per saber què em trobaré, què ens trobarem amb el Partit Socialista.

Companyes de la CUP, això no és un govern autonomista. A mi..., a mi em desagrada profundament que ens digueu que som un govern autonomista, eh? Us ho vull posar de..., us ho vull palesar, perquè un govern que diu que arrenca del referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre, que diu que el 27 d'octubre va haver-hi una declaració política d'independència, que s'està marcant un projecte ambiciós de legislatura que va de la restitució al projecte de constitució catalana, que fa dels drets socials el motor de canvi republicà, que vol que ens ajudeu a avançar en un procés constituent, que té en els més febles i en les persones la seva raó de ser..., aquest no és un govern autonomista, no ho pot ser. Jo no seria el president de la Generalitat si aquest fos un govern autonomista. D'acord que estem en un escenari d'una complexitat immensa, d'acord que tenim el president Puigdemont a l'exili, consellers a la presó, que..., però nosaltres no estem aquí per ser un govern autonomista, eh? Això us ho volia deixar ben clar.

I com..., permeteu-me, hi ha un amic nostre, segurament que compartim, en Josep Maria Ganyet; si no, us animo a que el seguiu per Twitter. Feia un tuit que com-

parteixo perfectament, no? Diu: «No, és que esteu gestionant aquí les engrunes, tal i tal. No, jo no vull les engrunes. És que és més: ja no vull ni el pa sencer, és que jo vull el forn. Jo vull el forn sencer, d'acord? I aquí ens hi trobareu.»

El senyor García Albiol... Clar, si vostè em parla d'un govern segrestat per un fugitiu de la justícia, és que ja el punt d'entrada és difícil. No ho sé, sincerament. El que no sé qui viu en el món aquest virtual..., és que potser és vostè, no? Jo penso que el senyor Puigdemont justament està en llibertat a Alemanya. Els consellers estan en llibertat a Bèlgica. La senyora Clara Ponsatí està exercint de professora a Escòcia. I què passa a Espanya que, pels mateixos motius, per exactament els mateixos motius, estan a la presó companys seus? Companys seus, que els coneixen, que van estar per aquí, amb vostès, discutint, clar que sí. O que hem de fer en aquest debat ara? Discutir, discutir a fons, només faltaria! Però hem de posar algú a la presó per discutir?, per debatre?, perquè obri un centre cívic? És que això..., jo, sincerament, no, no..., com que no ho entenc, els ho dic així: «No ho entenc.» I, per tant, penso que potser són vostès els que viuen en una realitat paral·lela. Perquè li asseguro que una gran part, la majoria de la població de Catalunya, no ho entén, no entén que això pugui estar passant.

I diu: «Aquest és el Govern que vostè volia?» –em deia a mi, no? Doncs no, no és el Govern que jo volia, clar que no! Clar que no és el Govern que jo volia! És que jo no volia ser president de la Generalitat, perquè ja hi havia un president de la Generalitat, que era el senyor Puigdemont. És que el vicepresident, Pere Aragonès, no volia ser el vicepresident d'aquest Govern, perquè ja n'hi havia un, que era el senyor Oriol Junqueras. Per tant, escolti'm, nosaltres sabem molt bé el rol que estem fent. Per això nosaltres venim amb un llaç groc, que també simbolitza –que també simbolitza– aquest record per als que no hi són i per als que volem que tornin a ser aquí al més aviat possible.

I, finalment, companys, socis, amics d'Esquerra Republicana, jo penso que en aquests tres punts de revertir el 155, de cuidar a tothom, de vetllar pels més febles i de fer república desbordant el marc autonòmic, són tres principis que comparteixo absolutament –absolutament–, i que compartim tots els membres del Govern.

M'ha agradat que utilitzeu la paraula «equip». Jo no sé treballar d'una altra manera. Durant tota la meva vida professional, abans d'arribar a la presidència de la Generalitat, i durant els anys que vaig estar treballant a l'empresa privada, m'ha semblat que sempre he treballat en equip. Espero que sigui aquest l'esperit del Govern, perquè treballant en equip tindrem un govern més fort, segur. El que és excepcional és el moment polític. Però que ningú no tingui cap dubte de la fortalesa d'aquest Govern.

I amic Eduard Pujol, portaveu de Junts per Catalunya, moltes gràcies per les teves paraules.

Jo voldria també adreçar-me a tots, al conjunt dels diputats; ja no a la majoria independentista, sinó al conjunt de diputats, especialment als comuns; penso..., veurem si també el Partit Socialista, potser fins i tot amb Ciutadans o amb el PP. Vam aprovar algunes lleis socials conjuntament, per unanimitat. Doncs, espero que sigui així possible.

Tenim una feina enormement complicada per endavant i caldrà negociar i parlar molt. No ho sé, teniu moltíssima feina, els diputats d'aquest Parlament, i el meu encàrrec, si em permeteu, és això: que parleu, que discutiu. Que si cal que les discussions siguin dures, ho siguin; però que sempre el respecte estigui per sobre de la duresa del debat dialèctic.

I sí, Eduard, nosaltres decidirem, és el poble de Catalunya l'únic que pot decidir el seu futur. I no, el coratge no el tenim nosaltres, el coratge és de la ciutadania de Catalunya que ens ha portat aquí. És això, és la gent, la que ens ha portat aquí. Hem de tenir sempre molt present que som aquí pel poble i per a la llibertat del nostre poble.

Gràcies.

*(Aplaudiments.)*

**El president**

Gràcies, president. És el torn ara de la senyora Inés Arrimadas, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Els recordo que tenen cinc minuts per grup i dos minuts i mig per subgrup. *(Veus de fons.)* Cinc.

**Inés Arrimadas García**

Gracias, señor presidente. Señor presidente de la Generalitat seré muy breve. Vamos a seguir recordando sus artículos xenófobos y supremacistas toda la legislatura *(aplaudiments)* –toda la legislatura. Y no solo aquí –no solo aquí–, en Europa ya se han enterado de quién es usted, ya se han enterado. Ahora se tienen que enterar de quién es la señora Borràs, de quiénes son el resto de miembros del Gobierno.

Porque realmente eso que ustedes piensan, que ustedes han escrito, que ustedes han defendido es difícilmente olvidable, sobre todo cuando está en manos o en la cabeza de un presidente de la Generalitat.

Usted decía: «Cuando voy a Bruselas me reúno con los *exconsellers*». ¿Con quién se va a reunir si no le recibe nadie en Europa, si no le recibe ninguna institución europea? ¿Con quién se va a reunir? O con ellos o con los únicos partidos a nivel europeo que les han dado apoyo, que es la extrema derecha. Los únicos, sí. Recuérdense ustedes quién fue el primero o de los primeros que fue a ver el señor Puigdemont a la cárcel: extrema derecha. No se ha podido usted reunir con ninguna institución europea. No ha podido. Porque no le reciben ni a usted ni le recibieron al señor Puigdemont. Ustedes sí que están solos en Europa –ustedes sí que están solos en Europa–, no como nosotros, que podemos ir al Parlamento Europeo, que hablamos con vicepresidentes de la Comisión Europea, con tranquilidad dentro del Grupo ALDE. Ustedes sí que están solos en Europa con la extrema derecha y con los nacionalistas.

Después, tiene usted un planteamiento muy autoritario respecto a la justicia, autoritario absolutamente. ¿Usted se cree que nosotros podemos llamar a un juez para decirle quién tiene que salir o entrar en la cárcel? No. Eso es lo que ustedes pretenden hacer con su Ley de transitoriedad. Le recuerdo que la Ley de transitoriedad que ustedes firmaron aquí, votaron aquí, decía que «el presidente del Generalitat» –es decir, ahora mismo usted– «podía elegir a dedo a los miembros del Tribunal Supremo». Y además no tenían ni que ser jueces, podían ser juristas, o sea, sus amiguetes licenciados en derecho, básicamente.

Usted ese planteamiento autoritario pretende trasladarlo a la oposición. Nosotros no tenemos este planteamiento. Separación de poderes, justicia. Y usted decía: «Han sacado de contexto unas cuantas frases de mis artículos.» Que no es cierto. Pero anda que sacar de contexto que hay personas que están en la cárcel por abrir un centro cívico, eso sí que es sacar de contexto un auto jurisdiccional. *(Aplaudiments.)*

Yo le devuelvo la pregunta que usted me hacía, señor Torra: ¿Qué le dice usted a esas personas que llegaron hace cuarenta y cincuenta años de otras partes de España..., de otras partes de España a Cataluña a levantar Cataluña con sus manos y que ahora tienen que escuchar como su *consellera* de Cultura les llama «colonizadores lingüísticos»? *(Aplaudiments.)* ¿Qué les dice usted a esta gente? *(Aplaudiments.)* ¿Qué le dice usted a la gente que ha venido de otros países cuando usted escribía «es corre el risc que la nació» –catalana– «es desfaci com un sucret en un vas de llet tenallada entre l'allau immigratori»? ¿Qué le dice usted a los inmigrantes, señor Torra? ¿Qué le dice usted a estos servidores públicos que han tenido que callar e ir a trabajar, lleno todo de lazos amarillos, sin poder decir lo que piensan? O incluso que algunos han tenido que dejar su puesto de trabajo y no los tenemos muy lejos. ¿Qué les dice usted a todas las personas que han tenido que callar porque había un aclara ideología en la Administración pública impuesta por un gobierno nacionalista? ¿Qué le dice usted a esas familias que han dejado de hablarse con hermanos, con cuñados, con amigos por el tema de la independencia? ¿Qué no existen estas familias? ¿Qué

no existen las personas que han discutido, pero no como una discusión de Barça o Madrid, no, no, de romper relaciones por esta fractura social?

Solo les digo una cosa. Solo los del lazo amarillo que miran a los del lazo amarillo, es decir, que solo ven una parte de Cataluña, pueden negar la fractura social entre catalanes. *(Aplaudiments.)* Solo ustedes lo pueden negar. *(Aplaudiments.)* ¿Se cree usted que los catalanes que no llevamos lazo amarillo no tenemos humanidad, no somos dignos? ¿Qué son estas lecciones de supremacía moral? «Es que llevamos el lazo porque tenemos humanidad.» ¿Qué pasa, que los que no llevamos un lazo amarillo no tenemos humanidad? ¿Ya está usted haciendo esas tesis supremacistas? «¿Tenemos humanidad porque llevamos lazo amarillo, si no lo llevan ustedes es que no tienen humanidad?» Deje ya de reiterarse en su supremacismo, que le queda muy mal desde presidente de la Generalitat.

El símbolo. El Palau de la Generalitat no es suyo. No es suyo, señor Torra, es de todos los catalanes. Las calles no son suyas, son de todos. Las playas no son suyas, son de todos. Las plazas no son suyas, son de todos los catalanes. Con su ocupación del espacio público y de las instituciones de la Generalitat, que es peor aún, usted está demostrando que se cree que ustedes son, únicamente, Cataluña. Y nula capacidad y predisposición al diálogo.

Si usted pretende que nosotros tengamos que aceptar que el Palau de la Generalitat esté presidido por una pancarta con un lazo amarillo, es que está cortando usted el diálogo. Es que no tiene ninguna...

**El president**

Senyora Arrimadas...

**Inés Arrimadas García**

...ningunas ganas de dialogar; usted quiere confrontar. Y le digo, para acabar, ustedes, gobernar, no. Las leyes..., ya sabemos que ustedes hicieron leyes sabiendo que se iban a suspender. Tengo el mail del señor Salvadó, un mail de la señora Vergés, diciendo: «Esta ley será suspendida en el minuto uno, por tanto..., no us considereu "apretats" a tenir-ho fet en pocs mesos, eh?», sabiendo que era un *modus operandi*. *(Veus de fons.)* Sí, sí..., hacer leyes que iban a ser suspendidas.

**El president**

Senyora Arrimadas, se li ha acabat el temps.

**Inés Arrimadas García**

Y, para acabar –y para acabar–, ustedes lo que quieren es que lleguemos calientes –en sentido político, de confrontación– a las municipales. Y se le escapó a usted en la sesión de investidura. Usted no va a gobernar, va a confrontar. Usted no va a resolver problemas, va a generarlos. ¿Para qué? Para que lleguen las municipales y ustedes las vendan como un plebiscito entre «sí» o «no» a la independencia. Y es una auténtica irresponsabilidad. Lo que tendría que hacer –para acabar–, es comprometerse a respetar las leyes...

**El president**

Senyora Arrimadas, se li ha acabat el temps.

**Inés Arrimadas García**

...que es respetar a todos los catalanes, y así...

*(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

**El president**

Gràcies, senyora Arrimadas. És el torn ara del senyor Miquel Iceta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Units per Avançar.

**Miquel Iceta i Llorens**

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt honorable president, ja anuncio que els cinc minuts se'm faran curts, perquè el president ha tingut la bondat de fer-me unes quantes preguntes, i no m'agradaria deixar-ne cap sense respondre, tot i que alguns diuen: «No ho facis!, és invertir el diàleg...» No. No, jo crec que aquest hemicicle és per parlar, per compartir, per contrastar, per posar-se d'acord i a vegades senzillament per discrepar.

Voldria deixar clara una cosa des del principi: «Què pensa Pedro Sánchez?» Espero que pugui tenir ben aviat l'ocasió de poder-ho compartir amb ell, i no m'agradaria... Hi havia una frase d'uns francesos: «*Moi c'est moi, lui c'est lui*.» I, per tant, parli vostè amb ell. Però, sí que m'atreveixo a dir sense, crec, risc a equivocar-me: Pedro Sánchez, president del Govern d'Espanya, defensarà la integritat territorial d'Espanya i la vigència de la Constitució a tot el territori. És la seva obligació. *(Aplaudiments.)* Per tant, no..., sobre això podem fer el que vulguem.

Vostè deia: «PSOE 1974, autodeterminació.» Sí, i 1978, Constitució. Vostè em pregunta: «Drets civils i llibertats.» Per nosaltres, això és Constitució i legalitat, que es poden modificar, evidentment. I d'això..., per modificar una llei, què s'ha de fer? A través dels mecanismes que la mateixa llei incorpora i a través de les majories necessàries per fer-ho: a Catalunya, dos terços. Sense dos terços, no es tirin al barranc –jo, és un petit consell que dono, que no me l'han demanat.

Cent cinquanta-cinc, qui n'és responsable? Qui va decidir saltar-se la llei, i va activar una previsió constitucional. Ja sé que amb això no estem d'acord, però, de totes maneres, a vostè..., crec que els va bé que algú els ho recordi. Sap? Jo tinc, com porto molts anys en política, moltes coses que penso que no vaig fer bé, o que em vaig equivocar. Una de les que penso és que potser no vam insistir prou amb el desastre que es produiria si se seguia pel camí que vostès havien decidir emprendre. I, per tant, aquesta vegada no vull fer-me aquest retret. I, per tant, encara que sigui a risc de fer-me pesat o de repetir-me massa, no ho deixaré de dir.

Tres. Lleis suspeses. President, jo..., vostè segurament ho sap, però, si no, ho torno a posar sobre la taula. Abans de presentar un recurs d'inconstitucionalitat, el Govern d'Espanya i el Govern afectat tenen un procediment de negociació. Després, és una mica més complicat, però això no vol dir que no es pugui tornar a fer, perquè, efectivament, es pot tornar a presentar una llei al Parlament. I jo recomanaria, modestament, assajar, en el cas de lleis ja suspeses, aquest procediment previ de discussió, perquè si es toca vores –i jo estic d'acord amb vostè– amb temes que són competència de la Generalitat i polítiques públiques sobre les que la Generalitat ha de tenir capacitat d'actuació, val molt la pena trobar el camí que ho permeti. La Generalitat..., millor dit, el Govern de Catalunya pot actuar contra la pobresa energètica, contra l'emergència habitacional? Sí, ha de fer-ho. I hem de trobar la manera de fer-ho, perquè, per sobre de les qüestions competencials hi han les qüestions polítiques.

Més coses: Borrell. Miri, escolti'm... Borrell, primer, és ciutadà de Catalunya. És un català de la Pobla. És l'home que quan va ser president del Parlament Europeu, el català va assolir el màxim ús de la cambra. *(Aplaudiments.)* És veritat que molts voldríem que fos llengua oficial, però el Parlament Europeu ens diu –ens diu–: «Facin-lo oficial primer al seu país i després ve aquí i m'ho explica.» I, certa raó, la tenen. I, per tant, no projectem alguns problemes que..., vostès ja ho saben: «El món ens mira», «Europa ens espera», etcètera. Bé, alguns problemes potser que primer els resolguem aquí. Dir-li, de totes maneres: m'ha animat vostè i demà amb molt de gust aniré a la presa de possessió d'un magnífic president d'Afers Exteriors d'Espanya, i amic meu, que es diu Josep Borrell.

Sobre el tema de l'exili. Miri, per mi l'exili és el que es va produir, efectivament, quan vostè ho deia, a la República, el que va portar tants catalans als camps d'Argelès. És un exili després d'una guerra civil, producte d'un cop d'estat feixista, militar, contra una constitució. És veritat que no trobaríem, potser, mecanismes de

denominació comuna del fenomen que s'ha produït amb compatriotes nostres que han volgut marxar per intentar defugir l'acció de la justícia, diguem-ne com vulguem, però jo no en diria «exili», perquè em sembla que és desmerèixer, que és desfigurar l'exili que, sí, els catalans van patir a partir de l'any 39. *(Aplaudiments.)* Però, això, cosa seva.

Consell de la República. No és que no l'acabem de veure, és que hi estem radicalment en contra. Nosaltres li vam dir: «Vostè té algunes obligacions.» Una d'elles és no erosionar les nostres institucions d'autogovern. I, per nosaltres, qualsevol succedani erosiona el prestigi i l'autoritat...

**El president**

Senyor Iceta...

**Miquel Iceta i Llorens**

Sí, ja li ho he dit, president... Si m'ho permet, amb uns segons...

**El president**

No...

**Miquel Iceta i Llorens**

No ha parlat, avui, de l'assemblea d'electes. Millor.

Finalment, república? Per mi, república és ciutadania, és drets, aspiració d'igualtat i de justícia. Aquí ens hi trobarem, segur.

I Prat de la Riba..., desitjaria ferventment, president, que d'aquí a uns anys la seva obra de govern tingués l'anomenada, el prestigi que va assolir l'obra de govern de Prat de la Riba.

Gràcies.

*(Aplaudiments.)*

**El president**

Gràcies, senyor Iceta. És el torn ara, pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, del senyor Xavier Domènech.

**Xavier Domènech Sampere**

Sembla que el Partit Socialista de Catalunya i el president han trobat un punt d'encontre amb Prat de la Riba. Era inesperada, aquesta possible solució.

Vaig ràpid. O sigui, vostès m'estan dient que en aquests moments no hi han dos edificis sencers, vint-i-quatre habitatges, tres solars... –i en dic un en concret: un pis al carrer Blasco de Garay–, que estan en subhasta pública sent propietat de la Generalitat de Catalunya? Digui-m'ho, aquí, clarament, perquè s'aturarà la subhasta immediatament. I, si no, no menteixin.

Sobre el tema de..., vostè m'ha dit: «No, és que les polítiques que es tenen amb referència a la igualtat, a la lluita contra la violència masclista són transversals.» Això és la solució, ho sabem tots, fàcil, i l'excusa fàcil. És a dir, una política pública són recursos, objectius i instruments. I el millor instrument per a una política pública, que assegura que efectivament és transversal, en aquests moments és una conselleria per a la igualtat, i això ho sabem tots i totes, i a altres llocs s'està fent així precisament per això.

Després, sobre el tema del Govern..., miri, en aquest país hem tingut els governs Pujol –i el seu nom sol ja els definia a tots ells, és igual, no calia buscar-li una etiqueta al Govern. Hem tingut els governs que s'han volgut dir «governs de progrés»; hem tingut els «governs dels millors», amb il·lusió, eh?, els dels ESADE *boys*, que era el Govern dels millors, de 2010, amb moltíssima il·lusió. Hem tingut això. I hem tingut..., ara podem entrar en una fase surrealista de la definició dels governs, perquè hem tingut un govern que es deia que era un govern de la postautonomia i la preindependència, no? I ara, en quina fase estem?

Perquè vostè em diu: «No, és que aquest és un govern de republicans.» Llavors dic, bé, hi estic d'acord. Però, és un govern de la república? Perquè també em diu: «No, miri, hi ha un consell, un espai lliure...» Un espai lliure que amb aquest joc semàntic tan absolutament..., tan català –aquest joc semàntic tan català– fa uns mesos era «Consell de la República», i a partir d'un cert moment, sense avisar, es va convertir en «Consell per la República»; del «de», al «per». Per tant, es va convertir d'alguna cosa que es deia que existia, en una cosa que es reconeixia que no existia i que es volia construir. Crec que valdria la pena ser sincers sobre la situació en la que estem, més enllà de la voluntat política.

I això em porta al punt central que aquí..., crec que aquest debat l'hauríem de tenir llargament... –hi haurà la ronda–, que és el tema del diàleg. Diàleg intern, diàleg amb el Govern de l'Estat. Ja anem malament. És a dir, si vostè li diu, abans d'entrar a la mesa, què és el que dirà allà, i llavors el senyor Iceta li contesta: «Miri, jo li dic com hi anirà el senyor Pedro Sánchez.» Jo faria..., us demanaria un favor: no digueu re fins que no us asseieu a la taula. No digueu re, perquè crec que és el millor que es pot fer pel diàleg. És a dir, és evident que el senyor Pedro Sánchez no anirà allà proclamant la independència de Catalunya, això... –segurament Ciutadans i el PP els diran que sí, però tots sabem que és mentida. I és evident que vostès no aniran allà dient: «Escolti, nosaltres volem un estat autonòmic, estem fantàsticament bé aquí.» Això, com que ja ho sabem tots, millor asseure's a la taula i no anar explicant el què.

Perquè un diàleg, perquè tingui resultats, ha de tindre un principi. És veritat, ningú no ha de renunciar a res abans de seure a la taula, però..., i tothom ha de reconèixer els interlocutors, i hi ha d'haver voluntat d'acord. O sigui, aquest és el principi bàsic: si no hi ha voluntat d'acord, podem fer retòrica, llavors sí, podem dir què farem abans, i què farem després, però sobretot ha d'haver-hi voluntat d'acord.

I això em porta al debat intern, que de nou es converteix en un debat simbòlic. Ara, apassionadament, tothom ha sortit a explicar per què els llaços grocs no hi han de ser, per què sí els llaços grocs hi han de ser, i és de nou també molt català, eh? Ciutadans: jo us ho vull dir, ho he dit sempre, eh?, però sou un partit extremadament català. Vull dir, sou extremadament catalans també; és a dir, perquè tot es redueix a aquests debats. Tal.

Aquí hi ha un tema que hem d'afrontar d'una vegada: l'1 d'octubre. L'1 d'octubre va ser un exercici extraordinari d'afirmació de sobirania. Ho va ser. Nosaltres hi vam ser. Hi va haver les escoles, va haver-hi..., va ser absolutament espectacular. Però l'1 d'octubre ho és per a una part de la població de Catalunya, no ho és per al conjunt de la població de Catalunya, i no es pot, jugant amb les paraules, dient «Consell per la República», o «de la República», «preindependència», «postautonomia», no assumir la realitat. La realitat és que, evidentment, s'ha d'obrir també un diàleg en aquest país –s'ha d'obrir un diàleg en aquest país– per poder fer una proposta de país –de país–, que inclogui també la solució per a cada una de les aspiracions –que inclogui la solució per a cada una de les aspiracions–, però que la proposta sigui del conjunt del país, i no d'una part. Perquè, si no, una part se sent exclosa, i l'altra part se sent profundament frustrada. I això és, crec, el diàleg, i no..., i prou simbolisme, si us plau.

Gràcies.

*(Aplaudiments.)*

**El president**

Gràcies, senyor Domènech. És el torn ara de la senyora Natàlia Sànchez, en nom del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

**Natàlia Sànchez Dipp**

Molt ràpid. President Torra, sap per què li diem que el seu Govern és un govern autonomista? Perquè el 9 de novembre del 2015 aquest Parlament va aprovar una resolució on deia que quan entrés en conflicte la sobirania d'aquest Parlament amb

les decisions del Tribunal Constitucional, seríem fidels a la sobirania d'aquest Parlament, i vostès, fins ara –els fets parlen per si sols–, no ho han estat. Per això li dic autonomista, no perquè la CUP - Crida Constituent sigui molt capritxosa, sinó perquè parla de resolucions aprovades en aquest Parlament.

I també parlem que és un govern neoliberal, perquè quan jo l'escolto, penso: «Ostres, doncs, mira, la música pot sonar bé», però, clar, l'equip que ha escollit per desenvolupar quelcom que considerem que està bastant farcit de retòrica..., què en pensa, de la gestió pública privada? Aquest forn que vostè vol per al pa sencer, aquest forn que vostè vol gestionar, que el simbolitza amb la sobirania, què serà, públic o privat? Els pans que farà aquest forn, a qui enriquiran? A la gent que necessita menjar aquest pa, o al propietari real d'aquest forn, que a dia d'avui, l'equip del qual vostè s'ha bastit, o que l'han bastit, simplement, aposta, fins ara, pel que coneixem, per la gestió pública privada de la sanitat, de l'educació i de moltes altres qüestions; propostes que vam estar negociant. Nosaltres els hi vam dir: «No hi haurà sobirania ni hi haurà república possible si no apostem per una gestió pública d'aquells sectors estratègics, si no apostem per una banca pública», i el senyor Pere Aragonès ens va proposar fer una comissió. Llavors..., és que ens basem en els fets i en aquests fets, d'aquests fets parlem.

I acabo. No puc evitar-ho. Senyor Iceta, sap qui és també el senyor Borrell? És l'home que va acompanyar a la presó a Vera i a Barrionuevo, condemnats pel GAL. I que va dir que defensar-los era el seu projecte de futur! És més, sap quin home també és el senyor Borrell? És l'ideòleg, com a ministre d'obra pública, que va fer la proposta del macrotransvasament de l'Ebre l'any 1973. Aquest home és Borrell. Un pla hidrològic molt més bèstia que el del Govern d'Aznar. Aquest és Borrell, que vostès ara posen, gràcies a alguns, a gestionar les relacions internacionals de l'Estat espanyol.

*(Aplaudiments.)*

**El president**

Gràcies, senyora Sànchez. És el torn ara del senyor Xavier García Albiol, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

**Xavier García Albiol**

Senyor president, després d'escoltar la seva –i primera– intervenció, i sobretot la rèplica, li haig de dir que tinc la impressió i tenim el convenciment de que vostè tornarà a caure en els mateixos errors que el Govern del senyor Puigdemont. Ens ha donat tota la impressió –i per les seves explicacions– que és un govern que seguirà instal·lat en la via que va marcar el procés. Sí que és cert que li canviaran el nom; suposo, doncs, que ara buscaran un altre tipus de qualificatiu. Però, al final, el que vostès volen és insistir en un govern que no doni prioritat a les necessitats reals que tenen els catalans i que segueixi instal·lat en la divisió i en només atendre allò que pensa una part de la població catalana. I algunes..., el manteniment d'algunes dependències, el manteniment d'alguns departaments, com pugui ser els que fan el servei a Diplocat, que volen obrir ambaixades, o el d'Exterior, crec que són un bon exemple del mal camí que segurament seguirà el Govern de Catalunya en els propers mesos.

I permeti'm que insisteixi també en una qüestió que ha generat un cert debat, que els he de dir que des del Partit Popular hi hem entrat d'una forma molt relativa, perquè no ens interessa, i és el debat dels llaços grocs. Vostè ho ha apuntat, aquí ha fet diverses referències al tema dels llaços grocs. Miri, vostè és molt lliure de portar els llaços que consideri oportú, i els diputats i les diputades, només faltaria. Home, però sí que li demanaríem que si de debò vostè, com a mínim, vol donar l'aparença de que és el president de tots els catalans, home, que les institucions que són de tots poguessin estar al marge d'aquesta actitud.

Vostè apuntava en la seva intervenció que vol ser el president de tots els catalans, després, és cert que la seva..., la resta d'intervenció no va acompanyada..., per aquest

camí, però seria molt positiu, crec que seria molt convenient que fessin aquests plantejaments.

O sigui, els llaços no representen la llibertat d'unes persones que estan a la presó per obrir centres cívics o pel seu pensament; els llaços, per vostès, el que representen, el que fan, el que de debò representen és un bloc ideològic, un bloc excloent d'una part de la població catalana. I, sobretot, i l'hi dic i els hi dic amb tot el respecte, una fal·làcia, perquè en aquest país, que és Espanya, no s'encarcera ni es posa a ningú a la presó per les seves idees. Es posa a la presó aquelles persones, primer, que consideren els jutges i, després, que s'han saltat la legalitat.

Moltes gràcies.

**El president**

Gràcies, senyor García Albiol. És el torn ara de la senyora Anna Caula, en nom del Grup Parlamentari Republicà.

**Anna Caula i Paretas**

Sortir després del senyor Albiol sempre... *(Pausa.)* Bon dia, de nou. Primer, adreçar-me, doncs, al senyor Iceta com a representant del Partit Socialista. Realment, després de la seva primera intervenció, jo sortia d'aquí dient..., doncs, bé, no?, sempre és d'agrair aquesta mà estesa, aquesta visió de l'oposició com a constructiu o com a estendre la mà, sobretot en polítiques socials, que probablement hi coincidiríem, però, clar, l'escoltava ara en aquesta segona intervenció... Realment, també li he de reconèixer, no?, que de vostè se'n pot aprendre molt, de com ens expressa les diferents intervencions, i, fins i tot, a vegades aquest nivell d'ironia o, a vegades, aquell fil fins i tot de cinisme.

Però, tanmateix, l'altre dia ho calculava, no?, i pensava que si em dediqués tota la vida laboral que em queda a la política, jo crec que no l'atrapo. Per tant, crec que de moltes coses en podré aprendre, però, tanmateix, també a mi m'agradaria de veritat escoltar propostes de nova política, no?, normalment, de veure com poder mirar cap al futur i transformar-ho potser amb eines que fins aquest moment no s'han utilitzat.

Ens parlen de diàleg i negociació. Perfecte, endavant, ho esperem des de fa vuit anys, com a mínim. Hi eren tots, aquests vuit anys, vostè ja ens ho ha recordat.

No ens fixi un punt de partida, no negui ni amagui l'1 d'octubre; és una dada democràtica indiscutible, i una dada de violència institucional de l'Estat, un estat repressor a qui vostès avui governen i representen. El punt de partida es diu «llibertat». La paraula i el concepte que vostè, per cert, no ha esmentat ni un sol cop. Llibertat dels presoners, retorn dels exiliats, apropament dels presos. I no s'amagui darrere els jutges, assumeixin la seva responsabilitat en lloc de parlar-nos sempre de conseqüències, doncs..., com d'aquell nen que s'ha portat malament i nosaltres ja l'hi havíem dit. Aquest to de paternalisme moltes vegades tampoc ens cal. Les conseqüències són les seves decisions, i la seva opció sobre el país i l'estat que ens proposen. Per davant, mà estesa; però mà estesa per construir, per mirar el món d'una manera diferent.

Adreçar-nos a Ciutadans. I tant! Vostès persisteixen en la fractura; ho sentim un cop rere un altre. És el mateix discurs. Cada cop que surten aquí al faristol jo tinc la sensació de tornar a sentir el mateix. Parlem del que parlem, surten i ens repeteixen el mateix discurs. Quan parla del que farem, expressa el seu desig de desastre, de divisió, d'enfrontament entre els catalans. Jo li puc dir que no se'n sortirà. No tenen res a dir sobre el país real ni sobre el Govern que s'acaba de presentar, ni les prioritats que ens han esmentat. Surtin i parlin de coses constructives, no vagin sempre a la divisió.

A vostès, avui, jo crec que el que els ha molestat no són les polítiques que ha explicat el president; el que traspua és que el que els molesta és que tinguem un govern efectiu que pugui començar a treballar pel bé de la ciutadania, de tota la ciutadania.

I, sí, ho he de reconèixer, a vegades no compartim la seva manera de fer, és veritat: jo mai m'alegraria que vostè fos a la presó –mai. Vostè és el meu rival polític, i jo el vull en el camp de joc. Jo surto a la pista i, de tu a tu, el que faig..., intentar guanyar, amb les mateixes eines, aquest rival polític –perquè és el que és *(aplaudiments)*: un rival polític.

I deixin de mentir; deixin de mentir, perquè són vostès els únics d'aquest Parlament que han fet coalició electoral amb l'extrema dreta, l'any 2009, amb Libertas. Nosaltres els hi recordem: persistirem i persistirem en construir, en governar per a tothom, en fer de Catalunya, si és possible, el país més integrat, equitatiu i socialment avançat d'Europa.

I, per finalitzar, doncs, adreçar-me als comuns. Jo crec que ens hi trobarem; ens trobarem en les diferents polítiques progressistes que volem desenvolupar, en totes aquelles que ens preocupen, pel benestar dels ciutadans. No com el PP i el seu exgovern, que ha intentat destruir els grans consensos de la societat catalana. Jo crec que amb vostès ens trobarem; ens trobarem en la defensa de l'escola catalana; ens trobarem en la defensa dels drets socials que esperem per a la nostra ciutadania. Per això, tanmateix, oberts a sumar sempre per construir un país millor.

Moltes gràcies.

*(Aplaudiments.)*

**El president**

Gràcies, senyora Caula. I ara, per finalitzar, és el torn del senyor Eduard Pujol, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

**Eduard Pujol i Bonell**

Bé, em toca tancar la sessió. A casa em diuen: «Mira de riure una mica més, perquè ets gros i quan estàs massa seriós, massa seriós» –diu–, «no es pot interpretar ni es pot llegir bé la teva bonhomia.» Doncs, per tant, aquest consell que em fan a casa, el primer que faig és passar-li a la senyora Arrimadas. Ara la veig somrient, i m'agrada; m'agrada veure-la somrient, perquè la veig sovint massa emprenyada. Jo diria..., si no vol dir «emprenyada» diré «enfadada». Però surt aquí, sovint –sovint, sovint–, un pèl massa enfadada. I la senyora Caula tenia raó, a vostè li és igual que parlem del primer Govern, de l'estructura de govern, d'una proposta de resolució, del debat d'investidura, la rèplica, la contrarèplica, li és igual, sempre fa el mateix discurs; reiteracions, repeticions, res de nou, sempre el mateix discurs.

La veritat és que m'hauria agradat sentir una sola referència a l'estructura del Govern Torra, una sola –una sola–; no paraules buides, més o menys genèriques, i vinga, i escudella barrejada, i repeticions... Perquè sap què li dic? Que això els ha funcionat molt bé. Això..., és veritat, vostès són un laboratori polític, una forma de fer política en un laboratori: una mica d'això, una mica d'allò altre, una mica de demagògia, una mica més de demagògia, una mica de demagògia, tres unces més de demagògia... I això ha anat bé. Això els ha anat bé; els ha anat bé i els felicito. Però això té un límit, i el límit és la realitat. I vostès han topat amb la realitat.

Sap què li dic? Que vostès s'emportaran una sorpresa, perquè vostès també tenen molts electors... Fixi's que de vegades tenim discrepàncies; jo puc parlar amb discrepància de vostè, o del senyor Carrizosa –que ara no el veig–, o de qualsevol altre dels diputats; però tinc un enorme respecte pels seus electors. Perquè entre els seus electors n'hi ha moltíssims –i això també passa amb el Partit dels Socialistes–..., vostès tenen molts electors que no estan d'acord amb la repressió. Vostès tenen molts electors que es posen les mans al cap amb la repressió. I vostès n'han de ser conscients.

Avui, el repte de la rèplica, senyora Arrimadas –que no m'escolta–, el repte de la rèplica era, d'alguna manera, treure la paraula «supremacista», perquè així ja tenim el tall de veu per al *Telediario* de les tres. Escolti'm, oblidi's de convertir això en un plató; això no és un plató, això és un Parlament. Vostè havia de trobar la paraula

«supremacista», i, és clar, al final, encara que no lligui, encara que no vingui a to, al final hi hem fotut la paraula «supremacista», així tenim el tall per al *Telediario* de les tres.

Més coses. Jo estic convençut –jo estic convençut– que el senyor Iceta diu la veritat quan proposa diàleg. També el felicito per les seves intervencions i pel seu to –a vegades el to no fa la cosa, però vaja... Però jo em crec que vostè és partidari del diàleg, perquè abans de trobar-nos al Parlament ja havíem parlat i havíem compartit fins i tot taula. I jo li reconec aquest tarannà.

Però als senyors de Ciutadans jo no els reconec cap mena de voluntat de parlar, perquè vostès en el no parlar hi estan molt còmodes. De fet, vostès necessiten el no parlar per anar fent el seu propi discurs i per anar intentant viure... Qui viu a Matrix són vostès, aquest Matrix del no parlar, perquè així poden inventar una realitat que no existeix. I l'hi torno a dir solemnement: a Catalunya no hi ha fractura social. I no els farem el joc, –no els farem el joc–, no li farem el joc, no li donaré el gust, no li farem el joc d'insistir o de permetre-li que vagi fent aquest discurset. No hi ha fractura social. Hi ha opinions molt diverses, hi ha opinions enfrontades, però això no és fractura social. Vostès voldrien la fractura social, i aquest és el retret que els faig.

Més coses. Senyor Iceta, ja l'hi he dit, el to no fa la cosa. «Mantenir la unitat territorial», m'ha dit que aquest és el propòsit, la voluntat política de Pedro Sánchez. Doncs, miri, la nostra és defensar el mandat de les urnes. Catalunya és una nació, tant si es vol com si no es vol; som una nació i tenim uns drets polítics. I defensarem els nostres drets polítics a organitzar-nos políticament com els ciutadans de Catalunya decidirem que ens hem d'organitzar. Per tant, diàleg. Però que sàpiga quina és, també –quina és, també–, la nostra manera d'entendre el món.

I acabo. Senyor Torra, gràcies; gràcies per haver explicat el sentit del llaç groc amb la capacitat...

**El president**

Senyor Pujol, se li ha acabat el temps.

**Eduard Pujol i Bonell**

...de fer-ho molt, molt fàcil. L'hi dic, hi insisteixo, gràcies.

I una última cosa: li he dit que el seu Govern m'ha agradat; li he dit que el seu discurs, la seva intervenció, la seva exposició de govern m'ha agradat; però la seva replica no només m'ha agradat, sinó que trobo que ha estat una exhibició. I una exhibició...

**El president**

Senyor Pujol, se li ha acabat el temps.

**Eduard Pujol i Bonell**

...que dibuixa un perfil polític molt potent, que és exactament allò que una part d'aquest hemicicle no li perdonarà mai: una capacitat política molt potent per tirar endavant aquest país.

Moltes gràcies.

*(Aplaudiments.)*

**El president**

Gràcies, senyor Pujol.

Acabat aquest debat, se suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i es reprèn a les tres de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, de Cultura i de Treball, Afers Socials i Famílies.

**El president**

Reprenem la sessió.

## Proposició de llei de modificació de la Llei 6/2003, del 22 d'abril, de l'estatut dels expresidents de la Generalitat

202-00007/12

El quart punt de l'ordre del dia és la tramitació en lectura única de la Proposició de llei de modificació de la Llei 6/2003, del 22 d'abril, de l'estatut dels expresidents de la Generalitat.

D'acord amb l'article 138.2 del Reglament, el Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya va sol·licitar la tramitació per lectura única d'aquesta iniciativa legislativa, i la Mesa, escoltada la Junta de Portaveus, proposa al Ple l'aplicació d'aquest procediment en lectura única per aquesta tramitació, seguint allò que estableix l'article 138 del Reglament.

En primer lloc, per tant, doncs, procedirem a la votació sobre la tramitació en lectura única d'aquesta proposició de llei. Com saben, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació en lectura única, i els negatius, en contra.

Per tant, ara, cridarem a votació, hi insisteixo, amb relació a la lectura única. *(Veus de fons.)* Un moment –un moment.

Cridem a votació, primer; cridem a votació.

*(Pausa llarga.)*

Molt bé. Si us plau. Procedirem, doncs, a la votació sobre la lectura única. Els recordo, com els deia abans, que els vots afirmatius són favorables a la lectura única, i els vots negatius, en contra. Si s'aprova aquesta tramitació per lectura única, procedirem després al debat a la totalitat de la llei; si no, aquest procediment tornarà a la Junta, que obrirà un procediment ordinari d'aprovació de la llei.

Per tant, passem a la votació de la lectura única.

Comença la votació.

La tramitació per lectura única d'aquesta proposició de llei ha estat aprovada per 72 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció.

Per tant, a continuació procedirem al debat que, d'acord amb l'article 138.3 del Reglament, s'ha de substanciar segons les normes establertes per als debats a la totalitat.

I en aquest cas té la paraula, per a la presentació de la iniciativa... *(Remor de veus.)* Si us plau. Té la paraula el senyor Alejandro Fernández, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per un temps de cinc minuts.

**Alejandro Fernández Álvarez**

Muchísimas gracias, presidente. ¿Quién nos iba a decir que, de la mano del nacionalismo más simbólico, esencialista y místico, aquel que pretende hacernos creer que el obispo Berenguer de Cruïlles fue el primer presidente de la Generalitat, iban a llegar las más altas cotas de desprestigio de la institución de la presidencia de la Generalitat de Catalunya, precisamente en lo simbólico, en lo político y en lo histórico? ¿Quién nos lo iba a decir?

Nunca nos hubiéramos imaginado que los mismos que pomposamente aseguran que el señor Quim Torra es el presidente de la Generalitat número 131, cuando todo

el mundo sabe que es el décimo y que el primero fue Macià, precisamente ellos, acabarían vetando la presencia del presidente de la Generalitat en determinados espacios físicos del Palau de la Generalitat..., o supeditar su acción política a la estricta obediencia de un expresidente, fugado de la justicia, y de instrumentos, instituciones nuevas sui géneris que desprestigian de manera clara, insisto, la figura de la presidencia de la Generalitat.

Puigdemont y Torra, Torra y Puigdemont, tanto monta, monta tanto, ofrecen un espectáculo –lamento decirlo con esta contundencia– grotesco que afecta a la dignidad de la institución, y, en concreto, si nos centramos en las actuaciones del expresidente señor Puigdemont, han abierto una casuística que evidentemente el legislador del año 2003 ni hubiera imaginado, porque ninguna cabeza en su sano juicio en aquel momento hubiera podido llegar a imaginar que pasaran las cosas que han pasado, pero como han pasado, nos obligan evidentemente a modificar el estatuto de los expresidentes para garantizar un mínimo prestigio de las instituciones y, por qué no decirlo, también, de decoro.

En primer lugar, en nuestra propuesta lo que solicitamos es garantizar que los medios materiales y personales únicamente podrán servirse en Cataluña. Es una evidencia, podríamos decir incluso que es una perogrullada, pero, insisto, en una situación delirante como la que hemos vivido lo evidente acaba pareciendo excepcional y conviene ser remarcado.

En segundo lugar, no puede ser este Pleno el que acabe decidiendo, tras una condena penal firme, si esta se produjera, si el Pleno puede o no revocar esas prerrogativas y derechos de la figura del expresidente. En cualquier democracia del mundo –en cualquier democracia del mundo–, tras una condena penal, si esta se produjera, los derechos quedan revocados automáticamente; es también otra cosa de sentido común, es también otra perogrullada, pero que conviene modificar en este caso para poder adaptar a la casuística que nos hemos encontrado.

Quisiera insistir, para acabar, sobre todo en este último aspecto. Lo que el separatismo plantea con relación a la figura del expresidente no tiene reflejo en ningún ordenamiento jurídico del mundo civilizado, en ninguno, absolutamente en ninguno. Que alguien lo compruebe y me diga lo contrario.

Por lo tanto, lo que solicitamos, estas dos medidas para dignificar, aportar cierto decoro a la institución de la presidencia de la Generalitat, es que es lo normal, en democracia, en nuestro entorno europeo. Y por lo tanto solicitamos el apoyo a los grupos parlamentarios y, sobre todo, a un partido, que no tiene siglas, que es el del sentido común; que algunas formaciones políticas se olviden si les gusta más o menos el grupo político o subgrupo político que hace la propuesta y se centren exclusivamente en el redactado de la misma, porque creemos sinceramente que podríamos ser capaces de lograr un amplio consenso.

Muchísimas gracias.

**El president**

Gràcies, senyor Fernàndez. A continuació, per defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Ignacio Martín, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

**Ignacio Martín Blanco**

Sí, hola; bona tarda. D'entrada, voldríem dir que creiem, des del nostre grup, que, si aquesta llei s'hagués tramitat a través d'un procediment no de lectura única, sinó per un procediment ordinari..., crec que hauríem pogut tenir un debat molt més intens i molt més interessant sobre el que realment significa la figura o l'estatut dels expresidents de la Generalitat, perquè, efectivament, com bé deia el senyor Fernández, estem davant d'una situació nova que l'any 2003 no es podia preveure de cap de les maneres. L'any 2003 no hi havia partits independentistes que volguessin liquidar l'Estatut d'autonomia, que volguessin liquidar la Constitució, que volguessin liquidar, en definitiva, el que és l'estat de dret, sinó que hi havia partits independentistes

perfectament legítims, com ho són ara, però que, en tot cas, la seva proposta no era una proposta de liquidar les institucions democràtiques, de les quals ens hem dotat entre tots els ciutadans. Per tant, és veritat que hi ha una situació nova, una situació creada, precisament, a l'escalf del procés, del procés polític que hem viscut a Catalunya aquests últims anys.

Jo crec que, com bé diuen moltes vegades els diputats i els grups independentistes, el dret ha de tenir la capacitat d'adaptar-se a les noves realitats que ha d'ordenar, que ha de regular. I això és una evidència en qualsevol societat democràtica, però per això precisament els ciutadans en aquestes societats ens hem dotat d'uns mecanismes, ens hem dotat d'unes eines –en aquest cas, per exemple, majories reforçades per determinades lleis, el principi de legalitat, el principi de competència– que fan que no tothom o que no tot es pugui canviar, que no tot es pugui regular en un determinat parlament, sinó que hi ha determinades coses per a les quals el Parlament de Catalunya té competència i altres per a les quals no hi té competència, i és una cosa absolutament normal en el marc d'un estat compost com el nostre.

Per tant, nosaltres, en aquest Parlament, tindríem la possibilitat, tots nosaltres, de fer una reforma d'una llei, que jo crec que el sentit comú ens diu que, efectivament, un expresident de la Generalitat, que ha de mirar per dignificar la institució de la presidència de la Generalitat, després d'haver estat president, el més lògic és que, primer, estigui radicat a Catalunya –jo crec que això és una cosa absolutament de sentit comú– i, d'altra banda, també, que no tingui, que no pesin sobre ell condemnes penals. No crec que ningú consideri que el fet que un expresident de la Generalitat tingui una condemna penal sobre les seves esquenes sigui un mèrit per fer aquesta tasca que requereix honorabilitat, dignitat institucional i sentit d'estat. És evident que aquell qui tingui una condemna penal difícilment podrà dur a terme aquesta tasca.

La voluntat és..., la qüestió és si hi ha voluntat política, en aquest Parlament, per fer una reforma d'aquestes característiques. I jo, malauradament, crec que no, perquè, hi insisteixo, del que es tracta és de que ningú pugui patrimonialitzar les institucions catalanes, que són de tots, senzillament. Aquest debat que estem tenint avui, que nosaltres considerem que hauria estat un debat molt més feixuc, molt més raonable, molt més..., amb molta més substància, si hagués estat un debat per la via ordinària i no en lectura única, és un debat que cal fer-lo precisament perquè estem davant d'una situació prou inversemblant, prou inaudita, en el marc d'un estat democràtic, com és el fet que els dos expresidents de la Generalitat més recents que hem tingut han provocat una situació a Catalunya, en termes de marxa, de fuga d'empreses, absolutament devastadora per a l'economia catalana, que ha tingut uns efectes, per als treballadors catalans, terribles, i per a la mateixa competitivitat de l'economia catalana.

Aquells que han atiat el foc de la confrontació amb la resta d'Espanya de forma constant, esperant la fotografia per poder apel·lar al victimisme i intentar generar una confrontació i una ruptura amb la resta d'Espanya; els que intenten apropiar-se de les institucions públiques de Catalunya que, lògicament, en un estat de normalitat, haurien de preservar la neutralitat, i, en definitiva, els que estan disposats a alimentar la confrontació social perquè es deixi de parlar dels casos de corrupció que hi ha a Catalunya, que, per més que canviïn de nom, sempre seran els mateixos i no poden enganyar els catalans sobre els autèntics responsables de l'espoli que pateixen les nostres institucions..., o, en tot cas, responsables compartits, però aquí hi ha una voluntat, sempre, de dir que tot el que es digui per millorar, per fer crítica a les lleis que es fan des del Parlament de Catalunya, és un atac a Catalunya, o és un atac a Convergència, o, en el seu moment, era un atac al senyor Pujol.

Doncs no; hi ha moltes coses que els catalans de bé, independentistes o no independentistes, volen millorar de la seva terra, del seu Govern, i que moltes vegades es troben amb aquesta falta de voluntat o amb aquest topall, que és el fet de dir: «No,

compte, que aquests són anticatalans.» No, no; voler millorar les institucions i la dignitat de la presidència de la Generalitat no és ser anticatalà, ni de bon tros.

Per tant, aquesta proposició té sentit des del punt de vista de la legislació vigent, té sentit sobretot perquè hi ha alguns dels canvis que proposen tant el grup proponent, del Partit Popular, com les nostres esmenes, fonamentalment, que van en la línia precisament de garantir aquest principi de legalitat i aquest principi de competència. El que no és possible és que alguns pretenguin que la dignitat o l'honorabilitat d'un expresident que pugui patir o que pugui recaure sobre ell una condemna penal ferma l'hagin de decidir exclusivament els diputats del Parlament de Catalunya. No, si un jutge diu, diguem-ne, fa recaure una condemna sobre un expresident, l'honorabilitat jo crec que en la pràctica, *de facto* i *de iure*, la té perduda i, per tant, no cal esperar que la majoria del Parlament ho digui. Amb aquesta lògica que impera molt en el procés, de dir que el Parlament està per sobre de les lleis, que el Parlament està per sobre de l'Estatut, que el Parlament està per sobre de la Constitució, segurament tingui sentit; però en un estat democràtic de dret no té cap sentit, ni a Catalunya, ni al conjunt d'Espanya, ni en cap estat del nostre entorn.

Què volem des del Parlament de Catalunya? Matar Kelsen?, matar el que és tota la teoria constitucional que ve des de després de la Segona Guerra Mundial, que ens diu que qui governa té competències per fer moltes coses, però no per saltar-se la legalitat, ni per liquidar l'Estatut, ni per liquidar la Constitució, ni per liquidar les resolucions del Tribunal Constitucional?

Doncs nosaltres creiem que, efectivament, aquesta reforma és necessària per tots aquests motius. No oblidem que un expresident de la Generalitat el que ha de fer és continuar treballant per la dignitat de la institució. Suposadament havia de defensar aquesta dignitat quan era en el càrrec i ho ha de continuar fent després.

Cal recordar que l'expresident de la Generalitat, segons aquesta llei de l'any 2003, té, entre altres coses, una oficina, i aquesta oficina té un responsable. I jo vull recordar als ciutadans de Catalunya i a tots els diputats presents en aquest hemicicle que el responsable d'aquesta oficina cobra ni més ni menys que 98.000 euros a l'any. Jo no sé si és raonable el fet de tenir, per exemple en el cas..., una de les nostres esmenes va en la línia de dir que aquells presidents que no estiguin a Catalunya o que estiguin desenvolupant un càrrec electe aquí o a les institucions centrals de l'Estat i no estiguin, per tant, a Barcelona..., no sé fins a quin punt té gaire sentit que l'oficina sigui o continuï oberta amb el seu corresponent responsable i amb aquest sou que acabo de comentar. És senzillament mirant pels interessos del conjunt dels catalans, no per una altra cosa. O sigui, la nostra voluntat és únicament millorar la governabilitat de Catalunya, millorar les institucions d'autogovern i, sobretot, dignificar la institució de la Presidència, que en principi era l'objectiu primigeni d'aquesta llei; com a mínim jo tenia entès que aquest era el principal objectiu d'aquesta llei.

Jo crec que hi ha un seguit d'elements que ens han de fer plantejar-nos si aquesta llei és o no és adient. I hi ha una qüestió fonamental. Estic convençut que els partits independentistes ens diran: «No, és una llei que està feta *ad hoc*.» Està feta *ad hoc* per al cas de l'expresident Puigdemont o per al cas de l'expresident Mas, que són susceptibles de rebre una condemna o, en el cas del president Mas, ja condemnats. Sigui o no sigui ferma la condemna..., que en el nostre cas el que considerem és que quan no sigui ferma, sigui definitiva però no sigui ferma, el que pretenem és que se suspenguin aquests drets i aquestes prerrogatives, no que s'anul·lin, sinó només que se suspenguin, i en el moment en què arribin a ser fermes, que quedin lògicament derogats aquests drets i aquestes prerrogatives, que no en pugui gaudir aquell que no és digne de gaudir-ne. Doncs jo crec que des d'aquest punt de vista el que ens ha de..., com a mínim des d'un punt de vista filosòfic, jo els plantejo als diputats de la bancada sobiranista o, fins i tot, als diputats de Podem si no consideren que des del punt de vista de la teoria filosòfica kantiana, des del punt de vista de l'imperatiu categòric, això que plantegen des del Partit Popular, o fins i tot aquestes esmenes

que nosaltres plantegem, que considerem que milloren considerablement el text del Partit Popular, que de forma inversemblant rebutja les nostres esmenes –jo crec que no té gaire sentit, però en tot cas és la seva decisió–, no creuen que des del punt de vista de l'imperatiu categòric, que el que diu és que un principi és moralment vàlid quan és universalitzable de forma consistent...? Jo crec que aquest principi que estem plantejant amb aquesta proposició de reforma és, efectivament, universalitzable de forma consistent, independentment de qui ho plantegi.

Deia el senyor Fernández que ens oblidéssim tots de qui planteja aquesta proposició de reforma. Jo me n'oblido, el nostre grup se n'oblida absolutament; però el que diem: és o no és, des del punt de vista del principi, diguem-ne, filosòfic, com deia abans, de l'imperatiu categòric, és o no és una bona mesura? És o no és una bona mesura? Dignifica o no dignifica la institució de la Presidència de la Generalitat el fet d'impedir que algú que ha estat condemnat, amb condemna ferma, no pugui gaudir d'aquests drets i prerrogatives?, que algú que no està, que no és físicament present a Catalunya, per decisió personal, no pugui gaudir d'aquestes prerrogatives? Jo crec que tot plegat fa... O fins i tot aquell que està exercint un càrrec privat o públic encara no pugui gaudir d'aquestes prerrogatives? Crec que tot plegat el que fa és, precisament, millorar la llei i tendir cada vegada més cap a la dignificació de la institució de la Generalitat, que, per cert, és l'objectiu que va informar la Llei 6/2003 i que informa ara, com a mínim, la posició del meu grup, que és exactament el que estem demanant. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I amb això acabo, senyor president, dient, doncs, això: que votarem a favor de la proposta del Partit Popular, que considerem que hauria estat millor tramitar-ho a través del procediment ordinari i que les nostres esmenes considerem que milloraven considerablement el text presentat pel grup proponent.

Gràcies.

*(Aplaudiments.)*

**El president**

Gràcies, senyor Martín. A continuació té un torn en contra el senyor Alejandro Fernández. Dos minuts i mig, senyor Fernández.

**Alejandro Fernández Álvarez**

Lo haré desde el propio escaño. Sí; gracias, presidente. Simplemente para trasladar dos cosas de manera telegráfica.

En primer lugar, el hecho de que las formaciones separatistas en el pasado mandato desvirtuaran la figura de la lectura única no significa que esta, cuando cumple de manera escrupulosa lo que dice el Reglamento, pues se pueda producir ahora. Parece que ahora genere un miedo, como si eso significara legitimar lo que ocurrió en la pasada legislatura. Todo lo contrario, creemos que en este caso –revisen bien el Reglamento– se ajusta perfectamente.

En cuanto a las enmiendas que se han presentado, primero agradecer que las hayan presentado, por supuesto que sí, pero entendemos que no mejoran el texto.

La primera... Consideramos que el régimen de incompatibilidades ya está perfectamente definido; es de las pocas cosas que sí que están ya perfectamente definidas, y, por lo tanto, no creemos que sea motivo de modificación. Y además, en cualquier caso, también entran ustedes en una cierta incoherencia, porque hasta hoy mismo lo que habían propuesto ustedes siempre era la eliminación total de la oficina del expresidente.

Y en segundo lugar, la segunda enmienda..., a ver, retirar los derechos y prerrogativas del expresidente antes de una sentencia firme para nosotros es excesivamente severo. Y, por otro lado, devolverle esos derechos y prerrogativas cuando cumple la sentencia es excesivamente buenista. Y me explico. ¿Por qué? Pues porque una cosa es la reinserción, que ya existen mecanismos, cuando una persona cumple una con-

dena, pues, evidentemente, para reinsertarse en la sociedad. Pero eso no tiene nada que ver con volver a ocupar una posición institucional que requiere de absoluta ejemplaridad.

Por lo tanto, esas son las dos razones, creo que explicadas con objetividad, reiterando el agradecimiento a que hayan presentado las enmiendas, pero consideramos que en ningún caso mejoraban el texto.

Muchísimas gracias.

**El president**

Gràcies, senyor Fernández. Ara, per fixar el seu posicionament, té la paraula en primer lloc, i pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Ferran Pedret.

**Ferran Pedret i Santos**

Gràcies, president. President, consellers, conselleres, diputats i diputades, han tingut, els portaveus que m'han antecedit en l'ús de la paraula, un interessant debat al voltant tant del procediment legislatiu en el que estem participant tots avui en aquesta sessió, com també respecte, diguem-ne, al fons de la qüestió de la iniciativa que se'ns sotmet a consideració del Ple.

Voldria, en primer terme, explicar la posició del nostre grup pel que fa al procediment legislatiu. Nosaltres, com s'ha vist, hem votat en contra de la tramitació d'aquesta iniciativa per la via de la lectura única i considerem, com ho considera el Grup de Ciutadans, que hagués estat més adient que aquesta iniciativa hagués seguit el procediment legislatiu ordinari. Entenem els arguments del senyor Fernández, del Partit Popular, en el sentit de que el mal ús en el passat d'aquest procediment de lectura única no l'invalida en usos futurs que puguin tenir sentit, des del punt de vista tant del Reglament com, jo afegiria, dels criteris orientadors que va donar, crec, amb bastant d'encert el Consell de Garanties Estatutàries –entre altres, en el Dictamen 7 del 2017–, però és que entenem que li falta quelcom. És a dir, no discutim que des del punt de vista de la incidència del canvi legislatiu, doncs, es limita a introduir dos aspectes que després entrarem a estudiar, i que des del punt de vista de la complexitat tècnica, certament..., no és, des del punt de vista de la complexitat tècnica, una iniciativa que necessiti que es tramiti per la via ordinària. Però sí que ho és, en canvi, des del punt de vista que ens va situar damunt de la taula el Consell de Garanties Estatutàries, de tractar-se d'una matèria sensible, que probablement no fa consens o no fa prou consens entre les forces polítiques com per tramitar-se per la via de lectura única.

I és per aquest motiu pel qual el nostre grup creu que hagués estat millor que haguéssim tingut, tots plegats, tots els grups parlamentaris i els subgrups, òbviament, l'oportunitat de discutir-ho en una ponència legislativa, on hi ha temps de discutir els matisos, certament interessants, als que hem pogut assistir en el debat que ha mantingut vostè amb el portaveu de Ciutadans.

En qualsevol cas, la iniciativa en si mateixa, com deia, bàsicament introdueix dos modificacions a l'actual regulació. En un primer terme, el que fa és incidir en que els recursos personals i materials, en realitat el suport, diguem-ne, gairebé de tipus logístic, que es presta als expresidents de la Generalitat de Catalunya a través de l'oficina, doncs, es presti a Catalunya. Em sembla que és absolutament raonable que així sigui.

D'altra banda, la segona qüestió que s'introdueix és que si hi ha una sentència ferma, doncs, es perdin, es revoquin els honors, eh?, i aquesta sèrie de prerrogatives que assisteixen als expresidents de la Generalitat de Catalunya. També ens sembla raonable, perquè en el cas que ara, amb la proposta del PP, es distingiria de que simplement fóssim tots i totes coneixedors i coneixedores perquè fos públic i notori que hi hagués alguna causa que fes perdre, diguem-ne, l'honorabilitat als expresidents de la Generalitat de Catalunya, té un sentit que hi hagi un debat públic, un debat polític,

que la cambra voti si revoca o no revoca aquests honors. Però en el cas d'una sentència ferma crec que tots hauríem d'assumir que hi hauria d'haver un automatisme que no hauria de dependre d'una determinada majoria política que es revoquessin o no es revoquessin aquests honors, quan a més podria donar-se la circumstància, no necessàriament, però podria donar-se la circumstància que aquesta majoria política fos la mateixa que havia donat suport a aquest expresident de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, els dos aspectes que introdueix la iniciativa del PP ens semblen raonables. És veritat que existeix, crec, planant sobre aquest debat el context, com en tots els debats parlamentaris, no? I, per tant, en aquest context, certament l'acusació de que es tracta d'una iniciativa *ad hoc*, doncs, té un sentit també, eh? I crec –i ja em perdonarà el senyor Fernández que l'hi digui– que en el fons això efectivament està en l'esperit de la iniciativa. Però he de coincidir amb el portaveu de Ciutadans quan deia que el que hauríem de fer és examinar els canvis concrets que s'introdueixen a la normativa i pensar si tenen realment valor de disposició general i poden ser vàlids en qualsevol situació. Ho feia amb més volada, eh?; no tornaré a citar Kant, perquè crec que podria quedar estrany que ho féssim tots dos seguits, però certament crec que caldria fer aquest examen.

I, com tots dos canvis que pretén operar la iniciativa del Partit Popular semblen ponderats i raonables, nosaltres creiem que a aquesta iniciativa se li podria donar suport. Probablement n'hagués obtingut més si haguéssim tingut ocasió de fer el tràmit legislatiu ordinari i haguéssim tingut ocasió de discutir de tot això àmpliament en la ponència legislativa. Ja ho veurem; quedarà per a la votació la comprovació de si això passa així o passa d'una altra manera. Però, en qualsevol cas, creiem que podria estar d'acord la cambra en que aquests dos canvis serien perfectament vàlids per la situació dels expresidents que hi ha ara o per als que hi pugui haver en el futur, perquè en tots dos casos sembla ponderat i raonable el que es planteja.

Gràcies.

**El president**

Gràcies, senyor Pedret. Ara, pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn de la senyora Elisenda Alamany.

**Elisenda Alamany Gutiérrez**

Bé, les vegades que hem estat aquí en l'hemicicle..., el senyor Albiol avui no hi és; veig que és la mateixa absència dels plens de Badalona, que també aquí, doncs..., arriba fins al Parlament. M'agradaria poder dirigir-mer a ell, però avui, doncs, no hi és.

Miri, moltes vegades, aquí en aquest hemicicle, han parlat de les prioritats del país. Les prioritats del país són les llistes d'espera de la sanitat pública, que són les més llargues de tot l'Estat espanyol; també han parlat dels barracons com l'autèntica prioritat del país, els mil barracons que existeixen a l'escola pública, que deixen els nostres alumnes en unes condicions precàries, i també han parlat que les prioritats del país són omplir la nevera. I jo amb aquestes prioritats hi estic totalment d'acord. Però és que quan vostès tenen l'oportunitat de fer alguna proposta per millorar les condicions de vida de la gent no la fan, i, en canvi, porten propostes que no fan avançar ni en la millora de les condicions de vida de la gent, ni tan sols en modernitzar les institucions, ni en regeneració democràtica, ni en transparència, ni amb parets de vidre per a les nostres administracions. Aquesta proposta no és per modernitzar les institucions i no és per apostar per la regeneració democràtica; aquesta proposta és de cara a la galeria, en un moment conjuntural –a part, proposada per lectura única, i per tant no en un debat obert, públic, complex, que ens agradaria a totes–, aquesta proposta és per buscar un titular, per satisfer la caverna mediàtica, perquè no han aportat cap proposta de millora social o democràtica, fins a on jo sé, del Partit Popular.

I, home, que el Partit Popular ens parli de regeneració democràtica i de corrupció, amb la que està caient..., doncs jo crec que difícilment vindrà de la mà del Partit Popular la regeneració democràtica i la modernització de les institucions. Perquè, amb tots els anys dels seus governs, jo no he vist cap proposta que suposi avançar en millor democràcia i benestar per a la gent. Totalment al contrari: el que hem viscut és regressió de drets i llibertats fonamentals, com la que va suposar, per exemple, la llei mordassa, o polítiques que feien més vulnerable la gent, o que la deixaven més desprotegida, o que la destinaven a una precarietat absoluta. I això és el que hem vist de tots els seus governs, perquè no hem vist cap millora en transparència, més enllà del plasma. Aquesta és la política de transparència i de regeneració democràtica del Partit Popular.

Només he vist corrupció i sotmetiment de les institucions de tots i de totes a una minoria privilegiada. Això és el que hem vist del Govern del Partit Popular. Per parlar de regeneració democràtica hauríem d'amagar moltes coses: Gürtel, Púnica, Acuamed, Taula, Bárcenas, Palma Arena, Pokémon, caso Campeón, Bomsai, Inestur, Nóos, Andratx, Cañellas, Scala, Bitel, Turismo Joven, i un llarg etcètera, de saqueig de les arques públiques per enriquir les seves butxaques i les dels seus amiguets.

Per tant, cap lliçó del Partit Popular en la modernització de les institucions, en noves pràctiques allunyades de la foscor, de l'opacitat. No són ningú per donar lliçons sobre l'honorabilitat dels càrrecs públics; no són ningú per venir a aquesta cambra a parlar sobre com s'han de comportar els representants i exrepresentants de la sobirania del poble, i no són ningú pel llistat que li he dit abans, però també per altres llistats de raons que els fan inhàbils per a això: Zaplana, Rato, Cifuentes, Matas, Ignacio González, Rita Barberá, Acebes, Ana Mato, Carlos Fabra, Francisco Granados... I així fins a més de vuit-cents noms.

Aquest Parlament –li dono la raó– ha d'obrir les seves portes i ha de regenerar-se. Però a mi difícilment..., o se'm fa difícil pensar que vindrà de la mà del Partit Popular. Jo crec que els diputats i les diputades d'aquesta cambra són prou grans per decidir quan i com actuar de forma honrosa; som prou grans i tenim la suficient dignitat per determinar quan algú perd la confiança d'aquest país. I hi hagut presidents que han perdut la confiança de tot el país. Hi ha hagut presidents que han perdut la confiança de tota la ciutadania. En això també estem d'acord. Però el que vostès ens proposen avui és una proposta de tutela, de tutela política, que la coneixen bé: 135, 155, la política de la tutela. Jo crec que aquest debat es mereix un debat més seriós i complex per part de totes les forces polítiques.

El Partit Popular no és un exemple; no és un exemple de saber com i què fer quan algú deixa d'actuar de forma honrosa. Si ha sigut una moció de censura la que ha hagut de fer fora el senyor Rajoy després d'una sentència indigna i indecent com ha estat la Gürtel. Si no ha marxat pel seu propi peu. Si mentre s'estava fent la moció de censura el senyor Rajoy estava vuit hores en un bar i deixava el seu escó buit, que només ocupava un «bolso». És aquesta l'honorabilitat de les institucions que vostès impulsen? És aquesta la decència que el Partit Popular vol per a les institucions? Doncs jo crec que hauríem d'anar més enllà –hauríem d'anar més enllà–, perquè el Partit Popular ja ha demostrat que és incapaç d'assumir les seves responsabilitats. Per tant, no, aquesta no és la proposta que ens agradaria escoltar per a la regeneració democràtica, per a la modernització de les institucions i per acabar amb la corrupció.

No acceptem cap lliçó, el nostre grup no accepta cap lliçó d'una organització que diu la UDEF que és una organització criminal, pensada per saquejar els diners públics de la ciutadania. Això és el que diuen que és el Partit Popular.

Però parlem de nova política, d'acabar amb aquestes parets fosques i opaques. Volen parlar d'honorabilitat dels càrrecs públics? Parlem-ne. De transparència, de treballar amb parets de vidre? Parlem-ne. Perquè no trobarà cap altre grup, cap altre grup polític més interessat a combatre la corrupció com nosaltres i a fer el que cal-

gui perquè no torni cap altre càrrec públic o cap altre president corrupte i amb pràctiques fosques i opaques mentre hi ha diputats que callen. En això estem d'acord. Però no ens facin creure que aquesta és la proposta que farà possible aquesta regeneració democràtica o la modernització de les nostres institucions, perquè no ho és –no ho és.

Justament, de fet, gent comuna va decidir fer el pas a la política institucional per partits com el seu, per partits que no apostaven per fer net de la corrupció. I nosaltres volem fer net de la corrupció, volem acabar amb les pràctiques de massa polítics, amb diferents sigles, que robaven els diners de tots i de totes. I sí, clar que sí que volem obrir les institucions a la ciutadania, i clar que sí que volem posar parets de vidre, i clar que també volem transformar els partits en eines de transformació i en eines al servei de la ciutadania; uns partits porosos, flexibles, que s'assemblin a la ciutadania, que s'assemblin a la ciutadania del segle XXI, a la societat global, que donin resposta als reptes actuals, que donin resposta a les demandes ciutadanes. Sí, tot això ho volem, però crec que aquesta proposta, i, a part, per lectura única, no fa possible que puguem avançar en aquesta matèria. Volem aire fresc i volem dinàmiques noves. Per això jo crec que aquest debat està pendent i esperem que el puguem reprendre ben aviat.

Però, miri, com jo, molts, moltes van fer el pas a la política per acabar amb el poder dels de sempre. I vostès també són el de sempre. Vostès són els dels lobbys, vostès són els que han donat l'esquena a la ciutadania, vostès són aquella minoria privilegiada que ha continuat governant per a una minoria privilegiada. I la gent comuna som la que creiem en la redistribució de la riquesa, en crear horitzons d'il·lusió, d'esperança, de progrés. I, malauradament, aquesta proposta no va en la línia d'avançar, ni socialment, ni en una millor democràcia, ni en una millor regeneració, ni en la modernització de les institucions. Però cregui'm que quan tingui ganes de debò de debatre sobre la transparència, sobre la modernització de les institucions i sobre uns partits al servei de la ciutadania, allà ens trobarà. Però, mentrestant, un debat en aquests termes, i, a part, proposat per lectura única, tindrà el nostre vot en contra.

Vagi de passada, d'entrada, que l'esmena que proposava Ciutadans ens semblava interessant, d'entrada. En tot cas, crec que és debatible. Ho podem deixar per a més endavant, però mentrestant aquesta proposta, doncs, tindrà el nostre vot en contra.

Gràcies.

*(Aplaudiments.)*

**El president**

Gràcies, senyora Alamany. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. És el torn del senyor Vidal Aragonès.

**Vidal Aragonés Chicharro**

Diputades, treballadors i treballadores del Parlament i treballadors i treballadores al Parlament, feia referència no únicament a Kant, el portaveu de Ciutadans, sinó també feia referència a Kelsen, i l'hi volem dir amb tot el respecte, però potser no és la cita més adient per la posició que avui defensen amb relació a la discussió que tindrem. Li recordem que Kelsen va ser nomenat membre vitalici del Tribunal Constitucional austríac, vitalici, i que va ser cessat per la seva condició, que no militant, de socialdemòcrata. Guardaria força relació amb el que discutirem avui. Però, si a vostès els agrada Kelsen, haurien de recordar que *Teoria pura del dret* es va escriure a Ginebra, a la Universitat de Ginebra, a l'exili. Una abraçada molt gran, Anna. *(Aplaudiments.)*

Avancem que votarem en contra. I votarem en contra del que es podria anomenar «esmena Puigdemont», però no ho analitzarem com a esmena Puigdemont en la primera part; ho analitzarem des del pla merament de modificació general de la normativa. El primer que ens planteja el grup del Partit Popular és que els mitjans mate-

rials i personals, únicament a disposició al territori català. Nosaltres, des de la CUP, no tindrem en consideració que hi hagi un expresident –en un futur, una expresidenta– que vulgui fer ús d'aquests mitjans a qualsevol altre punt dels Països Catalans o a l'altra punta del món. No considerem que això hagi de ser determinant. Que es pot fer millor, amb residència a Catalunya? És possible. Però que es pot fer perfectament fora del principat de Catalunya, també.

Segona qüestió que plantegen, aquestes incorporacions a la normativa. Una mera condemna penal revocarà immediatament drets i prerrogatives per a la consideració d'expresident. De la modificació que proposa el PP, ens haurien de contestar. Nosaltres tenim la resposta: qualsevol condemna?, una condemna mínima?, una pena multa de trenta dies ja és suficient perquè hi hagi una pèrdua de condició? Condemna penal; llegeixin allò que vostès han dit: condemna penal. I recordin el canvi que hi va haver del Codi penal, que potser se n'han oblidat.

Evidentment, nosaltres tenim una postura molt clara en aquesta qüestió, que és que no pot ser que qualsevol tipus de condemna penal suposi mecànicament la pèrdua d'aquests drets i d'aquestes condicions, i sobretot no pot ser perquè la normativa vigent ja preveu un mecanisme, que és el de l'article 8, on d'una manera molt clara es preveu que, si hi ha una condemna penal, vindrem, o vindran, aquí al Parlament, i serem els representants del Parlament, els representants del poble al Parlament els que decidirem si aquesta mereix o no mereix la retirada d'aquesta consideració.

I segona part. Si fem una anàlisi més enllà del formal, del real: vostès plantegen una esmena que és esmena Puigdemont, però realment té una profunditat més gran, que és de persecució política. No poden suportar que hi hagi exiliats i exiliades que tinguin la consideració d'expresidents i el tractament de «president» del Parlament; és per això que ho plantegen.

També els ho diem –i ens hagués agradat que hagués estat aquí el senyor Albiol–, amb aquestes mateixes lògiques plantejaran una modificació del ROM de Badalona perquè aquells que no resideixen, i diem «efectivament», a Badalona no tinguin el tractament d'exalcaldes? Plantejaran també una modificació del ROM a Badalona perquè aquells i aquelles que no resideixen efectivament a Badalona no tinguin els mateixos drets? Haurien de ser coherents i també fer aquestes consideracions d'aquests canvis normatius. I esperem, ara, a més, que no demanin als socialistes que a Badalona es cobri per no estar present en més d'un 25 per cent del temps dels plens.

I, per últim, és curiós, però algú s'imagina què hagués fet la Brunete mediàtica si haguéssim estat els grups independentistes els que introduïm una modificació d'aquest reconeixement on es parla directament que s'ha de residir a Catalunya, matí, tarda i nit? Estarien dient que som..., ja sabem els termes, els que repeteixen per activa i per passiva. Evidentment, com ho ha fet el Partit Popular, no hi donaran aquesta consideració.

I el que és el fons de l'assumpte: per què, també, estem en contra d'aquesta modificació? Perquè no volem deixar en mans dels seus amics togats i amb punyets, que directament per una sentència judicial es deixi sense reconeixements un president de la Generalitat de Catalunya, o, en un futur, a una presidenta de la Generalitat de Catalunya. Hem vist com ja els seus amics, els seus «amiguets», que diuen alguns i algunes, togats i amb punyets, que d'exercici de drets fonamentals ho transformen en delictes penals. I, per tant, no ens trobaran en aquesta realitat.

Per tot això, evidentment, hi votarem en contra.

*(Aplaudiments.)*

**El president**

Gràcies, senyor Aragonés. Ara, pel Grup Parlamentari Republicà, és el torn del senyor Ferran Civit.

**Ferran Civit i Martí**

Bona tarda. Moltíssimes gràcies, president. Mesa, flamant president, flamant part del Govern que tenim aquí, la primera pregunta crec que és lògica, tenint en compte els temps que correm: el fet de tenir aquesta proposta sobre expresidents és perquè ara tenim un tema, que és solucionar el futur del Mariano Rajoy? *(Rialles.)* Ho dic perquè, si és això, ho hem de parlar al Congreso; jo entenc que aquí no tocaria. O potser parlem d'aquest tema perquè ara tenim un expresident a l'exili..., o és precisament per parlar de casos de corrupció? No ho sé. Això potser el company i adversari –ben respectat, ja ho saben–, Alejandro Fernández ens ho acabaria d'explicar, perquè a l'exposició en cap moment ha dit això, però em sembla que té un oportunisme bastant gran.

I deixi'm també que li comenci contestant amb el tema de la xifra d'expresidents. Aquí tenim el cent trenta-unè president de la Generalitat. Efectivament, la presidència de la Generalitat de la Generalitat del segle XIV, quan es va crear a les Corts de Cervera, el 1359, no té res a veure amb la del segle XXI, però, efectivament, tampoc la monarquia del segle XIV, que tenia el dret sobre la vida i la mort dels seus súbdits, tampoc, no té res a veure amb una que ara al segle XXI simplement es dedica de fer de comercial d'armes amb Aràbia Saudita. O sigui, les coses van variant *(aplaudiments)*, però lògicament els números són els que són, i, bé, són acumulatius.

I, clar, si estem en aquest tema és que tenim un tema, bàsicament, que es diu «la relació Catalunya-Espanya». Per això estem aquí, perquè no pot ser que tinguem tota una sèrie de gent, com vostè ha comentat, el que vostè posa com a número 1 de presidents de la Generalitat Francesc Macià... Francesc Macià va passar gran part del seu temps a l'exili, als anys vint sobretot, abans de ser, efectivament, president de la Generalitat. Lluís Companys, assassinat pels franquistes, i, lògicament, l'Estat espanyol encara és hora que demani perdó. Josep Irla, mort a l'exili. Josep Tarradellas, que ara tothom reivindica, casualment; tothom, eh?, tothom, fins i tot els descendents de franquistes el reivindiquen, doncs va passar el 90 per cent del seu temps com a president de la Generalitat a l'exili, a Saint-Martin-le-Beau.

I, clar, quan estem parlant d'això..., és que si tenim un expresident que està a l'exili és perquè ras i curt el posarien a la presó, no per res més. De la mateixa manera que el senyor Tarradellas va haver de marxar, però al senyor Tarradellas la diferència és que potser l'haguessin afusellat com al senyor Companys. Perquè la presó o l'exili, tinguin-ho claríssim, eh?, això no és una opció, és una condemna.

En la seva proposta també parlen d'honorabilitat, i és un concepte que compartiria. I també aprofito per dir al senyor Martín Blanco, que no ens coneixem, que m'ha agradat molt el to de la seva intervenció. Segurament, si fossin uns altres contextos, podríem compartir plenament gran part del to que ha tingut, i sobretot el fons.

Però, clar, quan parlem del concepte d'honorabilitat..., clar, si fer un referèndum és perdre honorabilitat, doncs, escolti'm, el seu honor per mi ja se'l poden quedar, no m'interessa això. Quan parlen d'honorabilitat, si és honorable pegar ciutadans que només volen votar, doncs, per mi aquest honor ja se'l poden quedar. Si quan parlen d'honorabilitat, si cobrar sobresous de diner negre d'empreses a canvi d'interessos ocults això és honorable, doncs, aquest honor ja se'l poden quedar.

També parlen de que una condemna penal ferma en un estat democràtic i de dret és un fet objectiu, que és el motiu, en certa manera, que ens porta aquí. Però, clar, en altres països potser sí, però si tenim una persona d'Alsasua que ahir mateix el van anar a detenir per gravar –per gravar– una agressió, que desmuntava casualment les tesis de la fiscalia i de l'acusació, i haurà d'estar tretze anys a presó per gravar això, doncs, si això és un fet objectiu...; que una violació sexual en grup només és un abús, si això és un fet objectiu...; que Iñaki Urdangarin no hagi entrat a presó –i m'hi jugo el que vulguin que no hi entrarà– és un fet objectiu; que els tribunals, a hores d'ara, doncs, no tenim aclarit l'origen de l'univers, però tampoc tenim aclarit què vol dir

«M. Rajoy», si això és un fet objectiu...; que tinguem preses i presos polítics per fer un referèndum és objectiu...

I, clar, vostès han citat ara clàssics del dret; jo, com que no soc advocat –jo he estudiat altres coses, per desgràcia–, doncs, clar, els citaré una «ex», no és una «ex» meva, sinó una «ex» seva –no de vostè, eh?, senyor Fernández, que desconec la seva història sentimental– *(rialles)*, sinó una exministra anomenada María Dolores de Cospedal, que deia..., diu: «No hay caja B del PP, aunque lo diga un juez.» Doncs, clar, «*aunque lo diga un juez*», no hi ha ni rebel·lió, ni violència, ni malversació de fons de l'anterior Govern. «*Aunque lo diga un juez*», no hi ha un fet objectiu en moltes de les coses que vostès creuen, i molt menys en un país sense separació de poders, per una banda, efectiva, perquè no hi és; sense una justícia purgada del franquisme, i, lògicament, amb una justícia plenament polititzada, «*aunque lo diga un juez*».

El president del meu partit, que hauria d'estar aquí, com, lògicament, tots els altres membres de l'anterior Govern; com, lògicament, començant pel motiu d'aquesta proposta, el president Puigdemont; però també la resta de consellers i conselleres –que, per cert, aprofito per felicitar els nous consellers i conselleres amb un sentiment agredolç, suposo que deuen entendre per què, no perquè no els vulgui, sinó perquè compartim tots que hi hauria d'haver unes altres persones–, sempre diu que ens estimem, que ens abracem. Doncs, si m'ho permeten, els parlaré d'amor.

El president coneix molt bé un poble que es diu l'Espluga de Francolí, per motius obvis, i, clar, ara, quan..., espero que ben aviat, després que pugui haver fet tota la feina, tindrà la situació d'expresident. Ara imaginem que el president ve a l'Espluga, es retira a l'Espluga de Francolí –que per cert, no és un *pueblo* de Lleida, està a la Conca de Barberà–, i allà coneix..., li porto uns amics meus d'Esplús, que és un poble aragonès, i un d'aquests amics meus, doncs, té una amiga. I, casualment, el senyor Torra s'enamora –no li desitjo això, perquè ahir vaig conèixer la seva senyora i és un encant i estic segur que durarà molt el matrimoni. *(Rialles.)* Però, clar, quan coneix aquesta persona decideixen anar a viure junts i se'n van a viure a Esplús, que està casualment a cent quilometres de l'Espluga de Francolí. El senyor Torra deixa de ser expresident de la Generalitat de Catalunya amb totes les prerrogatives que té? Jo crec que no.

Però, clar, ja que ens toca aquí fer una mica de paritat, jo aprofitaré que ara no hi és per fer-la servir, la consellera d'Agricultura, la Teresa Jordà..., com que continuem parlant d'amor, i per fer-ho una mica paritari, i com que, després de 131 presidents –o deu–..., doncs, de 131 presidents, tenim finalment una presidenta de la Generalitat. Clar, hi haurà un moment que legítimament deixarà de ser presidenta i serà «ex». Doncs, ella, que és natural de Ripoll, en un viatge coneix una persona i, mira, aquesta persona és de Jerez de la Frontera i decideixen anar a viure allà i es queden allà, perquè l'amor ho pot tot, ja ho saben.

Doncs, clar, el fet de que se'n vagi a Jerez de la Frontera, a Aldeanueva del Camino o a qualsevol altre lloc, és motiu per perdre la condició d'exconseller? I, això, passa el mateix..., d'exconseller –perdó– o d'expresidenta, perquè, clar..., *«el nacionalismo se cura viajando»* i tots som *«ciudadanos del mundo»*. Doncs, coi, que es noti.

I els presidents de Catalunya han de continuar rodant pel món, però els expresidents també, sense cap mena de problema. Perquè en aquest punt bàsicament del que estem parlant és que volen posar fronteres perquè els expresidents espanyols puguin rodar amunt i avall, lògicament amb tota l'estructura i també el servei de la diplomàcia espanyola, però, clar, els nostres expresidents..., o fins i tot el president actual no pot anar ni als serveis reservats de l'aeroport. Clar, això són d'aquestes cosetes que són molt curioses. I, clar, a l'actual expresident no només el perseguim políticament, judicialment, mediàticament, sinó que a més a més li posem un dispositiu de seguiment al cotxe. Aquest és l'oferiment, suposo, que ens volen fer amb aquestes propostes.

Clar, l'altre objectiu és retallar la sobirania del Parlament amb el tema de la revocació. Aquí és el legislatiu i, lògicament, la ciutadania prèviament, qui decideix qui és l'executiu, per tant, qui és president, ergo qui són els expresidents o presidentes. Perquè, clar, és el legislatiu, no?, el poble de Catalunya?, i no pas un tribunal, que ahir tomba un estatut, i avui tomba l'accés universal a la salut a tota la ciutadania vingui d'on vingui. Per tant, jo crec que aquí la situació és la que és.

Perquè Maragall, Montilla, Mas no són expresidents més enllà de les Alberes o el Sènia? Si volguessin anar a veure altra gent que havien estat homòlegs seus, no sé, si volguessin anar a Picassent a veure un expresident de la Generalitat Valenciana per anar-lo a saludar, no podrien anar-hi com a expresidents? Si volguessin anar a saludar a altres homòlegs, com els expresidents González, Francisco Granados o Ignacio González, ja estiguin a presó o a casa seva, no podrien anar-los a saludar com a expresidents? Jo crec que la cortesia s'ha de mantenir i hem de poder anar a saludar amb totes les condicions d'expresidents.

Hi ha un clàssic del règim del 78, que em permeten citar..., del règim del 78 i de l'IBEX 35, que deia que els expresidents són com gerros de porcellana xinesa: són molt bonics i ningú sap què fer-ne. Jo tampoc no tinc la solució, això els ho dic sincerament, no en tinc ni idea de què fer-ne. Ara bé, si els expresidents espanyols poden fer política, els expresidents catalans també, i amb tota la llei. Perquè la dignitat de la institució no ve només del que parlem avui ara, ni de retallar els recursos i les prerrogatives que tinguin, sinó sobretot del que va és de dignificar la tasca política. I dignificar la tasca política vol dir actituds dignes; vol dir al servei de tota la ciutadania i no de l'IBEX 35, i lògicament sense corrupció. Perquè això és dignificar la institució.

I si em permet, company, adversari i molt respectat Alejandro Fernández, jo els faig una proposta. Presentin una proposta al Congreso perquè tots els expresidents del Govern de l'Estat espanyol que han cobrat sobresous d'empreses no puguin rebre cap mena de prestació pública com a expresidents.

Moltíssimes gràcies.

*(Aplaudiments.)*

**El president**

Moltes gràcies, senyor Civit. És el torn ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el torn del senyor Campdepadrós.

**Eusebi Campdepadrós i Pucurull**

Bona tarda. Molt honorable president del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, senyores i senyors diputats... Senyores conselleres, senyor conseller, benvinguts. Comencem parlant –un esment molt ràpid– per què hem votat que sí al procediment de lectura única. Recordem que la lectura única..., la reforma del Reglament d'aquesta cambra que permetia la lectura única va ser avalada pel Tribunal Constitucional i, per tant, no es tracta d'una reforma i d'un procediment específic dels independentistes, sinó de la totalitat dels grups d'aquesta cambra. En canvi, votarem que no tant a la llei com també a les esmenes presentades pel Grup de Ciutadans.

Això, evidentment, avui va de la Llei de l'estatut d'expresidents i, per tant, començarem per fer referència precisament als expresidents de la Generalitat. Ja tenim un president en aquests moments, un gran president –el president Torra–, però no hem pogut investir, per les interferències de l'Estat, el president que va ser il·legalment destituït, el president que va assolir, el passat 21 de desembre, la majoria parlamentària. No tenim el president que la ciutadania de Catalunya va votar, no tenim el president Puigdemont. Per tant, hem de començar que ell és el legítim president de Catalunya. I fins i tot pels que de vostès el consideren expresident, els recordo que el tractament que sempre s'ha donat als expresidents ha estat el de president i, per tant, és el que a ell li correspon.

Ja sabem que els molesten els llaços grocs, que els molesta que hi hagi escons buits lluint aquests llaços grocs, però el que realment els molesta d'aquests llaços és que recorden de manera constant que no estem encara en una situació normal, que continua, amb els empresonaments i l'exili, l'estat de setge institucional que ha suposat el 155, que ha suspès la democràcia i la separació de poders i que ha suposat la destrucció il·legal del Govern d'aquest país. Un 155 que s'ha autoeximit de cap mena de control parlamentari i que, per tant, no ha hagut de retre comptes davant de la ciutadania. Els llaços grocs els recorden la dignitat dels que volen fer veure que no existeixen i que ocupaven aquests mateixos escons, presos i exiliats polítics. Sí, presos i exiliats per les seves idees polítiques.

El president, Carles Puigdemont; el vicepresident, Oriol Junqueras; els consellers Lluís Puig, Clara Ponsatí, Meritxell Serret, Antoni Comín, Dolors Bassa, Josep Rull, Jordi Turull, Raül Romeva, Quim Forn; les diputades Anna Gabriel i Marta Rovira; el president del nostre grup parlamentari, Jordi Sánchez; el president d'Òmnium Cultural, Jordi Cuixart; la presidenta d'aquest Parlament, Carme Forcadell, i el cantant Valtònyc. Soc conscient que alguns de vostès es cansen de sentir els seus noms, però mai no ens cansarem de repetir-los fins que aquesta ignomínia disfressada de justícia s'acabi i siguin de nou lliures. *(Aplaudiments.)*

M'he mirat amb interès, com no podia ser d'una altra manera, la proposició de llei presentada pel Grup Parlamentari del PP i també les esmenes presentades pel Grup de Ciutadans. Però si ho volguéssim resumir ràpid podríem dir que els autors de l'«a por ellos» ara ens proposen aquesta llei *ad personam*, que bé l'haguessin pogut titular «a por él», a pel president Puigdemont. Senyors del PP i de Ciutadans, de debò això és tot el que tenen per proposar a la ciutadania de Catalunya? D'ençà que va començar la legislatura, en el cas del PP només han fet dues proposicions de llei: una sobre educació plurilingüe i aquesta que ens duen avui. Resumint: atac a l'escola, atac a la llengua i, ara, venjança política. Vostès que es passen el dia dient que s'ha de parlar del que interessa la gent, creuen de debò que aquesta proposició de llei que han perpetrat és el que interessa la gent d'aquest país? Continuar la repressió? Penso que no.

La setmana passada, vostès, senyors del PP, podia semblar que aquí eren 155, però ara han quedat reduïts al que realment representen: vostès aquí són quatre, quatre diputats. Benvinguts a la seva realitat.

Volen modificar la llei en dos aspectes: el primer, limitar l'ús dels mitjans posats a disposició dels expresidents només per fer-los servir en territori de Catalunya; per tant, evidentment, volen excloure que es faci servir en el territori on és ara actualment el president Puigdemont a Europa. De fet, això demostra, d'entrada, un reconeixement de que s'ha estat incomplint la legalitat; vostès, que sempre parlen de complir la llei, l'han estat vulnerant no havent dotat, sota el mandat del seu 155, el president Puigdemont dels mitjans que legalment li corresponien.

Tant repetir que la república catalana quedaria fora d'Europa i ara resulta que és l'Estat espanyol el que està fora d'Europa. Està fora de l'Europa de l'estat de dret, està fora de l'Europa de la separació de poders i està fora de l'Europa de la justícia. Ni a Bèlgica, ni a Escòcia, ni a Suïssa ni a Alemanya no els compren de cap manera els delictes inventats, no els compren la violència inexistent i no els compren la malversació fictícia. En definitiva, no els compren la instrumentalització dels tribunals per reprimir ideologies polítiques. Fins i tot, i en el llenguatge de la diplomàcia europea, que ja sabem tots que és molt mesurat, la Comissió Europea ha demanat a Espanya que faci servir les euroordres de manera adequada, legal i transparent. L'eurocomissària de Justícia ha manifestat que l'executiu comunitari vol que als estats membres de la Comissió Europea hi hagi independència judicial lliure d'interferència política. Queda clar? Independència judicial lliure d'interferència política. El franquisme que subsisteix a l'Estat ha tornat Espanya a l'autarquia franquista; en aquest cas, a l'autarquia jurídica.

El segon aspecte que volen modificar de la llei és que aquests drets i prerrogatives dels expresidents en cas de condemna penal es puguin retirar de forma automàtica sense que es precisi l'acord del Ple del Parlament, tal com està establert actualment. Els surt de nou la vena antidemocràtica: eludir el control parlamentari. Si en el seu dia el president és investit pel Parlament, òbviament la retirada de qualsevol de les prerrogatives que li corresponen sempre ha de passar pel control del poder legislatiu, pel control de la voluntat de la ciutadania manifestada i representada en aquesta cambra.

Però aquest debat no és el que la ciutadania d'aquest país espera ara d'aquest Parlament. Com a representants de la sobirania del poble de Catalunya, tenim la responsabilitat de buscar i trobar una sortida al conflicte que actualment existeix entre Catalunya i Espanya. Tenen raó alguns grups d'aquesta cambra, quan diuen que hi ha fractura social, que en aquest país hi ha divisió entre ciutadans. Però aquesta divisió no és pas entre els que volen la independència i els que legítimament no la volen. La divisió és entre uns ciutadans que veuen totalment emparat el seu projecte polític per part de l'Estat i uns altres ciutadans que veuen totalment vulnerats els seus drets per part de l'Estat i, fins i tot, veuen criminalitzada la seva ideologia, pervertint els tribunals de justícia, que haurien de servir, precisament, per preservar aquests drets. Aquesta, i no una altra, és l'autèntica divisió i fractura que existeix en aquest país.

Per tant, ja va sent hora que parlem, dialoguem, negociem i pactem una sortida política i democràtica. Però, en política, el límit del diàleg i el límit del pacte no és la llei. Som en un parlament, senyores i senyors diputats; és aquí on fem la llei. Aquí és on rau la sobirania del poble de Catalunya. Perquè la democràcia no és, que també, complir la llei, sinó, sobretot, que la llei compleixi la voluntat de la ciutadania.

L'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix que l'autogovern de Catalunya es fonamenta en els drets històrics del poble català, representat per aquest Parlament, en les seves institucions seculars i en la tradició jurídica catalana. El Parlament de Catalunya ha expressat de manera continuada el dret imprescriptible i inalienable de Catalunya a l'autodeterminació. I l'ordenament constitucional espanyol, a través de la incorporació del dret intern dels tractats internacionals, reconeix aquest dret a l'autodeterminació dels pobles. Potser els sorprendrà, però la Constitució espanyola, a part dels articles 2 i 155, en té més. Jo els recomano que, per exemple, es mirin el 10 i el 96.

El fonament de l'estat de dret no és la unitat de la nació espanyola. El fonament de l'estat de dret és la democràcia i la separació de poders. L'organització territorial de l'Estat i la configuració de la nació espanyola, tal com estan definits a la Constitució del 78, no són un bé jurídic superior, sinó supeditat al principi democràtic i, per tant, a la voluntat lliurement i pacífica expressada pel poble de Catalunya en tant que subjecte polític i jurídic.

Evidentment que hi ha una part importantíssima de la ciutadania d'aquest país que vol la independència i una altra que no, però hi ha una part més important encara que vol que siguem els catalans, i només els catalans, els que decidim el nostre futur. El conflicte, que hi és, deriva d'impedir una solució democràtica. Per tant, hem de ser capaços d'utilitzar el dret per a la que és la seva finalitat, que no és altra que donar sortida i solució als conflictes i no pas impedir-la.

Per tant, ens emplacem a començar d'una vegada aquesta tasca, a que la mà que els va estendre el president Puigdemont i ni van voler veure, a que la mà que va voler estendre Jordi Sànchez i no van deixar venir, a que la mà que estendre en Jordi Turull i van tancar..., doncs, aquesta mateixa mà continua avui aquí estesa de la mà del president Torra, esperant que l'entomin i fent d'una vegada el que realment vol la ciutadania d'aquest país, que no és altra cosa...

**El president**

Senyor Campdepadrós...

**Eusebi Campdepadrós i Pucurull**

...que comencem a parlar entre catalans i, sobretot de govern a govern, amb l'Estat. Si neguen el dret a l'autodeterminació del conjunt de la ciutadania de Catalunya, priven els ciutadans catalans, que vostès també representen –i que no volen legítimament la independència–, els priven del seu dret a decidir per si mateixos. Tots els ciutadans d'aquest país ens hem de reconèixer, evidentment, com a diferents...

**El president**

Senyor Campdepadrós, se li ha acabat el temps.

**Eusebi Campdepadrós i Pucurull**

...–vaig acabant, senyor president–, ens hem de reconèixer com a diferents en projecte polític, diferents en idees; però, sobretot, ens hem de reconèixer com iguals en drets.

Moltes gràcies.

*(Aplaudiments.)*

**El president**

Gràcies, senyor Campdepadrós. Ara, acabat el debat, procedirem a la votació de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

*(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Sí, senyor Rodríguez?

**Santi Rodríguez i Serra**

Sí, senyor president. D'acord amb l'article 90.1 del Reglament, atès que és el que impera, abans de la sobirania popular, apel·laria a una observança del Reglament, en el sentit que, d'acord amb l'article 85.7 d'aquest, quan un membre de la Mesa participa en un debat ha de romandre en els escons fins a la finalització del debat i de la votació del punt que s'ha sotmès.

Per tant, el senyor Campdepadrós no podria formular la votació d'aquest punt des de la Mesa, sinó que ho hauria de fer des de l'escó.

*(Veus de fons.)*

**El president**

Té raó, senyor Rodríguez.

**Eusebi Campdepadrós i Pucurull**

No pateixi, ara baixo. *(Rialles. Elisenda Alamany Gutiérrez demana per parlar.)*

**El president**

Digui'm, senyora Alamany.

**Elisenda Alamany Gutiérrez**

És per demanar votació separada de les esmenes.

Gràcies.

**El president**

Separada de les esmenes? *(Pausa.)* Molt bé. Per tant, votarem separadament les dues esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Votarem, òbviament, primer, l'esmena número 1.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 40 vots a favor, 86 en contra i 7 abstencions.

Votem ara l'esmena número 2.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 36 vots a favor, 97 en contra i cap abstenció.

I votarem ara el conjunt del text de la proposició de llei.

Comença la votació.

Aquesta proposició de llei ha quedat rebutjada per 57 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció.

## Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre el projecte Castor

252-00004/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre el projecte Castor.

Aquesta proposta ha estat presentada pels grups parlamentaris de Junts per Catalunya, el Grup Parlamentari Republicà i el Grup de Catalunya en Comú Podem, i el Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Per tant, per presentar aquesta iniciativa, iniciarem el debat amb els grups parlamentaris proposants, en un únic torn d'intervenció de deu minuts per a cada grup parlamentari i de cinc minuts per al subgrup.

En primer lloc, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la senyora Mònica Sales.

### Mònica Sales de la Cruz

Bé, president, diputades i diputats, president de la Generalitat, conselleres i conseller, Catalunya és un país plural, confegit per diversos territoris que li donen una singularitat i un tarannà especial. El sud del país, un sud que reclama visibilitat i millores de diversa mena, hi tenim la Terra Alta, la Ribera d'Ebre, el Baix Ebre i el Montsià, quatre comarques que conformen les Terres de l'Ebre, vertebrades per un riu que volem viu i que volem com a font i nexe de riquesa territorial. Sovint, i de vegades massa, les Terres de l'Ebre som notícia per fets que preocupen, i molt, la societat que allí hi vivim. I justament ens preocupen per l'anhel de créixer, de prosperar i d'avançar com a territori que en un futur proper ha d'esdevenir el sud de la nostra república i que des de sempre ha estat al bell mig dels Països Catalans, terra de cruïlla, terra que abraça l'Aragó i el País Valencià, amb qui comparteix vincles lingüístics, culturals, socials i també reivindicatius.

A primers de setembre de 2013, la costa de les Terres de l'Ebre i el Maestrat va començar a tremolar a causa de diferents sismes de magnituds diverses que van sacsejar pobles com Vinaròs, ja fora de les Terres de l'Ebre, o les Cases d'Alcanar i Ulldecona al Montsià. Aquests sismes van posar el Montsià i el Baix Maestrat al bell mig del focus mediàtic, ja que en alguns casos en què els terratrèmols van superar la magnitud 4 de l'escala de Richter, hi va haver esquerdes que van perjudicar, i molt, habitatges de les poblacions esmentades.

Alarma social, pànic, temor... La zona del delta de l'Ebre no havia registrat sismes superiors a 2,9 graus des de 1930, i ara de sobte se succeïen els moviments i els tremolors. Per què? Potser perquè una plataforma de gas havia estat instal·lada al bell mig del mar? Gairebé cinc anys després d'aquelles primeres vibracions de la terra hi ha encara molts dubtes per respondre i moltes preguntes per fer-se.

I és per aquest motiu que, des del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, donem suport total a la creació d'aquesta comissió d'investigació sobre el Castor, per tal de posar sobre la taula qüestions importants en relació amb aquesta plataforma de gas que aprofita un antic jaciment petrolífer d'Amposta tancat des de 1989 i situat a 1.750 metres de profunditat.

Durant la segona quinzena de setembre de 2013, dies després del primer terratrèmol de magnitud considerable, s'hi atura l'activitat per procedir a sol·licitar un informe de l'Institut Geogràfic Nacional espanyol, per determinar quina relació hi havia entre els terratrèmols i les injeccions de gas. Per què aquest informe no es va encarregar abans d'iniciar el projecte? Si algú es pensava que no hi havia cap relació entre les injeccions i els terratrèmols es va equivocar, tal com l'informe va detallar.

Entre el 24 de setembre i el 4 d'octubre de 2013 es van sumar un total de setze terratrèmols a la zona de força considerable, passant a un total de mil, coincidint plenament amb les injeccions de gas al magatzem. L'1 d'octubre l'escala de Richter va determinar 4.3 de sisme a la zona, amb una afectació fins a 280 quilòmetres. Però, mal-

grat tot, encara haurem d'argumentar que vam tenir sort, ja que els estudis assenyalen que per les característiques de la zona s'hauria pogut arribar als 7 punts de Richter. Cal o calia posar la població en una situació de perill com aquesta? Si s'hagués realitzat un estudi de riscos sísmics associats a la construcció de la plataforma, sabent que a la zona hi ha una falla, ens hauríem pogut estalviar certes situacions de risc.

I per què al setembre de 2013 hi ha terratrèmols que afecten el Montsià i el Baix Maestrat? Doncs perquè l'any 2005 se signa una concessió que posa en marxa una plataforma de gas gestionada per l'empresa Escal UGS, que amaga darrere el nom de Florentino Pérez i la constructora ACS. Que a Madrid defensen el territori o defensen la llotja del Bernabéu? I no sé certament què defensaran ara, des de Madrid. No hi bufen temps de canvi, amb una ministra que coneix bé el tema i que, entre altres coses, va signar la declaració ambiental favorable al Castor, no? Jutgin vostès mateixos.

El que sé clarament és que des de Catalunya defensem i defensarem el territori, pilar fonamental d'aquests valors republicans que tant volem i anhelem. I és per això que volem arribar fins al final, per esclarir tots els dubtes possibles al voltant de la plataforma Castor.

El mes de maig de 2012 s'enceta aquest contracte de concessió, que, casualment, coincideix amb un terratrèmol a la zona de 3.1 a l'escala de Richter, que en aquell moment va ser valorat com a normal. De tota manera, però, aquest terratrèmol evidencia que a la zona, per la presència de la falla, és possible que hi haja sismes. I aquest fet posa de manifest les reticències que alguns van mostrar per evitar que Castor s'instal·lés en aquella ubicació, però ni cas.

Les conseqüències, però, d'aquell primer terratrèmol, han estat molt perjudicials per a la ciutadania de les Terres de l'Ebre i les terres del Sénia, i tenen una xifra escandalosa que val la pena posar sobre la taula: 1.350 milions d'euros. Molts milions d'euros, sí. Per fer-nos una idea de la magnitud, el que correspon a dos terceres parts del pressupost de Benestar o a una quarta part del que correspon a Ensenyament. Quantes coses podríem fer, amb aquests diners! Mil tres-cents cinquanta milions d'euros que acaben convertint-se en més de 4.700 milions d'euros, si tenim en compte els interessos de finançament; 4.700 milions d'euros que han de ser assumits a terminis pels consumidors de gas natural durant els propers trenta anys. Molts diners que reverteixen en les factures de les ciutadanes i els ciutadans que han de fer front, per exemple, a la despesa que es genera a desmantellar el magatzem, una xifra anual que arriba a 15,7 milions d'euros. Primer les persones? Doncs no; sembla que, per a alguns, primer l'empresa concessionària.

Coordinats per la Plataforma en Defensa de les Terres del Sénia, la ciutadania de la zona va organitzar-se per fer front a aquesta problemàtica sorgida arran de la injecció de gas. Aquesta plataforma, conjuntament amb l'Observatori de l'Ebre i l'Institut Geològic de Catalunya, va demanar informes, i van fer estudis sobre risc sísmic des dels inicis per evitar el que va passar i per evitar sobretot posar en risc la població.

El moviment ciutadà reclama que es depuren responsabilitats per la gestió i les conseqüències econòmiques de Castor i esclarir dubtes amb relació a les desviacions pressupostàries, als costos del projecte, a les condicions d'adjudicacions, etcètera.

Amb el suport de les diverses administracions i institucions, els agents polítics del territori i de fora del territori van presentar mocions de censura, al·legacions, denúncies i preguntes i iniciatives, tal com recull el mateix text de la proposta de resolució que avui sotmetem a votació.

Molts municipis de les Terres de l'Ebre i del Maestrat han mostrat de sempre el rebuig a aquest projecte. I, per tant, per tots els motius exposats i sobretot per posar llum a les foscors, creiem convenient impulsar aquesta comissió d'investigació sobre el projecte Castor amb la finalitat de fer-ne una anàlisi exhaustiva que permeta ava-

luar les diferents fases d'aquest projecte i totes les incidències i negligències que s'hi puguen desprendre.

A més, serà útil reprendre l'activitat parlamentària al voltant d'aquest tema –recordem que el Parlament com a institució ha demanat l'execució de la sentència Castor– i escoltar especialistes, experts, tècnics, responsables polítics i testimonis directes que puguen clarificar les conseqüències de la implementació d'un gasoducte de trenta quilometres, una planta d'operacions terrestres i una planta marina davant la costa de la Ràpita, Vinaròs i Alcanar.

Aquesta comissió d'investigació haurà d'impulsar una auditoria tècnica, tal com el mateix síndic de greuges, Rafel Ribó, argumenta en l'informe Projecte Castor: bases per a una auditoria, en el qual sentencia –i ho cito–: «Serà a partir de les conclusions de l'auditoria tècnica que les actuacions d'Escal UGS, en cadascuna de les cinc fases de què consta la geologia del projecte Castor, podran ser qualificades de negligència, incompetència o dol.»

Evitem allò del «qui dia passa, any empeny», arromanguem-nos, doncs, i posem ja en marxa aquesta comissió.

Moltes gràcies.

*(Aplaudiments.)*

**El vicepresident primer**

Gràcies, senyora Sales. A continuació, pel Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el senyor Lluís Salvadó.

**J. Lluís Salvadó i Tenesa**

Molt bona tarda a tothom. Bé, com ja ha comentat la companya, durant els mesos de setembre i octubre de l'any 2013, la injecció de gas –el projecte Castor– va provocar centenars de terratrèmols tant a les comarques de l'Ebre com a les comarques del Maestrat; terratrèmols que també, com ja s'ha dit, van arribar fins a 4,3 graus a l'escala Richter. Només havien passat dos anys des dels moviments sísmics que es van produir a Lorca, on van haver de lamentar-se fins a nou víctimes mortals. A Lorca també va ser uns terratrèmols provocats per l'acció humana, provocats per l'extracció massiva d'aigua del subsol a l'entorn de la falla d'Alhama.

I, amb Lorca a la memòria, els habitants dels municipis més propers a la plataforma Castor –Alcanar, la Ràpita, Vinaròs o Benicarló– van despertar-se durant diverses nits..., els ciutadans van despertar-se durant diverses nits amb lo sacseig dels terratrèmols; entre ells, los meus veïns, los veïns del meu poble, la meua família, les meues filles, que llavors tenien quatre i cinc anys. I, per sort, només vam haver de lamentar l'ensurt, l'angoixa de la gent, moltes esquerdes a habitatges, a instal·lacions públiques, i, per sort, no vam haver de lamentar cap víctima mortal. Però sabem que sovint la sort no arriba, i, com ha passat en molts i molts de llocs, la desestabilització de les falles acabava comportant sovint causes absolutament catastròfiques.

Arreu del món s'han identificat fins a 750 terratrèmols provocats per l'acció humana; alguns d'ells de terribles conseqüències i que han arribat fins a 7,8 graus. La majoria han estat provocats per l'activitat minera, per la construcció d'embassaments, per l'extracció d'aigua del subsol –com va ser el cas de Lorca–, pel *fracking* o per les explotacions petrolieres o gasístiques, com és el cas que avui mos aplica. De fet, ja a la zona de l'Ebre, entre l'any 77 i l'any 86, se van registrar fins a trenta terratrèmols provocats per les plataformes petrolieres que llavors estaven en explotació. Per tant, no estàvem davant ni d'un cas excepcional ni d'un cas imprevisible, ni molt menys. I, tot i així, ni l'empresa concessionària ni l'Administració de l'Estat van atendre les moltes advertències que en el seu moment se van posar damunt de la taula; advertències que van venir de la mà de l'Observatori de l'Ebre, un organisme vinculat al CSIC, que alertava dels riscos sísmics ja a l'octubre del 2005, en el procés d'avaluació de l'impacte ambiental del projecte; o de la mateixa Generalitat catalana, que l'any 2009 demanava al Ministeri d'Indústria que sol·licités un informe a

l'Institut Geològic de Catalunya; o a l'abril del 2010, quan la Plataforma en Defensa del Sénia demanava un informe sismològic a partir d'un recurs d'alçada.

I han passat cinc anys des d'aquells terratrèmols, i respecte a les conseqüències del Castor se n'han fet molts, d'estudis, i hi han hagut diversos processos judicials damunt de la taula. Un d'ells, el més rellevant, l'estudi del Massachusetts Institute of Technology, un informe encarregat pel Govern de l'Estat i que va ser presentat al maig de l'any passat, on se confirmava el que era evident, que és que el centenar de terratrèmols van ser provocats per la injecció de gas natural a la plataforma del Castor.

Un altre informe, que també se n'ha fet referència, l'informe del Síndic de Greuges, avalat per molts de col·legis professionals catalans, en el que es reclama aquesta auditoria tècnica i que es posa de manifest les importants deficiències del model energètic que en el seu moment va sustentar el projecte per part de l'empresa concessionària. O moltes sentències judicials, com aquella en què, al gener del 2015, el Jutjat Contenciós Administratiu de Castelló anul·lava la llicència d'obres de la planta terrestre perquè havia estat construïda en sòl de caràcter rústic.

O també la sentència del Tribunal Suprem del setembre del 2015 que anul·lava aquesta famosa resolució de la secretària d'estat de Canvi Climàtic, del 2009; una resolució que acordava no sotmetre a avaluació d'impacte ambiental el projecte de connexió amb el magatzem submarí; una secretària d'estat que, com bé saben, segurament en poques hores serà nomenada ministra de Medi Ambient.

O també la sentència del Tribunal Constitucional del desembre del 2017 que declarava inconstitucional el procediment seguit per l'Estat per compensar, per pagar la indemnització a l'empresa ACS; un recurs que, com també s'ha comentat, va ser impulsat, entre altres, per aquest Parlament, a instàncies del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Sentències i informes que evidencien el cúmul de despropòsits que ha caracteritzat la tramitació del Castor. Ara bé, la síntesi, la sentència global, allò que a efectes pràctics se'n deriva de tot el que ha passat, és que, al cap d'un any dels terratrèmols, el senyor Florentino Pérez ja havia cobrat els seus 1.350 milions d'euros, amb els seus corresponents beneficis industrials, que segons un informe del 2012 de la Secretaria d'Estat d'Energia arribaven a un escandalós 17 per cent; un pagament que va ser forçat, a través d'un tràmit d'urgència, per part del Govern del Partit Popular, mitjançant un real decret llei aprovat al Congrés el 3 d'octubre del 2014, que..., com saben, una indemnització que el Govern del PSOE havia blindat al maig del 2008, tot i que o encara que l'empresa actués amb dol o negligència. L'1 de novembre, només vint-i-set dies després, l'1 de novembre del 2014, vint-i-set dies després d'haver-se aprovat aquest reial decret, ACS ja havia cobrat. I el dia 24 de novembre ja s'havien retornat al BEI els 1.440 milions d'euros. Una celeritat absolutament insòlita, a mida dels bons amics.

El projecte de Castor, tot i això, ve de lluny, ve del 2002. Ja va ser en el seu moment incorporat a la planificació estratègica d'instal·lacions gasistes quan el Rodrigo Rato estava de ministre. Posteriorment, el 2005, els ministres José Montilla i Joan Clos el van definir com un projecte urgent i estratègic per a la seguretat del subministrament de gas. En aquella planificació es preveia un cost de 500 milions d'euros per al Castor. La realitat ha sigut que dels 500 milions d'euros se va acabar amb uns 1.461, i, encara pitjor, que la mitat dels dipòsits que avui estan operatius a nivell de l'Estat espanyol estan a la mitat de la seua capacitat.

I un any després de la posada en marxa del Castor, al març del 2012, ja la Comissió Nacional d'Energia alertava que l'entrada en funcionament d'instal·lacions innecessàries com el Castor provocaria augments significatius a les tarifes del gas. I, com sempre, després de tot això, ni s'han depurat responsabilitats polítiques entre els diferents governs causants d'este enorme nyap, ni responsabilitats entre els tècnics de l'Administració de l'Estat, ni responsabilitats econòmiques sobre l'empresa promotora.

Hem intentat en diverses ocasions portar este debat i poder obrir una comissió d'investigació o bé al Senat o bé al Congrés, que seria on correspondria. Les majories no han estat les necessàries. I, per tant, hem intentat portar aquesta comissió d'investigació aquí, al nostre Parlament, per posar llum a un tema carregat de foscor.

Un projecte que, segurament, com cap, simbolitza molt nítidament aquesta forma de fer funcionar un govern, un estat; aquesta simbiosi d'interessos entre les grans formacions polítiques de l'Estat i els grans grups empresarials. I no pretenem en estes alçades endreçar l'Estat espanyol; en primer lloc, perquè ja sabem que és impossible, i, en segon lloc, perquè no és la funció dels republicans catalans.

Però, en tot cas, fem aquesta proposta de constituir aquesta comissió d'investigació per tres motius fonamentals. En primer lloc, perquè el Castor no s'ha acabat; encara queden molts danys de Castor, encara queda el seu desmantellament, i després de l'experiència de tot el que hem viscut és imprescindible que este Govern, que el Govern de Catalunya, i que este Parlament mantinguem una actitud molt proactiva davant d'aquestes futures fases del projecte, tenint present que qualsevol incidència pot derivar en nous terratrèmols que impacten sobre el marc competencial del Govern català, que, com saben, és exclusiu en matèria de protecció civil i de defensa de la integritat ambiental.

En segon lloc, perquè és necessari per a la salut democràtica d'este país que Florentino torne el que ha cobrat; que ACS va actuar amb negligència ha quedat més que demostrat, i també perquè, com han denunciat moltes patronals empresarials, el que es va pagar va ser un ajut d'estat a una empresa que sempre guanya; una indemnització que, com també s'ha comentat, acabarem pagant els consumidors de gas i de llum durant els propers trenta anys, un total de 3.420 milions d'euros. I funció també d'aquesta cambra és la de protegir els ciutadans i les empreses del nostre país.

I, en tercer lloc, també per dignitat d'un territori, per dignitat de les Terres de l'Ebre, d'unes comarques que sovint rebem allò que ningú vol: les nuclears, abocadors, parcs eòlics o la mateixa plataforma Castor. I, el que és pitjor, un territori que té la sensació que si això li hagués passat a Madrid, si estos centenars de terratrèmols haguessin passat a Madrid, segurament hi haguessin hagut dimissions. Com han passat a les Terres de l'Ebre i a les terres del Maestrat, aquí no hi ha hagut absolutament cap conseqüència.

I, malauradament, és una sensació que per a la gent de l'Ebre no és nova. Fa uns anys va estar molt damunt de la taula la neteja de l'embassament de Flix, on una empresa, Ercros, va abocar 800.000 tones, amb la col·laboració, segurament per passiva, de l'Administració de l'Estat, i avui l'Estat espanyol s'ha gastat ja 200 milions d'euros per descontaminar Flix. Ni l'empresa ni l'Administració de l'Estat, en aquell moment, ni ara, acabaran assumint cap mena de responsabilitat...

**El president**

Senyor Salvadó...

**J. Lluís Salvadó i Tenesa**

...ni cap mena de cost.

Acabo, president. Simplement volem que aquí, en aquesta cambra, fem allò que toca, que tractem les Terres de l'Ebre com un territori digne, que protegim els nostres ciutadans i les nostres empreses d'estos sobresous, d'estos sobrecostos d'aquest Estat oligàrquic. I exigim també que puguem exigir responsabilitats a tots aquells que van provocar aquests centenars de terratrèmols.

Moltes gràcies.

*(Aplaudiments.)*

**El president**

Gràcies, senyor Salvadó. Ara, pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn del senyor David Cid.

**David Cid Colomer**

Diputats, diputades, consellera, bona tarda, a tots i a totes. Evidentment, Castor, sens dubte, és un dels fracassos més grans i més sonats de la política d'infraestructures de l'Estat espanyol. És, com s'ha dit ja, un projecte desastrós i ruïnós. I estem davant d'un projecte que té una responsabilitat compartida, en aquest cas tant del Partit Popular com del Partit Socialista Obrer Espanyol.

Aquest projecte, Castor, va ser planificat en època de Josep Piqué, va tenir continuïtat en època de Montilla i Clos, va ser adjudicat per Miguel Sebastián i va ser Soria qui el va rescatar en una de les operacions més sonades que s'han produït a nivell d'estat.

Castor, sens dubte, és el símbol de les elits extractives en aquest país, que han dissenyat les infraestructures, en aquest cas, energètiques, de transport, de mobilitat..., de molts tipus; AVEs sense passatgers, autopistes sense cotxes, aeroports sense avions, centrals de cicle combinat sense produir energia i, finalment, magatzems de gas sense gas. Per tant, nosaltres ens trobem davant d'un projecte, que és el projecte Castor, que té sis grans errors o sis grans irregularitats.

En primer lloc, un error de planificació de la política energètica de l'Estat espanyol; una planificació basada en el creixement il·limitat de la demanda, que no es correspon amb les necessitats reals. Era l'època de l'*«España va bien»*. I, per tant, es va fer una planificació al servei de les grans empreses, i no de la ciutadania.

En segon lloc, un gran error o, fins i tot, irregularitat: el procés administratiu i polític, ple d'ombres, en el qual es va produir l'adjudicació de Castor, en el qual no van existir la necessària concurrència pública ni la publicitat. Formalment es complia la llei, però es demanava experiència en cinc projectes en el sector de l'energia a Espanya, amb la qual cosa s'excloïen totes les empreses internacionals que no operaven a l'Estat espanyol, i un volum de vendes anuals de 4.000 milions d'euros. És a dir, *blanco y en botella*: ACS. Per tant, l'única empresa que s'hi va presentar –ACS– va ser l'empresa adjudicatària. És a dir, el contractista i, en aquest cas, el contractant coincidien: Florentino contractava Florentino.

El tercer element: el reial decret de l'any 2008. Aquest reial decret el que fa és: adjudica el projecte de Castor a l'empresa, és a dir, a ACS, però ho fa en unes condicions molt avantatjoses, que fins i tot en cas de negligència o de mala pràctica l'empresa recuperarà la inversió realitzada; és a dir, una inversió segura, risc zero, suspenent temporalment el capitalisme de mercat. També el 2008 es produeixen alguns elements curiosos, com, per exemple, es modifiquen les coordenades marines, en aquest cas on està ubicat el projecte Castor, que estaven en sòl, en aquest cas, marí català i es traspassen a sòl marí valencià, curiosament on governava el Partit Popular.

Quarta irregularitat: parlem ara de la declaració d'impacte ambiental que es va aprovar definitivament el 23 d'octubre del 2009. Es van fragmentar els projectes, sobretot especialment es va fragmentar el projecte, en aquest cas, del que era la connexió maritimoterrestre del gasoducte. Per què? Per reduir les necessitats de les declaracions d'impacte ambiental. Aquestes irregularitats han estat confirmades, per exemple, per l'Audiència Nacional i el Tribunal Suprem. Val a dir que en aquest cas qui va signar, com ja s'ha dit anteriorment, aquesta declaració d'impacte ambiental serà, segons sembla, la futura ministra de Medi Ambient, la senyora Teresa Ribera, que sí que és cert que té una trajectòria, diguéssim, compromesa en la defensa del medi ambient, però segurament aquest és, per dir-ho d'alguna manera, com diuen els anglesos, el seu «cadàver a l'armari». En tot cas, es va produir un menysteniment constant de les denúncies que feien, entre altres, l'Observatori de l'Ebre, la Plataforma ciutadana en Defensa de les Terres de l'Ebre o, fins i tot, del Sénia i la mateixa Generalitat, on reclamaven que la declaració d'impacte ambiental inclogués el risc sísmic, i, malauradament, no es van demanar, per exemple, informes a l'Institut Geològic Nacional per confirmar aquest risc.

Cinquena irregularitat o error –jo d'aquest en diria directament «irregularitat»–, i aquesta crec que és de traca: el deute privat es converteix en deute públic; el Reial decret 13/2014 del Govern espanyol en època del ministre Soria. Es produeix bàsicament, al nostre entendre, un acord entre l'empresa i el Govern, que bàsicament el que fa és garantir els 1.350 milions d'inversió que havia realitzat l'empresa més els costos d'inversió, és a dir, 1.649 milions d'euros, és a dir, el cost net total de la inversió, pagats directament per l'Estat. I el pagament es fa en un temps rècord: trenta-cinc dies, 1.649 milions d'euros pagats només en trenta-cinc dies. Això sí que és complir amb els proveïdors i les proveïdores. Tot perquè els bonistes, entre ells el Banc Europeu d'Inversions, no haguessin d'afrontar cap pèrdua. Aquests 1.649 milions d'euros es paguen en un context de retallades, de pobresa energètica, i van ser repercutits a la factura del gas. Per tant, es paga una indemnització sobre el cost net de la inversió quan la instal·lació no estava operativa i hi havia elements evidents que feien demostrable que l'empresa havia actuat amb negligència, i també amb mala fe, i, per tant, es podia pagar una indemnització molt més petita.

I el sisè element, que està relacionat amb aquest, és en aquest cas el procediment que es va seguir, que el mateix Tribunal Constitucional va declarar que no era el correcte, que era il·legal, que és via un reial decret, i no via un projecte de llei, que és el que situava el Tribunal Constitucional, que sí que reconeixia i, en aquest cas, sí que defensava que el projecte no era viable i que, per tant, s'havia d'hivernar i aturar el seu funcionament.

Per tant, al nostre entendre és evident que és necessària una comissió d'investigació. També el nostre grup, en aquest cas En Comú Podem, la tenim registrada al Congrés, i esperem que en algun moment es posi en marxa. Dir-vos en aquest cas, també, que som conscients de les dificultats que hi haurà. Primer, perquè molts compareixents, en aquest cas, no creiem que vinguin aquí al Parlament de Catalunya, és a dir, especialment amb funcionaris i funcionàries de l'Estat, però també amb càrrecs, ministres, que haurien de venir a comparèixer a nivell de l'Estat. I també perquè hi han diferents elements que estan *sub iudice*. De fet, el nostre grup ha demanat que se'ns transmeti quins són els recursos que ha presentat la Generalitat a les ordres del 2016 i el 2017, i se'ns han denegat per part de la mateixa Generalitat, per no interferir en la legítima defensa i en aquest cas també, fins i tot, dels interessos de la mateixa Generalitat.

En tot cas, per nosaltres la comissió d'investigació ha de fixar deu objectius. Primer objectiu: determinar què va succeir per la falta de transparència en l'adjudicació del projecte Castor. Segon objectiu: determinar quins van ser els sobrecostos en l'execució del projecte, de 481 milions d'euros a 1.272 milions d'euros. Tercer element: les modificacions legislatives per blindar una inversió milionària. Quart element a investigar: les clàusules que vulneren el principi de lliure concurrència i la confusió entre contractista i contractant. Cinquè element: la suposada ocultació dels informes que advertien de risc sísmic i que l'empresa coneixia. Sisè element: la responsabilitat tècnica, política i econòmica tant de l'Administració com de l'empresa. Setè element: la legalitat del procés administratiu. Vuitè element a investigar: les irregularitats en el finançament del projecte. Novè element a investigar: un model energètic esgotat, que està al servei de les empreses i basat en combustibles fòssils. I finalment, també treballar i investigar sobre la gestió de la hibernació i el desmantellament del projecte Castor.

Vaig acabant. Serà ara el moment de posar en marxa la comissió d'investigació; estem segurs que aquesta avui s'aprovarà en aquest Parlament. Per tant, haurem de presentar els plans de treball, demanar les compareixences i, sobretot –i volem ser també clars en aquest aspecte–, acordar la presidència de la comissió, que volem que sigui idònia, consensuada per tots els grups, i també pels diputats i, sobretot, per les diputades d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

*(Alguns aplaudiments.)*

**El president**

Gràcies, senyor Cid. És el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn de la senyora Maria Sirvent.

**Maria Sirvent Escrig**

Bé, mafiosos que es passegen per les ciutats i pel territori com a veritables autoritats a les que no ha votat ningú; mentides, suborns, estafes, corrupció, promeses incomplertes i instrumentalització de fundacions amb suposades finalitats solidàries; obscurantisme; delictes socials, psicològics i ambientals; prevaricació; tràfic d'influències; compra de voluntats; impunitat. En definitiva, l'essència del sistema capitalista i patriarcal. Socialitzem les pèrdues i, per tant, l'únic que fem és privatitzar els beneficis.

La plataforma Castor ho té tot. És el cas paradigmàtic de les faraòniques infraestructures que no responen a l'interès general, però que són infraestructures que neixen de forma sistemàtica, però també sistèmica, arreu del territori per satisfer els interessos individuals de corruptes i de banquers. Una concessió sense necessitat de concurs ni concurrència pública, basada en la coneguda fórmula «clau en mà», atorgada –no per casualitat– a l'empresa Escal UGS, presidida per Del Potro, un empresari que inclús va arribar a compartir càrrec amb el secretari general d'Indústria Ignasi Nieto i home de confiança del multimilionari canadenc Ned Goodman, que s'ha fet ric especulant amb els recursos naturals, amb els recursos de totes.

Escal és una societat principalment participada per ACS; és a dir, la majoria d'accions les té ACS, l'empresa que apareix als famosos papers de l'extresorer del PP Luis Bárcenas com una de les fonts de finançament il·legal del Partit Popular, la societat de Florentino Pérez, president del Reial Madrid. Però avui s'ha parlat molt de franquisme, i aquesta societat també és la societat dels Albertos, nets d'Alberto Alcocer, alcalde de Madrid durant les dictadures de Primo de Rivera i de Franco. ACS també va subcontractar part del treball a l'empresa Obrascón Huarte Lain, presidida per l'exministre d'Hisenda franquista; grup empresarial que ha vist en els serveis públics una suculenta font d'ingressos i que no dubta en feminitzar la pobresa.

La idea de l'empresa era entaforar a pressió 3.300 milions de metres cúbics de gas natural en un antic jaciment de petroli a més de 1.700 metres de profunditat sota el llit marí. Això sí, sense el preceptiu informe d'impacte ambiental, i també sense un informe de l'impacte sísmic que podria provocar aquesta injecció de gas. L'oposició i els advertiments especialment dels moviments socials i de la Plataforma en Defensa de les Terres del Sénia van ser catalogats pel mateix president de l'empresa, Del Potro, de falsedats i exageracions catastròfiques. Finalment, un miler de terratrèmols van sacsejar el territori i totes les poblacions adjacents a la plataforma marina.

Avui, lluny de les falses promeses de dinamització econòmica i creació de centenars de llocs de treball realitzades per part de l'empresa constructora, el projecte Castor ens deixa una megaestructura en hibernació sense cap utilitat pública i amb un gran impacte ambiental i paisatgístic. Com ens recorda l'Observatori del Deute en la Globalització, la plataforma ens deixa desenes de persones imputades per prevaricació mediambiental i una indemnització per a l'empresa absolutament desorbitada i que no té cap raó de ser.

El projecte Castor ha estat possible amb la connivència dels governs del PP i del PSOE, dels seus ministres d'Indústria, d'Energia i de Turisme, i tot això –que no se'ns oblidi– amb el suport del Banc Europeu d'Inversions. Lluny de depurar responsabilitats, el PSOE nomena la ministra Teresa Ribera, la que va donar llum verda a l'estafa del projecte Castor, com a nova ministra de Canvi Climàtic –i, president, vaig acabant.

La plataforma Castor no és un cas aïllat, no és un error puntual; és una constant en un territori ple d'innecessàries infraestructures, aparellades a desorbitades inver-

sions públiques que van a càrrec de l'erari públic, és a dir, a càrrec de tots i de totes. Megainfraestructures privatitzades i tractades sota la lògica mercantil. Un model que no només és cosa del PSOE o del PP, sinó un model que ha pogut sobreviure també amb la connivència de Junts per Catalunya i d'Esquerra Republicana. Ja n'hi ha prou de respondre als interessos de les elits extractives; cal que posem per davant els interessos de la comunitat als interessos d'unes quantes que s'enriqueixen a costa de la nostra misèria i de la nostra precarietat. Mentides, suborns, estafes, corrupció: la plataforma Castor.

*(Aplaudiments.)*

**El president**

Gràcies, senyora Sirvent. Ara, per fixar el seu posicionament, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Marina Bravo.

**Marina Bravo Sobrino**

Gracias, presidente. Diputados, diputadas, *consellera*, bueno, los diputados que me han precedido ya han explicado suficientemente los detalles de este caso vergonzoso y desmoralizador, que es el del fallido proyecto Castor. No me extenderé más en los pormenores, porque creo que ya todos los conocemos y que ya se ha hablado de ellos suficiente. Recordaré, eso sí, la alarma social que se provocó en aquellos días, la angustia de los vecinos, la incertidumbre, la sensación de inseguridad que recordaba el señor Salvadó, la falta de información o las informaciones contradictorias, que aumentaban en muchos casos esa desconfianza sobre el proyecto.

Pero a todo esto, que ya de por sí era un cúmulo de despropósitos, se sumó al final un desenlace bochornoso, y lo ha explicado muy bien el señor Cid, y es ese pago, en menos de treinta y cinco días, de una indemnización milmillonaria en cuanto se decidió paralizar el proyecto. Se pretendió finiquitar, dar carpetazo a un proyecto que era muy complejo en solo treinta y cinco días. Y, por supuesto, a cargo de todos los ciudadanos.

Hemos escuchado aquí, en este hemiciclo, muchas críticas a esta enorme infraestructura, a la decisión de construirla y a cómo se llevó a cabo, y también a las deficiencias del modelo energético español. Hemos oído que es imposible de enmendar el sistema, el modelo energético español. Y es cierto que las críticas son perfectamente comprensibles, porque el modelo energético español necesita una reforma muy profunda. Una reforma que no es nada sencilla, porque arrastra unos enormes lastres de la época de las políticas cortoplacistas de PP y PSOE. Pero, ¿quieren que les recuerde un pequeño detalle? El modelo energético español es de una época en la que PP y PSOE no podían sacar solos sus políticas en el Congreso, necesitaban apoyos. ¿Y saben quién les apoyó durante todas esas épocas? Pues, por supuesto, los partidos nacionalistas.

Para apoyar a aquellos partidos, para sacar adelante los presupuestos en los que se incluían las medidas que fueron definiendo el modelo energético que tenemos hoy en día, que tanto critican, siempre estuvieron los votos de los partidos nacionalistas. Ustedes son muy responsables de esa España que tanto critican. Sí, muy responsables. Estaban allí, como decimos, ayudando a que se formara gobierno, aprobando los presupuestos año tras año. Pero no solo apoyando los presupuestos, apoyando también muchas leyes que han sido las que han permitido que se produjeran las situaciones que se han producido ahora. No solo en el caso Castor y las radiales, que son los dos más escandalosos y que hemos oído recientemente, sino otros mucho más cercanos, como los rescates de la C-17, aquí, de la Generalitat, las cláusulas de ATLL y muchos más.

Como decimos, los partidos nacionalistas apoyaron durante décadas las políticas que ahora critican. Apoyaron, entre otras, la Ley de contratos del sector público, que tanto se ha criticado aquí hoy mismo; la apoyaron en 2007. Era una ley que no ponía ningún coto a que pudieran privatizarse los beneficios de las infraestructuras y los

servicios públicos sin ningún riesgo para las empresas que llevaban a cabo esas concesiones, y que permitía que se adjudicaran milmillonarias concesiones sin ningún control sobre si eran necesarias o no, o si eran convenientes o no las infraestructuras que llevaban asociadas. Y todo ello con una responsabilidad máxima de la Administración, que si algo fallaba tenía que hacerse cargo de todo. Es precisamente lo que pasó en el proyecto Castor: tanto Convergencia como los republicanos aprobaron esta ley de contratación en 2007. Y los republicanos, además, apoyaron el Gobierno de Zapatero, que puso en marcha este proyecto. Como les digo, tienen mucha responsabilidad en esa España que ahora tanto critican.

Lo que con tanta crítica y con tanto victimismo no se acaba de entender es por qué habiendo sido decisivos como lo han llegado a ser no han impulsado ni una sola de esas reformas que ahora dicen que se deberían haber llevado a cabo. Quizá es que no tenían tan claro si de verdad las querían. Porque los viejos partidos han demostrado una y otra vez que, por sus ataduras, por las mochilas que tienen, no tienen realmente interés en llevar a cabo esas reformas que todos sabemos que serían buenas para España. Tienen un coste muy grande para ellos, para estos partidos, hay que empujarles.

Por eso nosotros sí que no hemos tenido dudas y hemos incluido estas reformas en los acuerdos de investidura en cuanto hemos tenido oportunidad. Desde luego la primera tiene que ser una reforma en profundidad de las instituciones, que incluya un plan integral para acabar con los abusos que han hecho los viejos partidos, con la corrupción y con el capitalismo de amiguetes que privatiza los beneficios y socializa las pérdidas, como ha pasado aquí, y que rompe la igualdad de todos los ciudadanos.

Nosotros nos hemos puesto a ello. Y ya en la Ley de contratos del sector público, que se acaba de publicar, hemos incorporado una enmienda. Pero no solo ahí. También en las leyes que aprobaban los presupuestos de los dos últimos ejercicios hemos incluido medidas para ellos. En primer lugar, hemos incluido la exigencia de que la Oficina Nacional de Evaluación analice la necesidad y la sostenibilidad de las inversiones que lleve a cabo la Administración. Una oficina independiente que evite, entre otras cosas, que se construyan infraestructuras costosísimas que luego resultan innecesarias. O que se lleven a cabo concesiones que son inviables y de las que al final se tiene que hacer cargo la Administración.

En segundo lugar –y por si algo falla, como ha pasado en las radiales–, también hemos incluido una enmienda que lo que hace es limitar la responsabilidad patrimonial de la Administración. Es algo tan revolucionario como que las empresas que deciden llevar a cabo una concesión asuman parte de los riesgos que tiene el que la inversión nos salga todo lo bien que ellas quisieran.

Desde luego, esto son pequeñas pinceladas para comenzar y hace falta una transformación sensata, pero mucho más profunda, de un conjunto de variables que nos ayude a salir de esta situación que tenemos ahora, que es de un equilibrio muy malo y de una gran desconfianza y es en la que nos encontramos. Si no, no podremos avanzar hacia una sociedad en la que no triunfen los amiguetes sino el mérito, que es la única forma de garantizar que todos, vengan de donde vengan, puedan llegar tan lejos como se propongan.

Una comisión de investigación permite depurar responsabilidades políticas. Eso está claro y es fundamental para responder ante la ciudadanía. Nos gustaría que hubieran tenido en cuenta estos detalles cuando la semana pasada impidieron que saliera adelante nuestra comisión sobre espionaje. O, también, cuando la legislatura pasada inutilizaron, de una forma patética, la comisión de investigación sobre el caso Vidal, bloqueando el plan de trabajo una vez ya se había creado.

El caso Castor, este que nos ocupa, se tiene que investigar, sin duda; pero permítanme también sospechar que, en la petición de creación de esta comisión, aquí, en el Parlament de Catalunya, que ya sabemos que no es donde toca, hay también mucho de querer avasallar y seguir en la crítica y en el «cuanto peor, mejor». Sospecho

también, porque ya nos tienen acostumbrados a ello, que en el trasfondo hay también un interés de ocupar de cierta manera el espacio para que no se investiguen muchas otras cosas que sí son responsabilidad exclusiva del Govern de la Generalitat.

En cualquier caso, como hemos dicho que estamos de acuerdo en que este caso se investigue y que hay muchas responsabilidades y muchas incertidumbres por resolver, y ya que la comisión de investigación se va a llevar a cabo en este Parlament, nosotros nos vamos a esforzar porque de las conclusiones que se extraigan..., que las conclusiones que se extraigan sirvan no solo para darle más vueltas al «cuanto peor, mejor», sino para liderar desde Cataluña esas reformas que necesita el conjunto de España y que serán buenas también para Cataluña.

Porque los rescates –como hablaba, el de la C-17 y ya van dos, o las prórrogas de las autopistas de peaje, o la quiebra de Spanair, o la modificación opaca de las concesiones de autobuses, de las que hemos hablado mucho en la legislatura pasada– se pagan de los bolsillos de todos los catalanes, no diferencian entre bolsillos independentistas o bolsillos no independentistas, y acabar con el capitalismo de amiguetes también puede ser un buen punto de partida para trabajar en aquello que podría unirnos a todos en un objetivo común.

Gracias.

*(Aplaudiments.)*

**El president**

Gràcies, senyora Bravo. Ara, pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, és el torn del senyor Jordi Terrades.

**Jordi Terrades i Santacreu**

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats, jo crec que a l'hora d'abordar aquest debat faríem bé de contextualitzar per què sorgeix la plataforma Castor, no? Probablement, avui, amb ulls de l'any 2018, que el debat es comença a centrar –encara no amb la intensitat que a alguns ens agradaria– en els mecanismes que ens han de portar a una transició energètica basada en fonts més renovables, no contaminants, amb l'objectiu de reduir els gasos d'efecte hivernacle, projectes com aquest segurament no s'haurien realitzat. I ho poso en condicional, no?, perquè dependrà de com fem aquesta transició energètica, com abordem aquest debat, que avançarem en el bon camí o quedarem estancats.

Per què dic això? Dic això, perquè a Catalunya avui mateix el molt honorable president de la Generalitat ens anunciava un pacte nacional per a la transició energètica. No n'hi ha prou amb anunciar i presentar els pactes, sinó que s'ha d'intentar buscar el consens sobre quines són les coses que hem de fer. I Espanya també ha d'encarar aquest debat. Jo crec que anem ara també en la bona direcció. La nova ministra de medi ambient, canvi climàtic i energia, i el mateix president del Govern d'Espanya avui mateix ha remès a Brussel·les quines seran les noves línies d'actuació, que van justament en la línia d'encetar una necessària transició energètica amb visió ecològica a Espanya. Per cert, ministra que totes les organitzacions ambientals i del sector de les renovables han aplaudit el seu nomenament.

Però centrem el debat, eh?, centrem el debat. Aproximadament, quan es va començar a abordar el projecte Castor, que no va ser l'únic... Avui mateix, el 24 per cent de l'energia que consumeix el país, Espanya –i, sobretot, Catalunya–, prové del gas. Espanya i Catalunya importen quasi la totalitat del consum necessari.

He analitzat els documents de planificació estratègica de les infraestructures energètiques a nivell del conjunt d'Espanya, que incorporava també Catalunya –ho dic per algunes de les intervencions que hi han hagut. Va haver-hi una modificació d'aquesta planificació, exactament el març de l'any 2006, Consell de Ministres, que després es va portar a debat en el Congrés dels Diputats.

He rellegit tota... –i allà hi havien totes les infraestructures, eh?–, he rellegit totes les intervencions que es van produir en el Congrés dels Diputats i no va haver-hi ni

un sol grup parlamentari, ni un, que s'oposés a aquesta planificació estratègica i les infraestructures que incorporava.

De fet, el projecte Castor prové d'un decret de l'any 96, del Govern Aznar, que després va continuar el Govern del president Zapatero i que va concloure el Govern del president Rajoy.

Els magatzems subterranis de gas eren una raresa a Espanya? La conclusió és que no. A Europa funcionen amb normalitat, a Espanya també; no és l'únic que es va fer, n'hi han tres en funcionament: un es va posar en funcionament l'any 1989 a Serrablo, a Osca; un altre és de l'any 94 a la costa de Biscaia, era el projecte Gaviota, i darrerament, a partir de l'any 2012, a Guadalajara, el projecte Yela. Si en altres indrets funcionen sense problemes, probablement el que cal preguntar-se és per què aquesta infraestructura no ha funcionat allà on es va dissenyar.

Vagi per endavant que nosaltres donarem suport a aquesta comissió d'investigació, igual que ho vam fer en el Senat, a Madrid, quan es va demanar una comissió d'investigació d'aquestes característiques i que es va impedir per part de la majoria parlamentària del Partit Popular.

Què ens hem de preguntar? Hi havia un error de disseny? Hi va haver un error d'ubicació? Un error en els estudis geològics? Les administracions tramitadores no van fer cas dels estudis d'impacte? La concessió que es va atorgar era excessivament favorable als concessionaris? Un cop clausurada la instal·lació pels problemes d'activitat sísmica, es va afavorir a la concessionària traslladant tots els costos als consumidors, com es va pretendre amb el reial decret que va permetre amb temps rècord una indemnització a l'empresa Escal?

Aquestes són les qüestions que haurem d'abordar, eh? Els deia que en el moment que aquest..., fins i tot, consellers a l'època del Govern d'entesa i catalanista a Catalunya..., el conseller d'Indústria, que no era precisament del meu partit polític, també es va manifestar a favor d'aquest projecte. *(Veus de fons.)* Era un conseller d'Esquerra Republicana, senyor Salvadó.

Per tant, totes aquestes són les qüestions que haurem de parlar. Perquè, de fet, des de l'any 1996 fins a l'any 2013, respecte a aquest tema, i per la documentació que jo he consultat –en la comissió d'investigació tindrem, també, ocasió de parlar-ne–, s'han fet seixanta-dos estudis geomecànics i sísmics, no?, a banda dels informes d'impacte ambiental que van permetre, al final de tot, fer la tramitació d'aquest projecte.

Però, bé, es va produir el que es va produir, problemes de sismicitat, i al final es va encarregar un informe a l'Institut Tecnològic de Massachusetts i a la Universitat de Harvard per veure què és el que havia passat. Era un informe amb posterioritat a totes les incidències que es van produir. I hi han diverses conclusions, no? Que els terratrèmols que van tenir lloc l'any 2013 són el resultat final de la seqüència de decisions empresarials i tècniques adoptades per la companyia; que la falla que es va desestabilitzar no era la que s'havia analitzat prèviament i que, com a mínim, sis instituts científics espanyols i una universitat estrangera havien analitzat, que era la Castor, i la que va fallar va ser una altra, que era l'Amposta; que els estudis previs van estar executats –diu, l'Institut Tecnològic de Massachusetts– d'acord amb els estàndards de la indústria i del moment, i que es van demanar tots els estudis possibles per a la seva correcta tramitació.

Bé, tenim aquí processos judicials, és veritat, oberts, la qual cosa probablement dificultarà, en un primer moment, que alguns dels estudis i informes puguin ser tramesos, esperem que no, a aquesta comissió, però em temo que això pot ser així, ho hem vist en altres comissions d'investigació que hem obert en aquest Parlament.

Els socialistes ens vam oposar, l'any 2014, al reial decret que va reconèixer aquesta indemnització a Escal ACS, perquè es va deixar de banda el que per nosaltres era un tema que calia analitzar, que eren les possibles responsabilitats també de l'empresa concessionària respecte a l'operativitat d'aquesta planta. Si hi havien ha-

gut responsabilitats exclusives o parcials per part del concessionari. Per això el Grup Parlamentari Socialista al Congrés dels Diputats –també ho va fer el Parlament de Catalunya i també va fer-ho el Govern de Catalunya– vam recórrer davant del Tribunal Constitucional. I el Tribunal Constitucional ens ha donat la raó. Des del nostre punt de vista és un fet rellevant, aquest tema, perquè el mateix Tribunal Constitucional posa el dit a l'ull en el procediment que es va fer servir, en el sentit de la rapidesa en què es va tramitar: trenta-cinc dies, no?

També creiem que el Govern d'Espanya va renunciar, ho torno a dir, a imputar al concessionari qualsevol responsabilitat que posés en dubte la totalitat d'aquesta indemnització, que va utilitzar uns mecanismes de finançament més cars, perquè va optar pels mercats en lloc de fer-ho per deute públic. Per tant, totes aquestes qüestions són les que nosaltres creiem que s'haurien d'analitzar en aquesta comissió d'investigació.

I que el projecte Castor, tal com ha dit algun altre portaveu, no s'acaba només amb l'anàlisi del passat, sinó que tenim una infraestructura a trenta quilòmetres de la costa, que el mateix informe del MIT alerta que depèn de com es clausuri poden haver-hi algun tipus de problemes, i en aquesta comissió també ens hauríem de fer algunes preguntes: com s'actuarà a partir d'ara, com es desmantellarà aquesta plataforma, i quins seran els passos que el Govern de l'Estat, en aquest cas ja no del Partit Popular, sí del nou president, de Pedro Sánchez, farà per reclamar els diners ja abonats per Enagas a Escal ACS.

Gràcies.

**El president**

Gràcies, senyor Terrades. Ara, pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn del senyor Santi Rodríguez.

**Santi Rodríguez i Serra**

Gràcies, president. President de la Generalitat, conselleres, diputades, diputats, bé, aquest, el del projecte Castor és un assumpte d'una complexitat tècnica molt important. Només dos xifres temporals per situar aquesta complexitat: efectivament, s'ha dit en diverses intervencions, que aquest és un projecte que comença en un decret l'any 96, certament; l'any 96 es dona una primera autorització, d'investigació, amb relació al possible ús d'aquest antic jaciment petrolier com a magatzem de gas. I aquesta investigació es du a terme des de l'any 96 fins a l'any 2007, durant dotze anys. És a dir que, déu-n'hi-do les tasques que es realitzen. És l'any 2008 –2008, no 2005– quan es materialitza la concessió. Per cert, recordar, dir a efectes com a mínim d'inventari que la primera concessió d'investigació es va donar a una empresa en la que no hi era ACS, en la que no hi era Florentino Pérez. És l'any 2004 que s'incorpora..., per absorció de l'empresa originària, s'incorpora ACS, i és quan apareix Escal UGS, que és la concessionària fins al final, eh?, des de la investigació fins a la mateixa concessió.

També, des de l'aturada al setembre de 2013, des que es produeixen els sismes i es decreta l'aturada de la injecció de gas, fins a aquest moment s'han demanat diversos informes tècnics, els darrers –i segurament els més significatius–, el de l'Institut Tecnològic de Massachusetts i el de la Universitat de Harvard, en els que arriben a la conclusió, entre d'altres coses, que efectivament els moviments sísmics que s'han detectat a la zona han estat produïts per la injecció de gas, però no són capaços de determinar un aspecte important i rellevant, que és quina és la causa, quina ha estat la causa d'aquests moviments sísmics. És a dir, si certament hi ha hagut negligència o no per part de l'empresa. No està tancat el tema. Si es pot demostrar que efectivament hi va haver en el seu moment negligència per part de l'empresa és quan es podrà demanar el rescat dels 1.350 milions d'euros que es van haver de pagar perquè l'any 2008 el Partit Socialista va incloure en el decret de concessió, precisament, que hi hagués aquesta indemnització a l'empresa concessionària, no perquè fos gust de ningú.

El Govern del Partit Popular, així que va arribar, l'any 2011, va demanar al Tribunal Suprem que si es donés el cas si s'havia de fer front o no a aquella clàusula, i el Tribunal Suprem va resoldre que efectivament s'havia de fer.

Amb això els vinc a dir: aquest és un tema suficientment complex, que jo no crec que una comissió d'investigació del Parlament de Catalunya, amb tots els respectes, sigui capaç d'elaborar un informe més complet que el de l'Institut Tecnològic de Massachusetts, que el de la Universitat de Harvard, que l'Institut Geogràfic Nacional o que l'Institut de Geologia i Mineria. Com a mínim, ja em disculparan: al nostre subgrup parlamentari som quatre diputats i no tenim cap expert en jaciments petroliers ni en dipòsits de gas. Jo suposo que vostès sí que els tenen. Nosaltres, no. Per tant, advertim d'una certa dificultat, que aquesta comissió en aquest sentit pugui arribar a conclusions massa solvents.

Un segon element que crec que és important que tinguem present. El Reglament del Parlament de Catalunya, que per alguna cosa serveix i hi és, i tal, doncs, per complir-lo i per saber exactament què és el que diu, quan parla de comissions d'investigació, diu que aquestes poden atendre qualsevol assumpte que sigui d'interès públic competència de la Generalitat de Catalunya. El projecte Castor no és competència de la Generalitat de Catalunya. I, per tant, tindrem limitacions –i dic «tindrem» perquè donarem suport a la creació d'aquesta comissió d'investigació, per un motiu que ara explicaré. Però tindrem moltes limitacions a l'hora de demanar informació, a l'hora de demanar compareixences, a l'hora de demanar moltíssimes coses. I, per tant, tindrem un problema afegit quant a la informació i els testimonis que podem aconseguir amb relació a aquest tema.

Però hi votarem afirmativament, i hi votarem afirmativament sobretot per respecte a totes aquelles persones que durant anys i durant el 2013 van patir, doncs, tots aquests moviments sísmics, van patir tota aquella angoixa i van patir aquella situació d'incertesa que es va donar en aquell moment. Per tant, entenem que és positiu.

Ara bé, no vull deixar passar per alt la paradoxa que em representa –paradoxa o no, eh?– el fet que tot sovint els grups separatistes d'aquest Parlament estiguin parlant contínuament del projecte Castor, del projecte Castor i del cost que això representa per a la butxaca dels ciutadans en el rebut del gas, i s'oblidin, per exemple, del rebut de l'aigua: 138 per cent ha pujat el rebut de l'aigua des del 2010 fins al 2018, amb una externalització per entremig que ha acabat com el rosari de l'aurora i que ara ens haurà de costar mil milions més. Sobre el projecte Castor, dos informes del síndic dels separatistes; perdó, del síndic de greuges. *(Veus de fons.)* Sobre ATLL i sobre l'aigua, li ha preocupat alguna cosa, al síndic de greuges?

**El president**

Senyor Rodríguez...

**Santi Rodríguez i Serra**

En absolut. No li ha preocupat absolutament res. Perquè, clar, aquesta és una competència de la Generalitat i amb la Generalitat no podem quedar malament. En canvi, com el Castor és un projecte del Govern d'Espanya, tot allò que sigui atacar Espanya, ja ens va bé. I president, per això presenten aquesta iniciativa.

Gràcies, senyor president.

**El president**

Gràcies, senyor Rodríguez.

Estem cridant a votació.

*(Pausa.)*

Passarem a la votació. Hi ha cap petició de votació separada? No? *(Pausa.)*

Passem a la votació d'aquesta proposta de resolució.

Comença la votació.

*(Pausa. Remor de veus. Aplaudiments.)*

Malgrat..., diputats, diputades, malgrat l'oposició d'un diputat, eh?, aquesta proposta de resolució queda aprovada per 131 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de sis de la tarda i dos minuts.